

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΦΛΑΒΙΟΥ ΙΩΣΗΠΟΥ

ΤΑ ΕΥΡΙΣΚΟΜΕΝΑ.

FLAVII JOSEPHI

OPERA.

PARISIIS. — EXCUDEBANT FIRMIN DIDOT FRATRES, VIA JACOB, 56.

ΦΛΑΒΙΟΥ ΙΩΣΗΠΟΥ

TA EYPIΣKOMENA.

FLAVII JOSEPHI

OPERA.

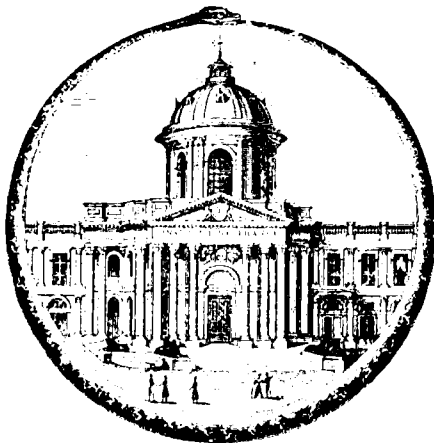
GRÆCE ET LATINE.

RECOGNOVIT

GUILELMUS DINDORFIUS.

ACCEDUNT INDICES NOMINUM ET RERUM LOCUPLETISSIMI.

VOLUMEN PRIMUM.

PARISIIS,

EDITORE AMBROSIO FIRMIN DIDOT,

INSTITUTI IMPERIALIS FRANCÆ TYPOGRAPHO,

VIA JACOB, 56.

M DCCC LXV.

B.111952

PRÆFATIO.

Flavius Josephus ex iis scriptoribus erat quos nostrorum temporum ars critica nondum sibi sumpserat tractandos. Ea quum alio apparatu instructior est quam quæ olim exercebatur, velut subtiliorum grammaticæ legum cognitione; tum hoc potissimum præstat, ut uniuscujusque testis indolem et naturam exploret priusquam ejus admittat testimonium. Plurima enim jam olim in scriptis codicibus de industria mutata sunt et ad earum aliquam quæ multis seculis post ipsos scriptores vigeabant loquendi aut sentiendi consuetudinem aptata. Quare detegendæ scripturæ genuinæ nulla potest spes esse, nisi prius in codices ipsos et testes alios inquisitio diligentissima fuerit instituta, ut sciamus quinam sint et quibus modis interpolati, quinam infucatæ veritati propiores. Hoc ipsum in Josepho faciendum restabat, cujus codicum sat ampla copia superest. Ii et inter se multum dissentiunt, et sæpe discedunt a vetustissima translatione latina (quæ maximi pretii est critico, male edita, verum integrior in manuscriptis); denique chronographi et alii scriptores, multa ex Josepho prope ipsis ejus verbis repetentes, diversa referunt nonnunquam. Quorum omnium dijudicatio quum multum temporis et otii postulare videretur, feliciter accidit ut **GUILLIEMUS DINDORF** per litteras nobis significaret se permulta de Josepho parata habere et eum scriptorem aliquot millibus locorum emendatiorem ad nos missurum. Id exemplum, multis et egregiis emendationibus vulgatæ inde ab Hudsono scripturæ conspicuum, nos excudendum curavimus; ipse autem vir celeberrimus in alterius voluminis præfatione pluribus de crisi Flaviana exponet.

7

Interpretatio latina, quam ab nescio quo (non enim ab ipso) confectam Hudsonus editioni suæ adjecit, sæpissime, in prioribus præsertim libris, a græci scriptoris sententia aberrat. Quare laborem haud hercle gratum subivimus græca cum latinis conferendi: atque ita effectum esse speramus ut, ubi integra est scriptura græcorum, quid dicat Josephus ex latinis intelligi possit.

Denique indices operum Josephi qui feruntur quum nemini posse satisfacere viderentur, impensæ non parsimus, quo ne ab hac parte editio nostra claudicet. Dudum enim ad condendum indicem plenissimum et ordine luculentum scripta Josephi assidue versat doctissimus *Theodorus Müller*, qui olim in Historicorum veterum fragmentis edendis fratrem adjuvit, nunc in Academia Gottingensi humaniores litteras docet. Est autem nova hæc opera quæ alterum volumen, typis jam excusum, nunc moratur, sed cum bono, ut speramus, emptorum emolumento.

Parisiis, kal. sextil. MDCCCXLV

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

ΦΛ. ΙΩΣΗΠΟΥ

ΒΙΟΣ.

FLAVII JOSEPHI

VITA.

Ἐμοὶ δὲ γένος ἐστὶν οὐκ ἄσχημον, ἀλλ' ἐξ ἱερῶν ἀνω-
θεν καταβεβηκός. Ὡς περ δὴ παρ' ἐκάστοις ἄλλη τις
ἐστὶν εὐγενείας ὑπόθεσις, οὕτω παρ' ἡμῖν ἡ τῆς ἱερω-
σύνης μετουσία τεκμηρίον ἐστὶ γένους λαμπρότητος.
Ἐμοὶ δ' οὐ μόνον ἐξ ἱερῶν ἐστὶ τὸ γένος, ἀλλὰ καὶ
ἐκ τῆς πρώτης ἐφημερίδος τῶν εἰκοσιτεσσάρων, (πολ-
λὴ δὲ καὶ τοῦτο διαφορά,) καὶ τῶν ἐν ταύτῃ φυλῶν ἐκ
τῆς ἀρίστης. Ὑπάρχω δὲ καὶ τοῦ βασιλικοῦ γένους
ἀπὸ τῆς μητρός. Οἱ γὰρ Ἀσαμωναῖοι παῖδες, ὧν
ἐκγονος ἐαίνη, τοῦ ἔθνους ἡμῶν ἐπὶ μάχιστον χρόνον
ἡρχιεράτευσαν καὶ ἐβασίλευσαν. Ἐρῶ δὲ τὴν διαδο-
χὴν. Ὁ πρόπαππος ἦν ἐμοὶ Σίμων ὁ Ψελλὸς ἐπικα-
λούμενος. Οὗτος ἐγένετο κατ' ὃν καιρὸν ἡρχιεράτευσεν
Σίμωνος ἡρχιερέως ὁ παῖς, δὲς πρώτος ἡρχιερέων
Ἑρχανὸς ὠνομάσθη. Γίνονται δὲ τῷ Ψελλῷ Σίμωνι
παῖδες ἑννέα· τούτων εἷς ἐστὶ Μαθθίας ὁ Ἡρῆλιου λε-
γόμενος. Οὗτος ἡγάγετο πρὸς γάμον θυγατέρα Ἰωνά-
θου ἡρχιερέως, τοῦ πρώτου ἐκ τῶν Ἀσαμωναίου παίδων
γένους ἡρχιερατεύσαντος, τοῦ ἀδελφοῦ Σίμωνος τοῦ ἡ-
ρχιερέως. Καὶ γίνεται παῖς αὐτῷ Μαθθίας ὁ Κυρτὸς
ἐπικληθεὶς, ἄρχοντας Ἑρχανοῦ τὸν πρώτον ἐνιαυτὸν.
Τούτου γίνεται Ἰωσήπος ἐνάτῳ ἔτει τῆς Ἀλεξάνδρου
ἀρχῆς, καὶ Ἰωσήπου Μαθθίας βασιλεύοντος Ἀρχελαοῦ
τὸ δέκατον, Μαθθία δὲ ἐγὼ τῇ πρώτῃ τῆς Γαίτου Καί-
σαρος ἡγεμονίας. Ἐμοὶ δὲ παῖδες εἰσι τρεῖς, Ἑρχανὸς
μὲν ὁ πρεσβύτατος ἔπει τετάρτῳ τῆς Οὐεσπασιανοῦ
Καίσαρος ἡγεμονίας, ἐβδόμῳ δὲ Ἰούστου, ἐνάτῳ δὲ
Ἀγρίππας. Τὴν μὲν οὖν τοῦ γένους ἡμῶν διαδοχὴν,
ὡς ἐν ταῖς δημοσίαις δέλοις ἀναγεγραμμένην ἡῶρον,
οὕτω παρατίθεται, τοῖς διαβάλλειν ἡμᾶς πειρωμένοις
χαίρειν φράσας.

β'. Ὁ πατὴρ δὲ μου Μαθθίας οὐ διὰ μόνην τὴν εὐ-
γένειαν ἐπίσημος ἦν, ἀλλὰ πλέον διὰ τὴν δικαιοσύνην
ἐπηνέιτο, γνωριμώτατος ὢν ἐν τῇ μεγίστῃ πόλει τῶν
παρ' ἡμῖν τοῖς Ἱεροσολύμοις. Ἐγὼ δὲ συμπαιδευό-
μενος ἀδελφῷ Μαθθία τοῦνομα (ἐγεγονέην γάρ μοι γνήσιος
ἐξ ἀμφοῖν τῶν γονέων) εἰς μεγάλην παιδείας προύκο-
πον ἐπίδοσιν, μνήμη τε καὶ συνέσει δοκίμῳ διαφέρειν.
Ἐτι δ' ἄρα καὶ ὢν, περὶ τεσσαρεσκαίδεκατον ἔτος,
διὰ τὸ φιλογράμματον ὑπὸ πάντων ἐπηνούμην, συνιόν-
των αἰ τῶν ἡρχιερέων καὶ τῶν τῆς πόλεως ποιῶτων,
ὑπὲρ τοῦ παρ' ἐμοῦ περὶ τῶν νομίμων ἀκριδέστερόν
τι γνῶναι. Περὶ ἑκατάδεκα δὲ ἔτη γενόμενος ἐβουλή-
θην τῶν παρ' ἡμῖν αἰρέσεων ἐμπειρίαν λαβεῖν· τρεῖς
δ' εἰσὶν αὗται, Φαρισαίων μὲν ἡ πρώτη, καὶ Σαδ-
δουκαίων ἡ δευτέρα, τρίτῃ δὲ ἡ Ἐσσηνῶν, καθὼς πολ-

Mihi autem genus est non ignobile, sed ex sacerdotibus
longa serie deductum. Quemadmodum scilicet apud omni-
quamque gentem diversa sunt nobilitatis argumenta, ita
apud nos honoris sacerdotalis participatio splendidi generis
indiciū est. Ego autem non solum ex sacerdotum oriun-
dus sum genere, verum etiam ex classe prima inter illas
viginti quattuor, (magna in hoc est excellentia,) et nobilis-
sima populorum ad eandem pertinentium familia. Porro ma-
ternum mihi genus a regibus est. Nam Asamonæi liberi, e
quibus illa prognata est, suum in gente nostra pontifi-
catum regnumque diu obtinuerunt. Seriem autem succes-
sionis recensebo. Atavus meus erat Simon cognomine
Psellus. Ille vixit eo tempore quo Simonis pontificis filius,
qui primus inter pontifices Hyrcanus appellatus est, ponti-
ficatum gessit. Simoni autem Psello filii erant novem :
et in his unus Matthias, Ephraï filius dictus. Ille uxorem
duxit Jonathæ pontificis filiam, qui primus ex Asamonæo-
rum genere pontificatum in domum suam intulit, frater
autem erat Simonis pontificis. Ex ea filium Matthiam, Gib-
bosum nominatum, suscepit, primo quo genti imperavit
Hyrcanus anno. Huic nascitur Josephus nono anno regni
Alexandræ, Josepho vero Matthias anno Archelai regis deci-
mo, Matthiæ autem ego primo anno principatus Caii Cæsaris.
Mihi porro tres sunt liberi : Hyrcanus quidem maximus,
anno quarto natus Imperii Vespasiani Cæsaris, Justus vero
septimo, nono autem Agrippa. Atque ita quidem generis
nostri successionem, prout in tabulas publicas relatum
inveni, in medium afferro, illis valere jussis qui nos calu-
mniis aggrediuntur.

2. Matthias autem pater meus non solum generis nobi-
litate illustris erat, sed multo magis ex justitia gloriam
adeptus est, omnium sermone maxime celebratus Hieroso-
lynis, urbe apud nos amplissima. Ego autem una cum
fratre germano, nomine Matthia, educatus, multum in li-
teris proficiebam, sic ut crederer aliis antecellere memoria
et intelligentia. Itaque quum puer adhuc essem, annum
circiter decimum quartum agens, ex eo, quo flagrabam,
literarum amore ab omnibus laudem reportavi, ad me
concurrentibus quotidie pontificibus urbisque primoribus,
ut ex me certius aliquid scirent de legum sensu. Quum
autem ad annos ferme sexdecim pervenissem, decrevi
sectas nostras experiri et tentare; (illæ vero tres sunt,
Pharisæorum prima, Sadducæorum altera, et tertia Esse-

λάκις εἵπαμεν·) οὕτως γὰρ ὥσῳν αἰρήσεσθαι τὴν ἀρίστην, εἰ πάσας καταμάθοιμι. Σκληραγωγήσας γοῦν ἐμαυτὸν καὶ πολλὰ πονηθεὶς τὰς τρεῖς διήλθον· καὶ μὴδὲ τὴν ἐντεῦθεν ἐμπειρίαν ἱκανὴν ἐμαυτῷ νομίσας
 5 εἶναι, πυθόμενός τινα Βανούν ὄνομα κατὰ τὴν ἐρημίαν διατρίβειν, ἐσθῆτι μὲν ἀπὸ δένδρων χρώμενον, τροφὴν δὲ τὴν αὐτομάτως φυομένην προσφερόμενον, ψυχρῷ δὲ ὕδατι τὴν ἡμέραν καὶ τὴν νύκτα πολλάκις λουόμενον πρὸς ἀγνείαν, ζηλωτὴς ἐγενόμην αὐτοῦ. Καὶ διατρί-

10 ψας παρ' αὐτῷ ἐνιαυτοὺς τρεῖς καὶ τὴν ἐπιθυμίαν τελειώσας, εἰς τὴν πόλιν ὑπέστρεφον. Ἐννεακαίδεκα δ' ἔτη ἔχων ἡρξάμην τε πολιτεύεσθαι τῇ Φαρισαίων αἵρεσει κατακολουθῶν, ἣ παραπλήσιός ἐστι τῇ παρ' Ἑλληνισι Στωϊκῇ λεγομένῃ
 15 γ'. Μετ' εἰκοστὸν δὲ καὶ ἔκτον ἐνιαυτὸν εἰς Ῥώμην μοι συνέπεσεν ἀναβῆναι, διὰ τὴν λεχθισομένην αἰτίαν. Καθ' ὃν χρόνον Φηλῆξ τῆς Ἰουδαίας ἐπετρόπευεν, ἱερεῖς τινες συνήθεις ἐμοί, καλοὺς καὶ καλοὺς, διὰ μικρὰν καὶ τὴν τυχοῦσαν αἰτίαν δῆσας εἰς τὴν Ῥώ-
 20 μὴν ἐπέμψα, λόγον ὑφ' ἑξόντας τῷ Καίσαρι. Οἷς ἐγὼ πόρον εὐρεῖσθαι βουλόμενος σωτηρίας, μάλιστα δὲ πυθόμενος ὅτι καί περ ἐν κακοῖς ὄντας οὐκ ἐξελάθοντο τῆς εἰς τὸ θεῖον εὐσεβείας, διατρέφοντο δὲ σύκοις καὶ καρποῖς, ἀφικόμεναι εἰς Ῥώμην πολλὰ κινδυνεύσας κατὰ
 25 θάλασσαν. Βαπτισθέντος γὰρ ἡμῶν τοῦ πλοίου κατὰ μέσον τὸν Ἀδρίαν, περὶ ἐξακοσίους τὸν ἀριθμὸν ὄντες, δι' ὅλης τῆς νυκτὸς ἐνηξάμεθα. Καὶ περὶ ἀρχομένην ἡμέραν ἐπιφανέντος ἡμῖν κατὰ Θεοῦ πρόνοιαν Κυρηναικῷ πλοίῳ, φθάσαντες τοὺς ἄλλους ἐγὼ τε καὶ τινες
 30 ἕτεροι, περὶ ὀγδοήκοντα σύμπαντες, ἀνελήφθημεν εἰς τὸ πλοῖον. Διασωθεὶς δ' εἰς τὴν Δικαιάρχειαν, ἣν Ποτιόλους Ἰταλοὶ καλοῦσιν, διὰ φίλης ἀφικόμεναι Ἀλιτύρῳ, (μιμολόγους δ' ἦν οὗτος καλλίστα τῷ Νέρωνι καταθύμιος, Ἰουδαῖος τὸ γένος,) καὶ δι' αὐτοῦ Ποππηίᾳ
 35 τῇ τοῦ Καίσαρος γυναικὶ γνωσθεὶς, προνοῶν ὡς τάχιστα παρακαλέσας αὐτὴν τοὺς ἱερεῖς λυθῆναι. Μεγάλων δὲ δωρεῶν πρὸς τῇ εὐεργεσίᾳ ταύτῃ τυχὼν παρὰ τῆς Ποππηίας, ὑπέστρεφον ἐπὶ τὴν οἰκίαν.

δ'. Καταλαμβάνω δ' ἤδη νεωτερισμῶν ἀρχάς, καὶ
 40 πολλοὺς ἐπὶ τῇ Ῥωμαίων ἀποστάσει μέγα φρονούντας. Καταστέλλειν οὖν ἐπειρώμην τοὺς στασιώδεις καὶ μετανόειν ἐπειθόν, ποιησάμενος πρὸ ὀφθαλμῶν πρὸς οὓς πολεμήσουσιν, ὅτι Ῥωμαίων οὐ κατ' ἐμπειρίαν μόνην πολεμικὴν, ἀλλὰ καὶ κατ' εὐτυχίαν ἐλαττοῦνται·
 45 καὶ μὴ προπετεὶς καὶ παντάπασιν ἀνοήτως πατρίδι καὶ γενεαῖς καὶ σφίσιν αὐτοῖς τὸν περὶ τῶν ἐσχάτων κακῶν κίνδυνον ἐπάγειν. Ταῦτα δ' ἔλεγον καὶ λιπαρῶς ἐνεκείμεν ἀποτρέπων, δυστυχέστατον ἡμῖν τοῦ πολέμου τὸ τέλος γενήσεσθαι προορώμενος. Οὐ μὴν ἐπεισα-
 50 πολὺ γὰρ ἡ τῶν ἀπονοηθέντων ἐπεκράτησε μανία.

ε'. Δείσας γοῦν μὴ ταῦτα συνεχῶς λέγων διὰ μίσους ἀφικόμεναι καὶ ὑποφίας, ὡς τὰ τῶν πολεμίων φρονῶν, καὶ κινδυνεύουσι ληφθεὶς ὅπ' αὐτῶν ἀναιρεθῆναι, ἔχομένης ἤδη τῆς Ἀντωνίας, ὅπερ ἦν φρούριον, εἰς τὸ

norum, uli scripsi diximus :) ita enim fore putabam optimam eligerem, si mihi omnes cognoscere daretur. Vita igitur duriter acta multisque laboribus exercita, sectas perlustravi : et ne istarum quidem experientia salis mihi factum ratus, quum audissem quendam, Banus nomine, in deserto agere, amictum sibi ex arboribus paratam, alimentisque sponte provenientius vescentem, crebrisque noctu et interdium lacris frigidis utentem in sanctimoniam, cepi ejus institutum sectari : exactisque in ejus contubernio tribus annis, quum jam ea, quae expectiveram, perficissem, in urbem redii. Jamque annos undeviginti natus, vitam instituere exorsus sum convenienter Platonis sectae, quae proxime accedit ad sectam Stoicam Graecis dictam.

3. Post annum vero sextum ac vigesimum Romam ut ascenderem mihi contigit, ex causa jam nunc dicenda. Quo tempore Felix in Judaea procurator erat, sacerdotes quosdam, mihi perfamiliares, viros honestos et bonos, ob culpam leviculam et contemnendam, Romam misit, causam suam apud Caesarem dicturos. Quibus ego volens invenire viam ad salutem, maxime vero quum audirem quod, licet in malis, non oblitus essent suae in Deum pietatis, et sic a nunciis vitam sustenarent, Romam perveni, multis in mari aditis periculis. Nostra enim navi in medio sinus Adriatici submersa, quum essemus numero circiter sexcenti, totam per noctem natavimus. Et tandem sub diluvium conspecta ex Dei providentia navi Cyrenaica, ego et alii nonnulli ad octoginta universi, felice usi natatu, in eam recepti sumus. Quumque ita evasissem in Dicaearchiam, quam Puteolos vocant Itali, veniebam in amicitiam Aluturi, (erat autem is minorum actor in magna apud Neronem gratia, genere Judaeus, perque eum ubi Poppae uxori Caesaris innotui, id quam ocissime ago ut meis apud ipsam precibus solverentur sacerdotes. Quumque praeter hoc beneficium magnis muneribus corroboratus essem a Poppaea, in patriam revertebar.

4. Atque jam eo tempore deprehendi novarum rerum studia gliscere, multosque ad defectionem a Romanis valde elatos. Itaque conabar seditiosos in officio continere, utque ad sanioiorem mentem redirent suadebam, ob oculos positum cum quibus dimicaturi erant, quod Romanis non solum rei militaris peritia inferiores essent, sed et felicitate et prospero rerum successu : insuper *monēbam* ne temere et imprudenter admodum patriam et genus suum et ipsos in mala maxima et extremum discrimen adducerent. Ista sane dicebam, atque urgebam vehementer et iustabam ut a bello eos debortarer, ut qui animo praeviderem exitum illius nobis fore infelicissimum. Atqui non persuasi in tantum valebat amentia ex desperatione orta.

5. Veritus igitur ne, ista frequenter inculcando, in odium incurrerem et suspicionem, quasi eadem sentirem cum hostibus, atque ita a popularibus comprehensus de vita periclitarer, occupata jam Antonia, quae castrum

ἐνδοτέρω ἱερὸν διεχώρησα. Μετὰ δὲ τὴν ἀναίρεσιν Μαναήμου καὶ τῶν πρώτων τοῦ ληστρικοῦ στίφους, ὑπεξελθὼν τοῦ ἱεροῦ πάλιν τοῖς ἀρχιερεῦσιν καὶ τοῖς πρώτοις τῶν Φαρισαίων συνδιέτριβον. Φόβος δ' οὐκ ἔτι μέτριος εἶγεν ἡμῶς, δρῶντας τὸν μὲν δῆμον ἐν τοῖς ὅπλοις· αὐτοὶ δ' ὄντες ἐν ἀπόρῳ τί ποιήσωμεν, καὶ τοὺς νεωτεριστὰς παύειν οὐ δυνάμενοι, προδῆλου δ' ἡμῖν τοῦ κινδύνου παραστώτος, συγκατανεύειν μὲν αὐτῶν ταῖς γνώμαις ἐλέγομεν, συνεδουλεύομεν δὲ μένειν ἐφ' αὐτῶν καὶ τοὺς πολεμίους ἀπελθόντας ἔαν, ἐλπίζοντες οὐκ εἰς μακρὰν Γέσσιον, μετὰ μεγάλης δυνάμεως ἀναβάντα, παύσειν τὸν νεωτερισμὸν.

ζ'. Ὁ δ' ἐπελθὼν καὶ συμβαλὼν μάχῃ ἐνίκηθη, πολλῶν τῶν μετ' αὐτοῦ πεσόντων· καὶ γίνεται τὸ Γεσσίου παῖσμα συμφορὰ τοῦ παντὸς ἡμῶν ἔθνους. Ἐπὴρθησαν γὰρ ἐπὶ τούτῳ μᾶλλον οἱ τὸν πόλεμον ἀγαπήσαντες, καὶ νικήσαντες τοὺς Ῥωμαίους εἰς τέλος ἤλπισαν, προσγενομένης καὶ ἐτέρας τινὸς τοιαύτης αἰτίας. Οἱ τὰς περὶ τῆς Συρίας πόλεις κατοικοῦντες τοὺς παρ' ἐκυτοῖς Ἰουδαίους συλλαμβάνοντες σὺν γυναίξῃ καὶ τέκνοις ἀνήρουν, οὐδεμίαν αὐτοῖς αἰτίαν ἐπικαλεῖν ἔχοντες· οὔτε γὰρ ἐπὶ Ῥωμαίων ἀποστάσει νεώτερόν τι περρονήκεσαν, οὔτε πρὸς αὐτοὺς ἐκείνους ἔχθρὸν ἢ ἐπίβουλόν. Σχυθοπολιταὶ δὲ πάντων ἀσεβέστατα καὶ παρκανομώτα διεπράξαντο. Ἐπελθόντων γὰρ αὐτοῖς Ἰουδαίων ἔξωθεν πολεμίων, τοὺς παρ' αὐτοῖς Ἰουδαίους ἐβιάσαντο κατὰ τῶν ὁμορῶν δπλα λαβεῖν, διπερ ἐστὶν ἡμῖν ἀθέμιτον· καὶ μετ' ἐκείνων συμβαλόντες ἐκράτησαν τῶν ἐπελθόντων. Ἐπειδὴ δ' ἐνίκησαν, ἐκλαθόμενοι τῆς πρὸς τοὺς ἐνόικους καὶ συμμάχους πίστεως, πάντας αὐτοὺς διεγρήσαντο, πολλὰς μυριάδας ὄντας. Ὁμοία δ' ἐπαθὼν καὶ οἱ τὴν Δαμασκὸν Ἰουδαῖοι κατοικοῦντες. Ἀλλὰ περὶ μὲν τούτων ἀκριβέστερον ἐν ταῖς περὶ τοῦ Ἰουδαϊκοῦ πολέμου βίβλοις δεδηλώκαμεν· νῦν δ' αὐτῶν ἐπεμνήσθην, βουλόμενος παραστῆσαι τοῖς ἀναγνώσκουσιν ὅτι οὐ προαίρεσις ἐγένετο τοῦ πολέμου πρὸς Ῥωμαίους Ἰουδαίους, ἀλλὰ τὸ πλεον ἀνάγκη.

ζ'. Νικηθέντος οὖν, ὡς ἔφαμεν, τοῦ Γεσσίου, τῶν Ἱεροσολυμιτῶν οἱ πρῶτοι, θεασάμενοι τοὺς μὲν ληστὰς ἅμα τοῖς νεωτερισταῖς εὐπορουμένους ὅπλων, δέξαντες δὲ αὐτοὶ μὴ ἀνοπλοὶ καθεστηχότες ὑποχείριον γίνονται τοῖς ἐχθροῖς, δ καὶ μετὰ ταῦτα συνέβη, καὶ πυθόμενοι τὴν Γαλιλαίαν οὕτω πᾶσαν Ῥωμαίων ἀρεστάναι, μέρος δ' αὐτῆς ἡρεμεῖν ἔτι, πέμπουσιν ἐμὲ καὶ δύο ἀλλοιους τῶν ἱερέων, καλοὺς ἀγαθοὺς ἀνδρας, Ἰωάζαρον καὶ Ἰούδαν, πείσοντας τοὺς πονηροὺς καταθέσθαι τὰ ὅπλα, καὶ διδάζοντας ὥς ἐστὶν αἰμεῖνον τοῖς κρατίστοις τοῦ ἔθνους αὐτὰ τηρεῖσθαι. Ἐγνωστο δὲ τούτοις αἰ μὲν ἔχειν τὰ ὅπλα πρὸς τὸ μέλλον ἑτοιμα, περιμένειν δὲ τί πράξουσιν Ῥωμαῖοι μαθεῖν.

η'. Λαβὼν οὖν ἐγὼ τὰς ὑποθήκας ταύτας ἀρικόμην εἰς τὴν Γαλιλαίαν, καὶ Σεπφωρίτας μὲν οὐκ ἐν ὀλίγῳ περὶ τῆς πατρίδος ἀγῶνι καθεστῶτας ἤβρον, διαρπᾶσαι

erat, in interiora templi memet subdixi. At post eandem Manahemi et principum cohortis latronum, templo clanculum egressus, iterum cum pontificibus versabar et Pharisaeorum primoribus. Jam autem timor non mediocri nos occuparat, quum videremus populum quidem arma corripuisse: ipsi vero, quum quid agendum nobis esset proreua ambigeremus, nec valeremus seditiosos compescere, atque ante oculos versaretur periculum, simulabamus quidem nos probare illorum sententiam, suadebamus tamen ut se continerent, et hostem abire sinerent, quod speraremus Gessium brevi cum validis copiis ascensurum et tumultum motumque sedaturum.

6. At ille, quum advenisset et seditiosis praelio congressus esset, victus est, multis e suis occisis: atque haec Gessii clades in universam gentem nostram calamitatem inexit. Nam ex hac re animis elati erant qui bellum appetebant, et sperabant fore ut deinceps Romanos vincerent: quin et altera quaedam causa accedebat, quae hujusmodi erat. Nam Syriae urbium nobis finitimarum incolae Judaeos secum degentes, comprehensos una cum uxoribus et liberis, trucidabant, etiam quum nihil haberent de quo ipsos accusarent: neque enim rebus novis studuerant ut a Romanis deficerent, neque adversum Syros illos hostile quidpiam aut insidiosum moliti fuerant. At Scythopolitae omnium maxime impia et iniquissima perpetrarunt. Quum enim bello peterentur ab Judaeis exteris, Judaeos qui apud ipsos erant vi adegerunt ad arma contra tribules suos capessenda, id quod nostris vetitum est legibus: et illorum ope, postquam manus conseruerant, eos qui ipsos adorti sunt profligarunt. Post victoriam autem, obliti fidei inquilinis et sociis debitas, eos omnes, ad multas hominum myriadas, occiderunt. Nec dissimilia perpassi sunt qui Damascus habitabant Judaei. Sed hac de re accurate magis narravimus in libris de bello Judaico: nunc autem eorum obiter memini, eo animo ut lectoribus ostendam Judaeos non de industria bellum movisse contra Romanos, sed necessitate potius.

7. Itaque profligato, uti diximus, Gessio, Hierosolymitarum primores, ubi viderant latrones seditiosos armis abundare, veritique ne ipsi armis destituti inimicis obnoxii fierent, id quod et postea accidit, auditoque quod Galilaea nondum omnis a Romanis defecisset, sed pars ejus etiam tum quiete ageret, miserunt me et alios duos sacerdotes, viros bonos et honestos, Joazarum et Judam, ut istos facinorosos suaderemus arma deponere, et doceremus satius esse ea asservari viris in gente nostra optimis et fortissimis. Quippe decretum erat illis ut semper arma in futurum haberent parata, manendum vero esse ut sciatur quidam acturi sint Romani.

8. Ego igitur, quum ista mandata acceperissem, in Galilaeam perveniebam; et Sephoritas quidem reperiebam in magna sollicitudine de patria, quod rapinae eam addixissent Galilaei,

κεκρικώτων αὐτὴν τῶν Γαλιλαίων, διὰ τὴν πρὸς Ῥωμαίους ἐκείνων φιλίαν, καὶ ὅτι καὶ Κεστίω Γάλλῳ τῷ τῆς Συρίας ἡγεμονεῶντι δεξιάν τε καὶ πίστιν προτείναναι. Ἀλλὰ τούτους μὲν ἐγὼ πάντας ἀπήλλαξα τοῦ φόβου, πείσας ὑπὲρ αὐτῶν τὰ πλήθη, καὶ ἐπιτρέψας ὁσάκις θέλουσι διαπέμπεσθαι πρὸς τοὺς ἐν Δώροις οἰζίους δημεύοντας Γεσσίω· τὰ δὲ Δώρα πόλις ἐστὶ τῆς Φοινίκης. Τοὺς ἐν Τιβεριάδι δὲ κατοικοῦντας ἥδρον ἐφ' ὅπλα κεχωρηκότας ἤδη, δι' αἰτίαν τοιαύτην.

- 10 θ'. Στάσεις τρεῖς ἦσαν κατὰ τὴν πόλιν· μία μὲν ἀνδρῶν εὐσηχμόνων, ἥρξε δ' αὐτῆς Ἰούλιος Κάπελλος. Οὗτος δὴ καὶ οἱ σὺν αὐτῷ πάντες, Ἡρώδης ὁ Μιαρῶν καὶ Ἡρώδης ὁ τοῦ Γαμάλου καὶ Κομφὸς ὁ τοῦ Κόμφου, (Κρίσπος γὰρ ἀδελφὸς αὐτοῦ, τοῦ μεγάλου βασιλέως γενόμενος ποτε ἑπαρχος, ἐν ταῖς ἰδίαις κτήσεσιν ἐτύγχανεν, πέραν τοῦ Ἰορδάνου,) πάντες σὺν οἱ προεξηρημένοι κατὰ τὸν καιρὸν ἐκείνον ἐμμένειν συνεβούλευον τῇ πρὸς τοὺς Ῥωμαίους καὶ τὸν βασιλέα πίστει· τῇ γνώμῃ δ' οὐ σὺνηρέσκετο Πίστος, παραγόμενος
- 20 ὑπὸ Ἰούστου τοῦ παιδὸς· καὶ γὰρ ἦν φύσει πῶς ἐπιμαίνης. Ἡ δευτέρα δὲ στάσις, ἐξ ἀσημοτάτων συνεστηκυῖα, πολεμεινὴ ἔκρινεν. Ἰούστος ὁ Πίστου παῖς, ὁ τῆς τρίτης μερίδος πρῶτος, ὑπεκρίνετο μὲν ἐνδοιάζειν πρὸς τὸν πόλεμον, νεωτέρων δ' ἐπιθύμει πραγμάτων, ἐκ τῆς
- 25 μεταβολῆς οἰόμενος δύναμιν ἐκτυτῶ περιποιήσῃν. Παρελθὼν οὖν εἰς μέσους διδάσκειν ἐπειράτο τὸ πλῆθος ὡς ἡ πόλις ἐστὶν αἰετῆς Γαλιλαίας, ἄρξειεν δὲ ἐπὶ γε τῶν Ἡρώδων χρόνων, τοῦ τετράρχου καὶ κτίστου γενομένου, βουλευθέντος αὐτοῦ τὴν Σεπφωριτῶν πόλιν τῇ Τιβε-
- 30 ρίῳ ὑπακούειν· ἀποβάλλειν δὲ τὸ πρωτεύον αὐτοὺς μηδὲ ἐπὶ τοῦ βασιλέως Ἀγρίππα τοῦ πατρὸς, διαμεῖναι δὲ καὶ μέχρι Φηλίκου προεσταμένου τῆς Ἰουδαίας. Νῦν δὲ ἐλεγεν αὐτοὺς τυγχάνειν, τῷ νεωτέρῳ δωρεὰν Ἀγρίππα δοθέντας ὑπὸ Νέρωνος· ἄρξαι γὰρ εὐθὺς
- 35 τὴν μὲν Σεπφωριν, ἐπειδὴ Ῥωμαῖοις ὑπήκουσε, τῆς Γαλιλαίας, καταλυθῆναι δὲ παρ' αὐτοῖς τὴν τε βασιλικὴν τράπεζαν καὶ τὰ ἀρχεῖα. Ταῦτα καὶ πρὸς τοῦτοις ἕτερα πολλὰ κατὰ βασιλείως Ἀγρίππα λέγων, ὑπὲρ τοῦ τὸν ὄχμον εἰς τὴν ἀποστασίαν ἐρεθίσαι, προσ-
- 40 ἐτίθει νῦν εἶναι καιρὸν ἀραμένους ὅπλα καὶ Γαλιλαίους συμμάχους προσλαβόντας (ἄρξει γὰρ αὐτῶν ἐκόντων διὰ τὸ πρὸς τοὺς Σεπφωρίτας μῖσος ὑπάρχον αὐτοῖς, ὅτι τὴν πρὸς Ῥωμαίους πίστιν διαφυλάσσουσιν) μεγάλην χεῖρὶ πρὸς τὴν ὑπὲρ αὐτῶν τιμωρίαν τραπέσθαι.
- 45 Ταῦτα λέγων προετρέψατο τὸ πλῆθος· ἦν γὰρ ἱκανὸς δημαγωγεῖν καὶ τῶν ἀντιλεγόντων τὰ βελτίω περιεῖναι γοητεία καὶ ἀπάτη τῇ διὰ λόγων. Καὶ γὰρ οὐδ' ἀπειρος ἦν παιδείας τῆς παρ' Ἑλλήσιν, ἥ θαρρῶν ἐπεχειρήσεν καὶ τὴν ἱστορίαν τῶν πραγμάτων τούτων
- 50 ἀναγράφειν, ὡς τῷ λόγῳ τούτῳ περιεσόμενος τῆς ἀληθείας. Ἀλλὰ περὶ μὲν τούτου τοῦ ἀνδρὸς, ὡς φαῦλος τὸν βίον ἐγένετο, καὶ ὡς σὺν τῷ ἀδελφῷ μικροῦ δεῖν καταστροφῆς αἰτίος ὑπῆρξε, προϊόντος τοῦ λόγου δηλώσομεν. Τότε δὲ πείσας Ἰούστος τοὺς πολίτας ἀνα-

tam quod perstiterint in amicitia cum Romanis inita, quam quod et Cestio Gallo Syriae praesidi dextram fidemque dederint. Verum ego hos quidem omnes metu liberavi, quam illorum in gratiam *utiliora* persuasissem multitudini, permississemque ut quoties vellent in Dora (Dora autem urbs est Phoenices) mitterent ad suos, quos obsides Gessio dederant. Tiberiadis autem incolas reperiebam prius aliquando ad arma provolasse, ob huiusmodi causam.

9. Tres in ea civitate factiones erant: una quidem constabat viris honestis, duce Julio Capello. Hic sane et qui eum sequebantur omnes, Herodes Miari, et Herodes Gamali, et Compsus Compsifilii, (Crispus enim huius frater, olim ab Agrippa magno rege ei urbi praefectus, tum in suis possessionibus trans Jordanem agebat;) hi inquam omnes jam memorati eo tempore persuadere conabantur ut in sua erga Romanos regemque fidelitate manerent. Eam autem sententiam non probabat Pistus, a filio Justo abruptus: natura enim furiosior erat. Altera vero factio, ex iis qui maxime erant ignobiles conflata, bellandum esse decernebat. Justus Pisti filius, tertiae partis primus, se quidem de bello dubio esse animo simulabat: rerum autem novarum cupidus erat, fore ratus ut ex rerum multitudine potentia potiretur. Itaque in medium progressus multitudinem docere pro virili adhibebatur, quod urbs semper ad Galileam pertinuerit, primum vero acceperit tempore Herodis, tetrarchae, ejusque conditoris, qui ipse voluerit Sepphoritaram urbem urbi Tiberensium subditam esse: hanc autem praerminentiam ne sub rege quidem Agrippae patre eos amisisset, imo eam etiam usque ad Felicem Judaeae praesidem illis mansisset. Nunc autem dicebat eos felicitate ista excidisse, quippe quod Nero ipsos dedit juniori Agrippae: statim enim Sepphorim quidem, ex quo Romanis se subjecerit, primam Galilaeae urbem constitisset, apud ipsos vero desisse mensam regiam et archiva. His et aliis insuper multis in regem Agrippam jactis, ut populum ad defectionem irritaret, adjiciebat, jam tempus esse ut armis correptis et Galilaei in societatem assumptis (ipsos enim illis non invitis imperaturos esse, propter odium quo Sepphoritas prosequantur, quod in Romanorum amicitia perseverarent) ad ultionem ab illis expectandam magno cum exercitu se convertant. His ille dictis multitudinem hortatus est. Erat quippe idoneus qui populum dicendo regebat, eosque qui ex adverso melior suaderent verborum praestigiis et fallaciis vinceret. Neque etiam Graecae eruditionis expertus erat et ignarus, quae frevis ad historiam quoque hisce de rebus scribendam aggressus est, ista narratione veritatis fidem eversurus. Atqui de hoc quidem viro, quam improbae fuerit vitae ac fortiosae, utque una cum suo fratre patria fere subvertenda auctor exstiterit, procedente sermone narrabimus. Tunc autem Justus, quum civibus persuasisset arma sponere,

λαβεῖν τὰ θπλα, πολλοὺς δὲ καὶ μὴ θελήσαντας ἀναγκάσας, ἐξελθὼν σὺν πᾶσι τούτοις ἐμπήρησι τὰς τε Γαδαρηνῶν καὶ Ἰππηνῶν κώμας, αἱ δὲ μεθόριοι τῆς Τιβεριάδος καὶ τῆς τῶν Σκυθοπολιτῶν γῆς ἐτύγγχον 5 κείμεναι.

Ἰ. Καὶ Τιβερίας μὲν ἐν τούτοις ἦν· τὰ περὶ Γίσχала δὲ εἶχεν τὸν τρόπον τούτων. Ἰωάννης δὲ τοῦ Λευῖ, τῶν πολιτῶν τινὰς ὁρῶν διὰ τὴν ἀποστασίαν τὴν ἀπὸ Ῥωμαίων μέγα φρονούντας, κατέχειν αὐτοὺς ἐπειρᾷτο, 10 καὶ τὴν πίστιν ἡξίου διαφυλάττειν, οὐ μὲν ἡδυνήθη, καίτοι πάνυ προθυμούμενος. Τὰ γὰρ περίρξ Ἰων Γαδαρηνοὶ καὶ Γαδαρηνοὶ, Σωγανῶι καὶ Τύριοι, πολλὰν ἀθροίσαντες δύναιμι, καὶ τοῖς Γισχάλοις ἐπιπεσόντες, λαμβάνουσι τὰ Γίσχала κατὰ κράτος· καὶ 15 πυρπολήσαντες, εἴτα δὲ καὶ προσκατασκάψαντες, εἰς τὴν οἰκίαν ἀνέξουσιν. Ἰωάννης δὲ ἐπὶ τούτῳ παροξυνθεὶς ὀπλίζει πάντας τοὺς μεθ' αὐτοῦ· καὶ συμβαλὼν τοῖς προειρημένοις ἔθνεσι, τὰ τε Γίσχала κρείττονα πάλιν ἀνακτίσας, ταίχεσιν ὑπὲρ ἀσφαλείας τῆς εἰς 20 ὕστερον ὠχύρωσεν.

ια'. Γάμαλα δὲ πίστει τῇ πρὸς Ῥωμαίους ἐνέμεινε, δι' αἰτίαν τοιαύτην. Φίλιππος δ' Ἰακίμου παῖς, ἐπαρχος δὲ τοῦ βασιλείως Ἀγρίππα, σωθεὶς παρὰ δόξαν ἐκ τῆς ἐν Ἱεροσολύμοις βασιλικῆς αὐλῆς πολιορκουμένης 25 καὶ διαφυγὼν, εἰς ἕτερον ἐνέπεσε κίνδυνον, ὥστε ὑπὸ Μαναήμου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ ληστῶν ἀναιρεθῆναι· διεκώλυσαν δὲ Βαβυλώνιοι τινες, συγγενεῖς αὐτοῦ ἐν Ἱεροσολύμοις ὄντες, πρᾶξι τοὺς ληστὰς τὸ ἔργον. Ἐπιμεινὰς σὺν ἡμέρας τέσσαρας ὁ Φίλιππος ἐκεῖ, τῇ 30 πέμπτῃ φεύγει περιθετῇ χρυσάμενος κόμῃ, τοῦ μὴ κατάδηλος γενέσθαι. Καὶ παραγενόμενος εἰς τινα τῶν ἑαυτοῦ κωμῶν κατὰ τοὺς ὄρους Γάμαλα τοῦ φρουρίου κειμένην, πέμπει πρὸς τινὰς τῶν ὑπ' αὐτῷ προστασίων ὡς αὐτὸν ἀφικέσθαι. Ταῦτα δὲ αὐτὸν ἐννοοῦμενον ἐμ- 35 ποδίζει τὸ θεῖον ἐπὶ συμφέροντι· μὴ γὰρ τούτου γενομένου, πάντως ἀν' ἀπολώλει. Πυρετοῦ δὲ κατασχόντος αὐτὸν ἐξαίρτης, γράψας ἐπιστολὰς τοῖς παισὶν Ἀγρίππα καὶ Βερενίκῃ δίδωσι τῶν ἐξελευθέρων τινὲ κομίζειν πρὸς Οὐάρων. Ἦν δ' οὗτος κατὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ὁ τὴν 40 βασιλείαν διοικῶν, καταστησάντων αὐτὸν τῶν βασιλείων, αὐτοὶ γὰρ εἰς Βηρυτὸν ἀφικνούντο, ὑπαντήσαντες βουλόμενοι Γεσσίῳ. Λαβὼν οὖν ὁ Οὐάρων τὰ παρὰ Φιλίππου γράμματα καὶ πυθόμενος αὐτὸν διασεσῶσθαι, βαρέως ἤνεγκεν, ἀχρεῖος τὸ λοιπὸν αὐτὸς νομίζων φανείσθαι 45 τοῖς βασιλεῦσιν, ἀφικομένου τοῦ Φιλίππου. Προαγαγὼν οὖν εἰς τὸ πλῆθος τὸν τὰς ἐπιστολὰς κομίζοντα, καὶ πλαστογραφίαν ἐπιχαλέσας, ψεύδεσθαι τε φήσας αὐτὸν ἀπαγγεῖλχναι ἐν τοῖς Ἱεροσολύμοις Φίλιππον μετὰ τῶν Ἰουδαίων Ῥωμαίους πολεμεῖν, ἀπέκτεινε. 50 Μὴ ὑποστρέψαντος δὲ τοῦ ἐξελευθέρου, Φίλιππος ἀπορῶν τὴν αἰτίαν δεῦτερον ἐκπέμπει μετ' ἐπιστολῶν πάλιν τὸν ἀπαγγελοῦντα πρὸς αὐτὸν τί τὸ συμβεβηκὸς εἴη τῇ ἀποσταλέντι, δι' ὃ βραδύνειεν. Καὶ τούτων δὲ παραγενόμενον ὁ Οὐάρων συκοφαντήσας ἀνείλεν. Καὶ

multosque etiam præter ipsorum voluntatem eo vi adegisset, cum istis omnibus egressus Gadarenorum et Hippenorum vicos incendit: qui utique siti erant in confiniis Tiberiadis et agri Scythopolitani.

10. Atque in his quidem erat Tiberias: quæ vero ad Gischala spectabant, hoc modo se habebant. Joannes Levi filius, quum videret civium quosdam sese efferre, quod a Romanis descivissent, operam dabat ut illos cohiberet, orabatque ut fidem servarent, nequicquam tamen, omni licet studio in id incumberebat. Nam vicini populi, Gadareni et Gabareni, Soganæi et Tyrii, ingenti coacto exercitu, Gischala adorti, vi urbem istam expugnant; eaque incensa, ac deinde suffossa et solo adæquata, domum se receperunt. Ceterum Joannes, hac re irritatus, omnes qui cum eo erant armis instruit, populisque prædictis prælio congressus, et Gischala in pulcriorem urbem resuscitavit, et in futuram securitatem mœnibus firmavit.

11. Gamala autem in fide populi Romani manebant ex hujusmodi causa. Philippus Iacimi filius, Agrippæ regis præfectus, præter opinionem ex regia Hierosolymitana, quum oppugnaretur, servatus, fugaque dilapsus, in aliud incidit periculum, ne trucidaretur a Manahemo et latronibus qui cum eo erant: at quominus id fieret a latronibus impediturunt Babylonii quidam ejus cognati, qui tunc Hierosolymis erant. Philippus itaque quum quattuor dies illic mansisset, quinta die, appositâ coma usus ne internosci posset, fuga sibi quæsit salutem. Et quum pervenisset ad quendam suæ ditionis vicum prope castellum Gamala situm, ad nonnullos sibi subditos mandata mittit, ut ad ipsum venirent. At dum ista animo volveret, Deus, ne fierent, in rem illius prohibuit: nam nisi hoc accidisset, funditus periisset. Febri quippe repentina correptus, literas ad Agrippæ liberos et Berenicen scriptas, liberto cuidam tradidit, Varo perferendas. Ille autem eo tempore regnum administrabat, cura ejus a regibus ei demandata: nam illi ad Berytum profecti erant, eo animo ut Gessio occurrerent. Varus igitur, acceptis a Philippo literis, auditoque illum salvum evasisse, tulit id graviter, ratus fore ut ipse regibus nulli usui esse videretur, quando venerit Philippus. Producto igitur in turbam eo qui literas attulerat, objectoque ei in crimen quod literas finxisset, quodque, ut aiebat, mendacium dixisset, quippe qui nunciaret Philippum Hierosolymis contra Judæos bellum gerere, morte eum affecit. Quum autem libertus non reverteretur, Philippus, causæ nescius, rursus alium cum literis amandat, renunciaturum ipsi, quidnam ei quem miserat accidisset, quod reditum non maturaret. Verum hunc quoque, ubi venerat, Varus oppressit per calumpniam. Etenim ani-

γὰρ ὑπὸ τῶν ἐν Καισαρείᾳ Σύρων ἐπῆρτο μέγα φρο-
 νεῖν, ἀναιρεθῆσθαι μὲν λεγόντων ὑπὸ Ῥωμαίων
 Ἀγρίππαν διὰ τὰς ὑπὸ Ἰουδαίων ἀμαρτίας, λήψεσθαι δ'
 αὐτὸν τὴν ἀρχὴν, ἐκ βασιλείων ὄντα. Καὶ γὰρ ἦν
 6 δημολογουμένως ὁ Οὐάρος βασιλικῷ γένους, ἐχθρὸς
 Σοέμου τοῦ περὶ τὸν Λίβανον τετραρχούντος. Διὰ
 τοῦτ' οὖν ὁ Οὐάρος τυρούμενος τὰς μὲν ἐπιστολάς παρ'
 ἑαυτοῦ κατέσχε, μηχανώμενος μὴ ἐντυχεῖν τοῖς γράμ-
 10 μασι τὸν βασιλέα, τὰς ἐξόδους δὲ πάσας ἐφρούρει, μὴ
 διαδράς τις ἀπαγγελλεῖ τῷ βασιλεῖ τὰ πραττόμενα.
 Καὶ δὴ χωρίζομενος τοὺς κατὰ τὴν Καισάρειαν Σύρους
 πολλοὺς τῶν Ἰουδαίων ἀπέκτεινεν. Ἐβουλήθη δὲ καὶ
 μετὰ τῶν ἐν Βαταναίᾳ Τραχωνιτῶν ἀναλαβὼν τὰ ὄπλα
 ἐπὶ τοὺς ἐν Ἐκβατάνοις Βαβυλωνίους Ἰουδαίους (ταύ-
 15 τιν γὰρ τὴν προσηγορίαν ἔχουσιν) ὀρμήσαι. Καλέσας
 οὖν τῶν κατὰ τὴν Καισάρειαν Ἰουδαίων δώδεκα τοὺς
 δοκιμωτάτους, προσέτασεν αὐτοῖς ἀρικομένους εἰς
 Ἐκβάτανα πρὸς τοὺς ἐκεῖ κατοικοῦντας αὐτῶν ὁμορῦ-
 20 λους εἰπεῖν ὅτι Οὐάρος, ἀκούσας ὑμᾶς ἐπὶ βασιλεῖα
 μέλλειν ὀρμᾶν, καὶ μὴ πιστεύσας, πέποιθεν ἡμᾶς
 πείσοντας ὑμᾶς τὰ ὄπλα καταθέσθαι· τοῦτο γὰρ
 αὐτῷ τεκμήριον εἶσθαι καὶ τοῦ καλῶς μὴ πιστεῦσαι
 τοῖς περὶ ὑμῶν λέγουσιν. Ἐκέλευς δὲ καὶ τοὺς πρῶ-
 25 τους αὐτῶν ἄνδρας ἐβδομήκοντα πέμπειν, ἀπολογησο-
 μένους περὶ τῆς ἐπενηγεμένης αἰτίας. Ἐλθόντες οὖν
 οἱ δώδεκα πρὸς τοὺς ἐν Ἐκβατάνοις ὁμορῦλους, καὶ
 καταλαβόντες αὐτοὺς μηδὲν ἐπὶ νεωτερισμῷ φρονούν-
 30 τας, ἔπεισαν καὶ τοὺς ἐβδομήκοντα πέμπειν. Οἱ δὲ
 μηδὲν ὑποκτεύσαντες τοιοῦτον ὅλον ἐμελλεν ἀποθῆ-
 σθαι, ἔξαπέστειλαν. Καταβαίνουσι δ' οὗτοι μετὰ
 τῶν δώδεκα πρέσβων εἰς τὴν Καισάρειαν. Ὑπαντήσας
 οὖν ὁ Οὐάρος μετὰ τῆς βασιλικῆς δυνάμεως, σὺν τοῖς
 πρέσβεσι πάντας ἀπέκτεινεν, καὶ τὴν πορείαν ἐπὶ τοὺς
 ἐν Ἐκβατάνοις Ἰουδαίους ἐποιεῖτο. Φθάσας δὲ τις ἐκ
 35 τῶν ἐβδομήκοντα σωθεὶς ἀπήγγειλεν αὐτοῖς, κἀκείνοι
 τὰ ὄπλα λαβόντες σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις εἰς Γά-
 μαλα τὸ φρούριον ὑπεχώρησαν, καταλιπόντες τὰς κώ-
 μας πολλῶν ἀγαθῶν πλήρεις καὶ βοσκημάτων πολλὰς
 μυριάδας ἔχουσας. Φίλιππος δὲ πυθόμενος ταῦτα, καὶ
 40 αὐτὸς εἰς Γάμαλα τὸ φρούριον ἦκεν· παραγνομήνου δὲ,
 κατεβέβη τὸ πλῆθος ἄρχειν αὐτῶν παρακαλοῦντες, καὶ
 πολεμῆν πρὸς Οὐάρον καὶ τοὺς ἐν τῇ Καισαρείᾳ Σύ-
 ρους· διεδέχετο γὰρ ὑπὸ τούτων τὸν βασιλέα τεθνάναι.
 Φίλιππος δ' αὐτῶν κατεῖχε τὰς ὁρμὰς, ὑπομι-
 45 νήσκων τῶν τε τοῦ βασιλέως εἰς αὐτοὺς εὐεργεσιῶν
 καὶ τὴν Ῥωμαίων διηγουμένους ὅση τις ἐστιν ἡ δύνα-
 μεις, συμφέρειν οὐκ ἔλεγεν ἀρσθαι πρὸς τούτους πόλε-
 μον, καὶ τέλος ἔπεισεν. Ὁ δὲ βασιλεὺς πυθόμενος
 ὅτι Οὐάρος μέλλει τοὺς ἐπὶ τῆς Καισαρείας Ἰουδαίους
 50 σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις πολλὰς ὄντας μυριάδας ἀναι-
 ρεῖν ἡμέρᾳ μιᾷ, μεταπέμπεται πρὸς αὐτὸν Αἰκονον Μό-
 διον, πέμψας αὐτὸν διαδρῶν, ὥς ἐν ἄλλοις ἐδηλώσαμεν.
 Ἴ) δὴ Φίλιππος Γάμαλα τὸ φρούριον κατέσχε καὶ τὴν
 περί τ' αὐτῶν πίστει τῇ πρὸς Ῥωμαίους ἐμμένονσαν.

mus ei, ut magnifice de se sentiret, elatus erat a Caesareni-
 bus Syris, dicentibus fore ut Agrippa a Romanis occide-
 retur, ob ea in quibus deliquerant Iudaei, atque ut ipse re-
 gnum illius acciperet, quod a regibus oriundus esset. Nam
 in confesso erat Varum e stirpe regia esse, ulpote nepo-
 tem Sohemi, ejus qui locorum circa Libanum tetrarchiam
 obtinuerat. Varus igitur ista re elatus literas apud se re-
 tinebat, modis omnibus adnitens ne in ea quae scripta erant
 incideret rex; exitusque omnes observabat, ne quis clam
 dilapsus renunciaret regi quae ibi fierent: adeoque, ut a
 Syria Caesarensibus gratiam ipiret, multos Judaeorum in-
 terfecit. Praeterea decrevit armis sumptis una cum Trachu-
 nitibus Batanaeam habitantibus in Iudaeos Babylonios (eam
 enim appellationem habuerunt) qui in Ecbatan's erant,
 impetum facere. Accitis igitur ad se Judaeorum Caesaren-
 alium duodecim probatissimis, jussit eos, Ecbatana prole-
 ctos, nunciare tribulibus suis loci istius incolis, quod Va-
 rus, audito vos contra regem insurrecturos esse, nec lumen
 rumori fide habita, nos miserit, vobis ut persuadeamus
 arma deponere: id enim argumentum fore, quod merito
 illis non creditum fuerit, qui ista de vobis narrarent. Je-
 hebatur praeterea mittendos esse viros septuaginta ex optima-
 10 libus, qui crimen obiectum diliterent. Itaque quum isti
 duodecim ad tribulibus suos, qui Ecbatanis erant, venissent,
 comperissentque eos rebus novis minime studere, his su-
 serunt ut septuaginta viros mittendos curarent. Illi az-
 tem, nihil tale suspicati quale eventurum erat, viros abie-
 garunt. Atque isti cum duodecim legatis Caesarem de-
 scenderunt. Varus igitur, illis obviam factus cum regis
 milite, omnes una cum istis legatis interfici jubet, atque
 expeditionem faciebat adversus eos, qui Ecbatanis erant,
 Judaeos. E septuaginta autem quidam servatus illis re-
 nunciare occupavit: moxque illi arreptis armis receperunt
 se cum uxoribus et liberis in Gamala castellum, relictis
 vicis magnis opibus refertis et multis pecorum myriadas
 habentibus. Haec Philippus simul atque audivit, et ipse
 in Gamala castellum se conferebat. Quum primum vero ad-
 venit, inclamabat multitudo, eum obsecrantes ut de-
 cem se ipsis praeberet, et contra Varum et Syros Caesaren-
 ses bellum moveret: acceperat enim regem ab istis occisum
 esse. At Philippus impetum eorum reprimebat: atque
 collata in ipsos a rege beneficia eis in memoriam revocans,
 narransque quanta esset Romanorum vis et potentia,
 laudquaquam e re ipsorum esse dicebat bellum contra eos
 suscipere. Tandemque id eis persuasit. Rex porro, quum
 audisset Varo in animo esse Iudaeos, qui Caesaree erant,
 cum uxoribus et liberis, ad multas myriadas, una die neci
 addicere, Aequum Modium, ad se accersitum, misit ut ei
 succederet, quemadmodum alibi indicavimus. Philippus
 autem Gamala castellum et regionem finitimam continebat,
 ne a sua erga Romanos fide desciscerent.

16. Ἐπει δ' εἰς τὴν Γαλιλαίαν ἀφικόμην ἐγὼ, καὶ ταῦτα παρὰ τῶν ἀπαγγελλάντων ἔμαθον, γράψω τῷ συνεδρίῳ τῶν Ἱεροσολυμιτῶν περὶ τούτων, καὶ τί με πρᾶττειν κελεύουσιν ἐρωτῶ. Οἱ δὲ προσμείναι παρεκάλεσαν καὶ τοὺς συμπρέσβεις, εἰ θέλοιν, κατασχόντα πρόνοιαν ποιήσασθαι τῆς Γαλιλαίας. Οἱ δὲ συμπρέσβεις εὐπορήσαντες πολλῶν χρημάτων ἐκ τῶν διδομένων αὐτοῖς δεκάτων, ἃς ὄντες ἱερεῖς ὀφειλομένας ἀπελάμβανον, εἰς τὴν οἰκίαν ὑποστρέφειν γῆν ἔκριναν· ἐμοῦ δ' αὐτοὺς προσμείναι παρακαλέσαντος, ὥς οὐ τὰ πράγματα καταστήσωμεν, πείθονται. Ἄρας οὖν μετ' αὐτῶν ἀπὸ τῆς Σεπφοριτῶν πόλεως εἰς κώμην τινὰ, Βηθμακὸς λεγομένην, ἀπέχουσαν Τιβεριάδος στάδια τέσσαρα, παραγίνομαι. Καὶ πέμψας ἐντεῦθεν τοὺς πρὸς τὴν Τιβεριέων βουλὴν, καὶ τοὺς πρῶτους τοῦ δήμου παρεκάλουν ἀφικέσθαι πρὸς με. Καὶ παραγενημένων (ἐληλύθει δὲ καὶ Ἰουστὸς σὺν αὐτοῖς) ἔλεγον ὑπὸ τοῦ κοινοῦ τῶν Ἱεροσολυμιτῶν πρεσβεύσων μετὰ τούτων πεπέμφθαι πρὸς αὐτοὺς, πείσων καθαιρεθῆναι τὸν οἶκον ὑπὸ Ἡρώδου τοῦ τετράρχου κατασκευασθέντα, ζῶντων μορφὰς ἔχοντα, τῶν νόμων οὕτω τι κατασκευάζειν ἀπαγορευόντων· καὶ παρεκάλουν αὐτοὺς ἔξ ἡμῖν ἡ τάχος τοῦτο πρᾶττειν. Ἐπὶ πολὺ μὲν οὖν οἱ περὶ τὸν Κάπελλον καὶ τοὺς πρῶτους αὐτῶν ἐπιτρέπειν οὐκ ἔθελον, βιαζόμενοι δ' ὑπ' ἡμῶν συγκατατίθενται. Φθάει δ' Ἰησοῦς ὁ τοῦ Σαπφία παῖς, ὃν τῆς τῶν ναυτῶν καὶ τῶν ἀπόρων στάσεως πρῶτον ἔραμεν ἄρξαι, παραλαβὼν τινὰς Γαλιλαίους, καὶ τὴν πᾶσαν αὐτὴν ἐμπρήσας, πολλῶν οἴκωνος εὐπορήσειν ἐξ αὐτῆς χρημάτων, ἐπειδὴ τινὰς οἰκῶν ὁροφὰς κεχρυσωμένας εἶδεν· καὶ διήρπασαν πολλὰ παρὰ γνώμην τὴν ἡμετέραν πράξαντες. Ἡμεῖς γὰρ μετὰ τὴν πρὸς Κάπελλον καὶ τοὺς πρῶτους Τιβεριέων διελθὼν εἰς τὴν ἀνω Γαλιλαίαν ἀπὸ Βηθμακῶν ἀνεχωρήσαμεν. Ἀναίρουσι δ' οἱ περὶ τὸν Ἰησοῦν πάντας τοὺς ἐνοικοῦντας Ἕλληνας, ὅσοι τε πρὸ τοῦ πολέμου γεγόνησαν αὐτῶν ἐχθροί.

17. Πυθόμενος δ' ἐγὼ ταῦτα παρωξύνωθην σφόδρα, καὶ καταβὰς εἰς Τιβεριάδα πρόνοιαν εἰσενεγκάμην τῶν βασιλικῶν σκευῶν, ὅσα δυνατόν ἦν τοὺς ἀρπάξαντας ἀφελέσθαι. Λυχνίαι δ' ἦσαν Κορίνθιαι ταῦτα καὶ τράπεζαι τῶν βασιλικῶν καὶ ἀσκήμου ἀργυρίου σταθμὸς ἱκανός. Πάντα δ' ὅσα παρέλαβον, φυλάσσειν τῷ βασιλεῖ ἔκρινα. Μεταπεμψάμενος οὖν τοὺς τῆς βουλῆς πρῶτους δέκα καὶ Κάπελλον τὸν Ἀντύλλου, τὰ σκεῦη παρεδόκα, μηδενὶ παραγγέλλας ἑτέρῳ πλὴν ἐμοῦ δοῦναι. Κάκειθεν εἰς τὰ Γίσχαλα πρὸς τὸν Ἰωάννην μετὰ τῶν συμπρέσβεων ἀφικόμην, βουλόμενος γινῶναι τί ποτε φρονεῖ· κατείδον δ' αὐτὸν ταχέως νεωτέρων ὀρεγόμενον πραγμάτων καὶ τῆς ἀρχῆς ἐπιθυμίαν ἔχοντα. Παρεκάλει γὰρ με τὸν Καίσαρος σίτον κείμενον ἐν ταῖς τῆς ἀνωθεν Γαλιλαίας κώμαις ἐξουσίαν αὐτῷ δοῦναι ἐκφορῆσαι· θέλειν γὰρ ἔρασκεν εἰς ἐπισκευὴν τῶν τῆς πατρίδος τειχῶν αὐτὸν ἀναλίσσει. Κατανοήσας δὲ ἐγὼ τὴν ἐπιχειρήσιν αὐτοῦ καὶ τί δικαιοῦντο πράττειν,

12. At postquam ego in Galileam veneram, et ista ab ipsis nunciis acceperam, scribo Hierosolymitarum synedrio hinc de rebus, et quid me facere juberent ab illis requiro. Illi vero me obsecraverunt ut illic manerem, et retentis legationis sociis, si illis ita visum fuerit, Galilæe tutelæ prouiderem. Ceterum collegæ, quum grandem pecuniam haberent ex decimis sibi datis, quas debitas, ut sacerdotes, accipiebant, in terram propriam reverti statuerunt: quum autem ego eos rogassem ut tantisper manerent, donec res composite essent, assenserunt. Una igitur cum illis profectus a Sepphoritarum urbe in vicum quendam, cui nomen est Bethmai, quattuor stadiis a Tiberiade distantem, venio: missoque nuncio accersivi ad me senatum Tiberiadis et primores populi. Quibus, postquam affuerunt, (etiam Justus una cum illis venerat,) dicebam me ab Hierosolymitarum populo ad eos missum esse cum collegis, legatione ut fungerer, utque iis persuaderem funditus tollendam esse domum ab Herode tetrarcha exstructam, quod animalium figuris eam exornaverat, quum ejusmodi quid effingere legibus nostris vetitum sit; eosque rogabam ut nos quantocius id facere permitterent. Multum quidem Capellus primoresque civium restiterunt, diuque id sinere noluerunt; tandem vero a nobis persuasione victi, in nostram concessere sententiam. Jesus autem Sapphie filius nos prævenit, quem primum pro nautarum et inopum factionis duce se gessisse diximus, qui assumptis quibusdam Galilæis palatium omne incendit, ratus se inde ingenti pecunia locupletatum iri, quia tecta quedam conclavium inaurata viderat: multaue diripuerunt præter animi nostri sententiam. Nos enim, post colloquium cum Capello et Tiberiensium primoribus habitum, in superiorem Galileam a Bethmais accesseramus. Jesu autem factio Græcos omnes eam urbem habitantes interimit, et quotquot inimicos ante id bellum habuerant.

13. Ego vero his auditis vehementer commotus sum, quumque Tiberiadem descendissem, curam et diligentiam adhibui ut salva esset omnis regia suppellex, quæ e diripientium manibus recuperari potuit. In his porro erant candelastra ex ære Corinthio, et mensæ regię, et satis magnum argenti non signati pondus. Quæcunque autem accipiebam, regi servare statui. Accitis igitur decem senatus primoribus et Capello Antylli filio, vasa eis tradidi, interminatus ne cuiquam præter me ea redderent. Atque inde Gischala cum collegis ad Joannem veniebam, scire desiderans quidnam animo agitare: moxque deprehendi eum rerum novarum cupidum, et ad principatum arripientem aspirantem. Rogabat enim me ut sibi potestatem facerem exportandi frumentum Cæsaris, in superioris Galilæe vicis repositum: namque se velle dicebat id insumere in structuram palatii mœnium. Atqui ego, quum intellexissem quid moliretur, et quid ipsi in animo esset facere, negabam

οὐκ ἔφην αὐτῷ συγχωρεῖν. Ἡ γὰρ Ῥωμαίοις αὐτὸν ἐνενοσούμενη φυλάττειν, ἡ ἔμοι αὐτῷ, διὰ τὸ καὶ τὴν ἐξουσίαν τῶν ἐκεῖ πραγμάτων αὐτὸς παρὰ τοῦ κοινοῦ τῶν Ἱεροσολυμιτῶν πεπιστευῆσθαι. Μὴ πείθων δέ με περὶ τούτων καὶ ἐπὶ τοὺς συμπρέσβεις ἐτράπετο· καὶ γὰρ ἦσαν ἀπρόνοητοι τῶν ἐσομένων καὶ λαβεῖν ἐτοιμότεροι. Φθείρει δὲ χρήμασιν αὐτοὺς ψηφίσασθαι πάντα τὸν σίτον αὐτῷ παραδοθῆναι τὸν ἐν τῇ αὐτοῦ ἐπαρχίᾳ κείμενον. Κἀγὼ μόνος, ἡττώμενος ὑπὸ δύο, τὴν ἡσυχίαν ἔχον. Καὶ δευτέραν Ἰωάννης ἐπεισέφερε πα-
 10 νουργίαν. Ἐφη γὰρ Ἰουδαίους τοὺς τὴν Φιλιππου Καισάρειαν κατοικοῦντας, συγκεκλησμένους κατὰ προσταγὴν τοῦ βασιλέως ὑποδίκου τὴν δυναστείαν διοκού-
 15 ντος, πεπομφέναι πρὸς αὐτὸν, παρακαλοῦντας, ἐπειδὴ οὐκ ἔχουσιν ἔλαιον ᾧ χρῆσθαι καθαρὸν, ποιησάμενον πρόνοιαν εὐπορίαν αὐτοῖς τούτου παρσχεῖν, μὴ δὲ ἀνάγκην Ἑλληνικῷ γράμμενοι τὰ νόμιμα παραβαίνωσιν. Ταῦτα δ' οὐκ ὑπὲρ εὐσεβείας ἔλεγεν Ἰωάννης, δι' αἰσχροκέρδειαν δὲ φανερωτάτην. Γινώσκων γὰρ πα-
 20 ρὰ μὲν ἐκείνοις κατὰ τὴν Καισάρειαν τοὺς δύο ξέστας δραχμῆς μιᾶς πωλουμένους, ἐν δὲ τοῖς Γισγάλοις τοὺς ὀγδοήκοντα ξέστας δραχμῶν τεσσάρων, πᾶν τὸ ἔλαιον ὅσον ἦν ἐκεῖ διεπέμψατο, λαθὼν ἐξουσίαν καὶ παρ' ἐμοῦ τῷ δοκεῖν. οὐ γὰρ ἐκὼν ἐπέτρεπον, ἀλλὰ
 25 διὰ φόβον τὸν ἀπὸ τοῦ πλήθους, μὴ κωλύων καταλευσθεῖν ὑπ' αὐτῶν. Συγχωρήσαντος οὖν μου, πλείστων χρηματίων δ' Ἰωάννης ἐκ τῆς κακουργίας ταύτης ὑπό-
 ρησεν.

ιδ'. Τοὺς δὲ συμπρέσβεις ἀπὸ τῶν Γισγάλων ἀπο-
 30 λύσας εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, πρόνοιαν ἐποιούμενη ἔπλων τε κατασκευῆς καὶ πόλεων ὀχυρότητος. Μεταπεμφάμενος δὲ τῶν ληστῶν τοὺς ἀνδρειοτάτους, ἀφελέσθαι μὲν αὐτῶν τὰ θπλὰ οὐχ ὅσιν τε ὄν ἐώρων· ἐπεισα δὲ τὸ πλῆθος μισθοφορίαν αὐτοῖς παρέχειν, ἄμεινον εἶναι λέ-
 35 γων ἐκόντας ὀλίγον δίδοναι μᾶλλον ἢ τὰς κτήσεις διαρ-
 ραζομένας ὑπ' αὐτῶν περιορᾶν. Καὶ λαθὼν παρ' αὐτῶν ὄρκους μὴ ἀφιζεσθαι πρότερον εἰς τὴν χώραν, ἐὰν μὴ μετακληθῶσιν, ἢ δταν τὸν μισθὸν μὴ λάβωσιν, ἀπέλυσα, παραγγείλας μῆτε Ῥωμαίοις πολεμεῖν μῆτε
 40 τοῖς περιοίκοις. Εἰρηνεύεσθαι γὰρ πρὸ πάντων τὴν Γαλιλαίαν ἐφρόντιζον. Τοὺς δ' ἐν τέλει τῶν Γαλι-
 λαιῶν, ὅσον ἐβδομήκοντα πάντας, βουλόμενος ἐν προ-
 φάσει φιλίας καθάπερ ὁμηρα τῆς πύττειος ἔχειν, φίλους
 45 τε καὶ συνεκδήμους ἐποίησάμεν, ἐπὶ τε κρίσεις παρε-
 λάμβανον, καὶ μετὰ γνώμης τῆς ἐκείνων τὰς ἀποφά-
 σεις ἐπικούμην, μηδὲ προπετεῖα πειρώμενος τοῦ δικαίου διαμαρτάνειν, καθαρῆς δὲ παντὸς ἐν αὐτῇς λήμ-
 ματος.

ιε'. Περὶ τριακοστὸν γοῦν ἔτος ὑπάρχων, ἐν ᾧ χρόνῳ,
 50 κᾶν ἀπέχεται τις τῶν παρὰ νόμων ἐπιθυμιῶν, δύσκολον τὰς ἐκ τοῦ φθόνου διαβολὰς φεύγειν, ἀλλως τε καὶ ἐξουσίας ὄντα μεγάλης, γυναικᾶ μὲν πᾶσαν ἀνύδριστον ἐφύλαττα, πάντων δὲ τῶν διδομένων ὡς μὴ χρῆζων κα-
 τεργόνησα· ἀλλ' οὐδὲ τὰς ὀφειλομένας μοι ὡς ἱερῇ δε-

me ei hoc permittere. Cogitabam enim id aut Romanis ser-
 vare aut mihi ipsi, quod potestatem in res istius regionis a
 communi Hierosolymorum mihi commissam haberem. Isti
 igitur a me neququam impetratis, ad collegas se convertit
 futurorum enim improvidi erant, et ad munera accipiendi
 paratissimi. Proinde eos largitionibus corrumpit, ut eorum
 suffragiis sibi frumentum omne addiceretur, quod in ipsius
 provincia esset reconditum: atque ego, qui solum me vici
 a duobus viderem, quiescebam. Deinde altero dolo Joan-
 nes usus est. Aiebat enim Judaeos Caesareæ Philippi inno-
 las, mandato vicarii regis imperii res administrantis cas-
 clusos, ad ipsum misisse, obsecrantes ut, quandoquidem
 eis non suppeteret oleum purum quo uterentur, sua ipsa
 cura ejus copiam illis suppeditaret, ne cogerentur, Graeco-
 rum oleo adhibito, contra patrios ritus agere. Haec autem
 non religionis ergo dicebat Joannes, sed manifesto adan-
 dum turpis lucri causa. Sciens enim apud ipsos quidem
 Caesareæ sextarios duos drachma una venire, Gischali
 vero octoginta sextarios drachmis quattuor, omne quod
 illic esset oleum jussit efferri, quasi a me quoque potes-
 tem accepisset: non enim voluntate mea hoc ei permis-
 sum erat, sed praemetu populi, ne ab eis, si repugarem,
 lapidibus obruerer. Haec postquam hoc concesserat,
 multum pecuniae Joannes ex hoc maleficio sibi comparavit.

14. Quum autem Gischalis collegas Hierosolyma dimis-
 sein, omni cura in id incumbere, ut pararentur anno-
 urbesque munitionibus firmarentur. Accitis deinde Lati-
 num fortissimis, quum viderem nequaquam posse illis armis
 adimi, persuasi multitudini ut mercede eos conduceret.
 praestabilius esse dicens, nihil sponte illis dare quam
 ut sinerent facultates suas ab illis diripi. Accepitque
 eis jurejurando, in regionem nostram deinceps non veni-
 ros esse nisi accersiti fuerint, aut quum non acciperet
 cedem, eos dimisi jussos bello non lacessere aut Romanos
 aut finitimos. Id enim mihi imprimis curae erat ut Galilaea
 tranquilla esset et pacata; quumque vellem Galilaeorum na-
 gistratus, circiter septuaginta omnes, praetextu amicitiae
 habere quasj obsides fidei, eos mihi amicos et liberos
 comites feci et in judiciis assessores adsciscebam, et o-
 illorum consensu sententias pronuntiabam, operam ut
 ut temeritate ab justitia non discederem, sed memet a me-
 neribus quibuscunque accipiendis purum servarem.

15. Annum igitur agens circiter tricesimum, qua a-
 eliam si quis sibi temperat a cupiditatibus illicitis, difficile
 tamen admodum est ut fugiat invidiae calumnias, idcirco
 praesertim magna pollens auctoritate, mulierem quidem
 omnem contumelia liberam servavi, quaeque dono offerre
 bantur omnia, quasi nullius rei indigens, contempsi: ut

κάτας ἀπελάμβανον παρὰ τῶν κομιζόντων. Ἐκ μέντοι τῶν λαφύρων μέρος, τοὺς Σύρους τοὺς τὰς πέριξ πόλεις κατοικοῦντας νικήσας, ἔλαβον, ἃ καὶ εἰς Ἱερσόλυμα τοῖς συγγενέσιν ὁμολογῶ πεπομφέναι. Καὶ δις μὲν κατὰ κράτος ἔλθων Σεπφωρίτας, Τιβεριεῖς δὲ τετρακίς, Γαδαρεῖς δ' ἅπασι, καὶ τὸν Ἰωάννην πολλάκις ἐπιβουλευσάντά μοι λαβὼν ὑποχέριον, οὐτ' αὐτὸν οὔτε τινὰς τῶν προειρημένων ἐθνῶν ἐτιμωρησάμην, ὥς προῶν δ' λόγος παραστήσει. Διὰ τοῦτ' οἶμαι καὶ τὸν Θεὸν (οὐ γὰρ λελήθασιν αὐτὸν οἱ τὰ δέοντα πράττοντες) καὶ ἐκ τῆς ἐκείνων ῥυσασθαι με χεῖρος, καὶ μετὰ ταῦτα πολλοῖς περιπεσόντα κινδύνους διαφυλάξαι. Περὶ δὲ ὕστερον ἀπαγγελοῦμεν.

15 ἰς'. Τοσαύτῃ δ' ἦν πρὸς με τοῦ πλήθους τῶν Γαλιλαίων εὐνοία καὶ πίστις, ὅστε ληρθεῖσιν αὐτῶν κατὰ κράτος τῶν πόλεων, γυναικῶν δὲ καὶ τέκνων ἀνδραποδισθέντων, οὐχ οὕτω ταῖς ἐαυτῶν ἐπιστέναζον συμφοραῖς ὥσπερ τῆς ἐμῆς ἐφρόντισαν σωτηρίας. Ταῦτα δ' ὁρῶν Ἰωάννης ἐβρόνησε· καὶ γράφει πρὸς με παρκαλῶν ἐπιτρέψαι καταβάντι χρῆσασθαι τοῖς ἐν Τιβεριάδι θερμοῖς ὕδασι, τῆς τοῦ σώματος ἐνεκα θεραπείας. Κἀγὼ, μηδὲν ὑποπτεύσας πράξειν αὐτὸν πονηρὸν, οὐκ ἐκώλυσα· πρὸς δὲ καὶ τοῖς Τιβεριάδος τὴν διοίκησιν ὑπ' ἐμοῦ πεπιστευμένοις κατ' ὄνομα γράφω καταλύσιν 25 ἐτοιμάσαι τῷ Ἰωάννῃ καὶ τοῖς ἀφικνούμενοις σὺν αὐτῷ, πάντων τε τῶν ἐπειτηδεύων ἀφρονίαν παρασχεῖν. Διέτριβον δὲ κατὰ τὸν καιρὸν ἐκείνον ἐν κώμῃ τῆς Γαλιλαίας, ἣ προσαγορεύεται Κανά.

ἰς'. Ὁ δὲ Ἰωάννης ἀφικόμενος εἰς τὴν Τιβεριέων 30 πόλιν, ἔπειθε τοὺς ἀνθρώπους ἀποστάντας τῆς πρὸς με πίστεως προστίθεσθαι αὐτῷ. Καὶ πολλοὶ τὴν παράκλησιν ἡδέως ἐδέξαντο, νεωτέρων ἐπιθυμοῦντες αἰετῶν πραγμάτων καὶ φύσει πρὸς μεταβολὰς ἐπιτηδείως ἔχοντες καὶ στάσεις χαίροντες· μάλιστα δὲ Ἰούστος 35 καὶ ὁ πατὴρ αὐτοῦ Πίστος ὠρμήχεσαν ἀποστάντας ἐμοῦ προστίθεσθαι τῷ Ἰωάννῃ. Διεκώλυσα δ' αὐτοὺς φθάσας. Ἦκε γὰρ ἄγγελός μοι παρὰ Σίλα, δν ἐγὼ καθεστάκειν τῆς Τιβεριάδος στρατηγὸν, ὥς προείπον, τὴν τῶν Τιβεριέων γνώμην ἀπαγγέλλωιν, καὶ με σπεύδειν 40 παρκαλῶν· βραδύναντος γὰρ ὑπὸ τὴν ἐτέρων ἐξουσίαν γενέσθαι τὴν πόλιν. Ἐντυχὼν οὖν τοῖς γράμμασι τοῦ Σίλα, καὶ διακοσίδους ἀναλαβὼν ἄνδρας, δι' ὅλης τῆς νυκτὸς τὴν πορείαν ἐποιούμην, προπέμψας ἄγγελον τὸν τὴν ἐμὴν παρουσίαν τοῖς ἐν τῇ Τιβεριάδι σηματοῦντα. 45 Πρὸτ' δὲ πλησιάζοντός μοι τῇ πόλει, τὸ πλῆθος ὑπῆντα ἔταξεν, καὶ Ἰωάννης σὺν αὐτοῖς· δς καὶ πάνυ με τεταραγμένους ἀσπασάμενος, δείσας μὴ εἰς ἔλεγχον αὐτοῦ τῆς πράξεως ἀφικόμενης ἀπολέσθαι κινδυνεύειν, ὑπεχώρησε μετὰ σπουδῆς εἰς τὴν ἐαυτοῦ καταλύσιν. Κἀγὼ 50 δὲ, γενόμενος κατὰ τὸ στάδιον, τοὺς ἐπὶ ἐμὲ σωματοφύλακας ἀπολύσας, πλὴν ἑνός, καὶ μετὰ τούτου κητασγὼν δέκα τῶν ὁπλιτῶν, δημηγορεῖν ἐπειρώμην τῷ πλῆθει τῶν Τιβεριέων, στάς ἐπὶ τριγυρῶ τινος ὑψηλοῦ, παρεκάλουν τε μὴ οὕτως αὐτοὺς ταχέως ἀφίστασθαι.

ne decimas quidem ab afferentibus accipiebam, licet mihi ut sacerdoti debitas. Ex manubiis tamen, postquam Syros urbes finitimas incolentes viceram, partem sumpsi, quam me Hierosolyma misisse ad cognatos fateor. Quumque bis Sepphoritas vi expugnassem, Tiberienses quater, Gadarenenses semel, et Joannem saepius insidias mihi molitum in potestatem redegissem, neque de ipso neque de ullo praedictorum populorum poenas sumere sustinui, prout in sequentibus ostendet narratio. Quamobrem Deum arbitror (ipsum enim non latent qui honeste se gerunt) ex illorum etiam manibus me eripuisse, ac deinde, quum in multa pericula incidissem, conservasse. De quibus posthac narrabitur.

16. Tanta autem erat populi Galilaeorum erga me benevolentia ac fides, ut urbibus eorum expugnatis, et uxoribus liberisque in captivitatem abductis, non adeo suis ingemiscerent calamitatibus, ac de mea unius incolumitate solliciti fuerunt. Atqui Joannem, quum ista videret, subit invidia: et ad me scribit, obsecrans ut, quum Tiberiadem descenderet, ipsi permitterem uti calidis loci istius aquis ad corporis valetudinem curandam. Atque ego, minime illum mali alienius auctorem fore suspicatus, non prohibui: quin et his, quibus a me commissae erat Tiberiadis administratio, nominatim scripsi, hospitium ut appararent Joanni illisque qui cum eo venturi essent, rerumque omnium necessariorum copiam eis suppeditarent. Atque ipse eo tempore agebam in vico Galilae, qui vocatur Cana.

17. Joannes autem, quum ad Tiberensium urbem venisset, egit cum hominibus illis, ut a sua erga me fide desciscerent ipsi se adjungerent. Et multi preces illius libenter admiserunt, rerum novarum semper appetentes, et a natura facti aptique ad mutationes, et seditionibus gaudentes: praecipue vero Justus et pater ejus Pistus animos impulerunt ut, facta a me defectione, Joanni se addicerent id quod, eos praevetendo, facere prohibui. Venerat enim ad me nuncius a Sila, quem ego Tiberiadis praetorem constitueram, ut jam ante dicebam, Tiberensium voluntatem indicans, hortansque ut festinarem; quippe fore, si cunctarer, ut civitas in aliorum potestatem veniat. Acceptis igitur Silae literis, assumptisque viris ducentis, tota nocte iter faciebam, praemisso nuncio qui adventum meum iis qui erant in Tiberiade significaret. Mane autem, quum urbi appropinquarem, multitudo mihi obviam veniebat, et cum illis Joannes; qui quum me perturbate admodum salutasset, veritus ne facinore ejus detecto vitae discrimen adiret, pleno gradu in diversorium suum se recepit. Ego vero, quum in stadium pervenissem, dimissis omnibus qui circa me erant satellitibus, praeter unum, cumque eo retentis decem armatis, id agebam ut Tiberensium multitudinem alloquerer e septo quodam sublimi, hortabarque eos ne tam cito deficerent: mutationem enim ipsis cessuram esse

κατάγνωσιν γὰρ αὐτοῖς οἶσιν τὴν μεταβολὴν, καὶ τῶν μετὰ ταῦτα προισταμένων δι' ὑποψίας γενήσεσθαι διχαίας, ὡς μὲν τὴν πρὸς ἐκείνους πίστιν φυλάζαντων.

ιγ'. Οὕτω δέ μοι πάντα λελάλητο, καὶ τινος ἐξήκουσα τῶν οἰκείων καταβαίνειν κελεύοντος· οὐ γάρ μοι καιρὸν εἶναι φροντίζειν τῆς παρὰ Τιβεριέων εὐνοίας, ἀλλὰ περὶ τῆς ἰδίας σωτηρίας, καὶ πῶς τοὺς ἐχθροὺς ἐκφύγω. Ἐπεπόμφει δ' ὁ Ἰωάννης τῶν περὶ αὐτὸν ὁπλιτῶν ἐπιλέξας τοὺς πιστοτάτους, ἐκ τῶν χιλίων 10 ὁπερ ἦσαν αὐτῷ· καὶ προσέταξε τοῖς πεμφοθεῖσιν ἀνελθὲν με, πεπυσμένους ὡς εἴην μετὰ τῶν οἰκείων μεμονωμένους. Ἦκον δ' οἱ πεμθθέντες, καὶ ἐπεπράχρισαν τοῦργον, εἰ μὴ τοῦ τριγχοῦ θάπτον ἀφαλλόμενος ἐγὼ μετὰ τοῦ σωματοφύλακος Ἰακώβου, καὶ ὑπὸ τινος Τι- 15 βεριέως Ἡρώδου προσανακουφισθείς, ὀδηγηθείς τε ὑπὸ τούτου ἐπὶ τὴν λίμνην, καὶ πλοίου λαβόμενος καὶ ἐπιβὰς, παρὰ ὁῶσαν τοὺς ἐχθροὺς διαφυγῶν εἰς Ταριχίας ἀφικόμην.

ιδ'. Οἱ δὲ τὴν πόλιν ταύτην κατοικοῦντες ὡς ἐπύθοντο τὴν τῶν Τιβεριέων ἀπιστίαν, σφόδρα παρωζύονσαν. Ἀρπάζαντες οὖν τὰ δῖλα παρεκάλουν σφᾶς ἀγεῖν ἐπ' αὐτούς· (θελὲν γὰρ ἔφασκον ὑπὲρ τοῦ στρατηγοῦ δίχας λαβεῖν παρ' αὐτῶν) διηγγελλόν τε τὰ γε- 20 γονότα καὶ τοῖς κατὰ τὴν Γαλιλαίαν πᾶσαν, ἐρεθίσαι καὶ τοὺς κατὰ τῶν Τιβεριέων διὰ σπουδῆς ἔχοντες· παρεκάλουν τε πλείστους συναθρόντας ἀφικέσθαι πρὸς αὐτοὺς, ἵνα μετὰ γνώμης τοῦ στρατηγοῦ πράττωσι τὸ ὁῶσαν. Ἦκον οὖν οἱ Γαλιλαῖοι πολλοὶ πανταχόθεν μεθ' ὁπλων, καὶ παρεκελούοντό μοι προσβαλεῖν τῇ 30 Τιβεριάδι, καὶ κατὰ κράτος αὐτὴν ἐξελεῖν, καὶ πᾶσαν ἑδαρὸς ποιήσαντα τοὺς ἐνοίκους σὺν γυναίξῃ καὶ τέκνοις ἀνδραποδίσασθαι· συνεβούλευον δὲ ταῦτα καὶ τῶν φίλων οἱ ἐκ τῆς Τιβεριάδος διασωθέντες. Ἐγὼ δὲ οὐ συνεπένευον, δεινὸν ἡγούμενος ἐμφυλίου πολέμου κα- 35 τάρχειν. Μέχρι λόγων γὰρ ὤμην εἶναι δεῖν τὴν φιλονεικίαν· καὶ μὴ οὐδ' αὐτοῖς ἔφασκον συμφέρειν τοῦτο πρᾶξαι, Ῥωμαίων ταῖς πρὸς ἀλλήλους στάσεσιν αὐτοὺς ἀπολέσθαι προσδοκῶντων. Ταῦτα δὲ λέγων ἔπαυσα τῆς ὁργῆς τοὺς Γαλιλαίους.

40 κ'. Ὁ δὲ Ἰωάννης, ἀπράκτου τῆς ἐπιβουλῆς αὐτῷ γενομένης, ἔδεισε περὶ ἑαυτοῦ, καὶ τοὺς περὶ αὐτὸν ἐπλίτας ἀναλαβὼν ἀπῆρεν ἐκ τῆς Τιβεριάδος εἰς τὰ Γίσχαλα, καὶ γράφει πρὸς με περὶ τῶν πεπραγμένων ἡπολογούμενος, ὡς μὴ κατὰ γνώμην τὴν αὐτοῦ γεν- 45 μένουν· παρεκάλει τε μηδὲν ὑπονοεῖν κατ' αὐτοῦ, προστίθει δὲ κούρας καὶ δεινὰς τινὰς ἀράς, δι' ὧν ἦετο πιστευθῆσθαι περὶ ὧν ἐπέστειλεν.

κε'. Οἱ δὲ Γαλιλαῖοι (πολλοὶ γὰρ ἕτεροι πάλιν ἐκ τῆς χώρας πάσης ἀνήχθησαν μεθ' ὁπλων) εἰδότες τὸν 50 ἀνθρώπον ὡς πονηρὸς ἐστὶ καὶ ἐπιλορκοῦς, παρεκάλουν ἀγαγεῖν σφᾶς ἐπ' αὐτὸν, ἀρδὴν ἀφανίσαι ἐπαγγελλόμενοι σὺν αὐτῷ καὶ τὰ Γίσχαλα. Χάριν μὲν οὖν ἔχειν αὐτῶν ταῖς προθυμίαις ὠμολόγουν ἐγὼ καὶ νικήσειν αὐτῶν τὴν εὐνοίαν ἐπηγγελλόμεν, παρεκάλουν δ' ὁμοῦ

in vituperationem, foreque ut merito iis, qui posthac praefecturam gesturi sint, in suspicionem veniant, ut qui neque praecedentibus fidem debitam servaverint.

18. Nondum omnia loquutus sum, quum audieram ex meis quendam iubentem me descendere: non enim me tempus sinere sollicitum esse de Tiberiensium benevolentia, sed de mea ipsius incolumitate, et quo pacto effugere possem inimicos. Nam Joannes, ubi intellexit me solum relictum esse cum domesticis, delectos e militibus suis, qui mille cum ipso erant, fidissimos quosque miserat; illisque in mandatis dederat ut me occiderent. Jamque missi veniebant, atque patratum fuisset facinus, nisi ipse ocus e septo desiliens cum Jacobo corporis mei custode, et ab Herode quodam Tiberiensi sublevatus, ab eoque praecunte viam deductus ad lacum, navigio quod forte ibi nactus sum consensuo, e manibus inimicorum praeter opinionem elapsus, Tarichaeas me contulisset.

19. Urbis autem istius incolae, audita Tiberiensium perfidia, majorem in modum exasperati erant. Armis igitur correptis me obsecrabant ut ipsos adversum eos ducerem; (se enim pro suo duce dicebant sumere velle pernas ab ipsis;) facinusque hoc per Galilaeam omnem sermonibus divulgabant, studiose id agentes ut Galilaeos contra Tiberienses irritarent; eosque adhortabantur ut quamplurimi conferti ad se accederent, facturi de consilio ducis id quod visum fuerit. Venerunt itaque permulti ex omni undique Galilaea armis accincti, meque obsecrabant ut Tiberiadem invaderem, eamque vi expugnarem, totaque solo ad- 20 quata incolas cum uxoribus et liberis in servitatem abducerem: eademque suadebant amici qui ex Tiberiade salvi evaserant. Ego vero illis non assentiebar, nefarium ratus belli civilis initium facere. Arbitrabar enim contentionem non debere ultra verba progredi: imo ne ipsis quidem dicebam id expedire, Romanis exspectantibus dum nos mutuis dissidiis nosmet conficiamus. Atque ista loquutus feci ut resideret Galilaeorum ira.

20. At Joannes, ubi ex animi sententia non successerunt insidiae, sibi ipsi timere coepit; et, militibus quos circa se habebat assumptis, relicta Tiberiade Gischala petiit, et ad me scripsit, quae facta erant excusans, quasi non ex sua voluntate fierent; rogabatque ne quam adversum ipsum suspicionem admitterem, iurjurandum etiam adhibens et diras quasdam execrationes, quibus existimabat se his quae scripserat fidem esse facturum.

21. Galilaei autem (nam alii quamplurimi ex omni regione armis instructi denuo adducti erant) quod hominem probe nossent malum esse et perjurum, rogabant ut ipsos contra eum ducerem, promittentes funditus se deleturos et ipsum et Gischala. Ceterum ego me quidem illis pro sua erga me voluntate propensa gratias habere fatebar, meque illorum benevolentiam victurum esse spondebam: verum tamen ut

ἐπισχεῖν αὐτοὺς ἀξίων, καὶ συγγινώσκειν μοι δεόμενος προηρημένῃ τὰς ταραχὰς χωρὶς φόνων καταστέλλειν. Καὶ πείσας τὸ πλῆθος τῶν Γαλιλαίων εἰς τὴν Σέπφωριν ἀρκινούμην.

6 κβ'. Οἱ δὲ τὴν πόλιν ταύτην κατοικοῦντες ἄνδρες, κεχρικότες τῇ πρὸς Ῥωμαίους ἐμμεῖναι πίστει, δεδιότες δὲ τὴν ἐμὴν ἀφίξιν, ἐπειράθησαν ἑτέρα με πράξει περισπάσαντες ἀδελεῖς εἶναι περὶ αὐτῶν. Καὶ δὴ πέμψαντες πρὸς Ἰησοῦν τὸν ἀρχιλεῖτην εἰς τὴν Πτολεμαῖδος μεθορίαν, ὑπέσχοντο δώσειν πολλὰ χρήματα θελήσαντι μετὰ τῆς σὺν αὐτῷ δυνάμεως (ἦσαν δὲ ὀκτακόσιοι τὸν ἀριθμὸν) πόλεμον ἐξάγειν εἰς ἡμᾶς. Ὁ δ' ὑπακούσας αὐτῶν ταῖς ὑποσχέσεσιν ἠθέλησεν ἐπιπεσεῖν ἡμῖν ἀντείοιμοι καὶ μὴδὲν προγινώσκουσιν. Πέμψας γοῦν πρὸς με παρεκάλει λαβεῖν ἐξουσίαν ἀσπασόμενον ἀρκεῖσθαι. Συγχωρήσαντος δὲ μου (τῆς γὰρ ἐπιβουλῆς οὐδὲν προηπιστάμην) ἀναλαβὼν τὸ σύνταγμα τῶν λεηστῶν ἔσπευδεν ἐπ' ἐμέ. Οὐ μὴν ἔρθασεν αὐτοῦ τέλος λαβεῖν ἢ κακούργισιν. Πλησιάζοντος γὰρ ἤδη, 20 τῶν σὺν αὐτῷ τις αὐτομολήσας ἦκε πρὸς με τὴν ἐπιχείρησιν αὐτοῦ φράζων. Κἀγὼ πυθόμενος ταῦτα προῆλθον εἰς τὴν ἀγορὰν, σκηπτάμενος ἀγνοεῖν τὴν ἐπιβουλὴν. Ἐπηγόμην δὲ πολλοὺς ὁπλίτας Γαλιλαίους, τινὰς δὲ καὶ Τιβεριέων· εἴτα προστάξας τὰς δόους πάσας 25 ἀσφαλίστατα φρουρεῖσθαι, παρήγγεila τοῖς ἐπὶ τῶν πυλῶν μόνον Ἰησοῦν, ἐπειδὴν παραγένηται, μετὰ τῶν πρώτων εἰσελθεῖν ἔχειν, ἀποκλείειν δὲ τοὺς ἄλλους, βιαζομένους δὲ τύπτειν. Τῶν δὲ τὸ προσταγθὲν ποιησάντων, εἰσῆλθεν ὁ Ἰησοῦς μετ' ὀλίγων, καὶ κελεύσας 30 σαντος ἐμοῦ ῥῖψαι τὰ ὅπλα ὅστων, (εἰ γὰρ ἀπειθοῖη τεθνήξασθαι,) περιστώτας ἰδὼν πανταχόθεν αὐτῷ τοὺς ὁπλίτας, φοβηθεὶς ὑπήκουσεν. Οἱ δ' ἀποκλεισθέντες τῶν ἐπακολουθούντων αὐτῷ πυθόμενοι τὴν σύλληψιν ἔφυγον. Κἀγὼ προσκαλεσάμενος τὸν Ἰησοῦν κατ' 35 ἰδίαν, οὐκ ἀγνοεῖν ἔφην τὴν ἐπ' ἐμὲ συσκευασθεῖσαν ἐπιβουλὴν, οὐδ' ὑπὸ τίνων πεμψθεῖν συγγινώσθαι δ' ὁμῶς αὐτῷ τῶν πεπραγμένων, εἰ μέλλοι μετανοήσῃ καὶ πιστὸς ἐμοὶ γενήσεσθαι. Ὑπισχνουμένου δὲ πάντα ποιήσῃ ἐκείνου, ἀπέλυσσα, συγχωρήσας αὐτῷ συναγαγεῖν 40 γαῖν πάλιν οὐς πρότερον εἶχεν. Σεπφωρίταις δ' ἡπέιλησα, εἰ μὴ παύσαιτο τῆς ἀγνωμοσύνης, λήψεσθαι παρ' αὐτῶν δίκας.

κγ'. Κατὰ τοῦτον τὸν καιρὸν ἀρκινοῦνται πρὸς με δύο μεγιστᾶνες τῶν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ βασιλέως ἐκ 45 τῆς τῶν Τραχωνιτῶν χώρας, ἐπαρόμενοι τοὺς ἑαυτῶν ἵππους, καὶ ὅπλα καὶ χρήματα δ' ἐπικουρίζοντες. Τοὺτους περιτέμνεσθαι τῶν Ἰουδαίων ἀναγκαζόντων, εἰ θέλουσιν εἶναι παρ' αὐτοῖς, οὐκ εἴσα βιασθῆναι, φάσκων δεῖν ἕκαστον ἄνθρωπον κατὰ τὴν ἑαυτοῦ προαίρεσιν 50 τὸν Θεὸν εὐσεβεῖν, ἀλλὰ μὴ μετὰ βίας· γρῆναι δὲ τοὺτους δι' ἀσφάλειαν πρὸς ἡμᾶς καταφεύγοντας μὴ μετανοεῖν. Πεισθέντος δὲ τοῦ πλείους, τοῖς ἔκουσιν ἀνδράσι τὰ πρὸς τὴν συνήθη οἰκίαν ἅπαντα παρεῖον διαψιλοῦς.

sibi temperarent ab ejusmodi conatu precibus contendebam, veniamque orabam quod tumultus compescere maluerim absque caedibus. Quumque id persuasissem Galilaeorum multitudini, Sepphorim me recipiebam.

22. Viri autem hujus urbis incolae, quum statuissent in fide erga Romanos permanere, mei vero adventum metuisent, conati sunt, aliis negotiis me distrahendo, sua prospicere securitati. Adeoque nuncio ad Jesum latronum principem misso in Ptolemaidis confinia, magnam pecuniae vim se daturus pollicebantur, si vellet cum sua militum manu (erant autem numero octoginta) bellum in nos commovere. Atque illi, quum non displicerent ei quae promissa erant, in animo fuit, nos necopinantes et imparatos aggređi. Itaque ad me rogatum misit, ut sibi liceret me salutatum venire. Quod quum ei concessissem, (nihil enim insidiarum praesenseram,) assumpta latronum cohorte, ad me festinabat. Non tamen ei successit quod in animo agita-verat maleficium. Quum enim jam non longe abesset, quidam e suis transfuga ad me veniebat, quid ille moliretur indicans. Atque ego, quum ista audivissem, in forum processi, de insidiis simulans nihil me rescivisse. Mihi autem adscisciebam multos Galilaeos armatos, et quosdam etiam Tiberienses: quumque edixissem ut aditus in urbem omnes firmissimis praesidiis et custodiis munirentur, portarum praefectis in mandatis dedi ut solum Jesum, quum adveniret, et primos e suis intromitterent, ceteros vero excluderent, vimque adhibentes plagis repellerent. Illis autem quae imperaveram facientibus, Jesus cum paucis ingressus est: quumque ipse jussissem ut ocnus arma projiceret, (alioqui moriturum, ni pareret,) ubi vidit se undique armatis obsessum, timore percussus jussis obtemperavit. Qui vero ex ejus comitibus exclusi erant, ut comprehensum esse audiverant, in fugam se conjecerunt. Atque ego, Jesu ad me seorsum accito, dicebam me non ignorare paratas mihi insidias, neque a quibus missus esset; ei tamen factorum veniam daturum, si volnerit resipiscere, milique fidelis esse. Illo autem omnia se facturum esse pollicente, dimisi, hoc ei concesso, ut iterum colligeret quos prius habuerat. Sepphoritis vero interminatus sum me pomas ab illis sumpturum esse, nisi in me ingrati esse desinerent.

23. Per idem tempus e Trachonitarum regione ad me venerunt magnates duo, e numero illorum qui regis imperio suberant, suos secum adducentes equos, insuper et arma et pecuniam afferentes. Hos quum Judaei circumcidi coacturi essent, si apud ipsos manere velient, non permissi ut vi ulla eo adigerentur, dicens hominum quemque oportere ex animi sui voluntate Deum colere, et non ad id faciendum cogi: neque committendum aliquid, unde eos, qui securitatis causa ad nos confugerint, ejus consilii preniteat. Atque ita persuasa multitudine, viris venientibus omnia ad consuetum victum affatim suppeditabam.

κδ'. Πέμπει δ' ὁ βασιλεὺς Ἀγρίππας δύναιμι καὶ στρατηγὸν ἐπ' αὐτῆς Αἰκουον Μόδιον, Γάμαλα τὸ φρουρίον ἐξαιρήσοντας. Οἱ δὲ πεμφθέντες κυκλώσασθαι μὲν τὸ φρούριον οὐκ ἤρκεσαν, ἐν δὲ τοῖς φανεροῖς τῶν
 5 τόπων ἐπεδρεύοντες ἐπολιόρχουν τὰ Γάμαλα. Αἰδούτιος δὲ ὁ δεκάδαρχος ὁ τοῦ μεγάλου πεδίου τὴν προστασίαν πεπιστευμένος, ἀκούσας δτι παρείην εἰς Σιμωνιάδα κώμην ἐν μεθορίοις κειμένην τῆς Γαλιλαίας, αὐτοῦ δ' ἀπέχουσαν ἐξήκοντα σταδίου, νυκτὸς ἀναλαβὼν τοὺς ἑκατὸν
 10 ἵππεῖς οὓς εἶχε σὺν αὐτῷ, καὶ τινὰς πεζοὺς περὶ διακοσίους, καὶ τοὺς ἐν Γαβᾶ πόλει κατοικοῦντας ἐπαγόμενος συμμαχίους, νυκτὸς οὐδύσας, ἦκεν εἰς τὴν κώμην ἐν ᾗ διέτριβον. Ἀντιπαρταξαμένου δὲ καμῶ μετὰ δυνάμεως πολλῆς, ὁ μὲν Αἰδούτιος εἰς τὸ πεδίον ὑπά-
 15 γειν ἡμᾶς ἐπειρήτο, (σφόδρα γὰρ τοῖς ἱππεῦσιν ἐπειποῖται,) οὐ μὴν ὑπηρεύσαμεν. Ἐγὼ γὰρ τὸ πλεονέκτημα συνιδὼν τὸ γενησόμενον τοῖς ἱππεῦσιν, εἰ καταβαίμεν εἰς τὸ πεδίον, (πεζοὶ γὰρ ἡμεῖς σύμπαντες ἦμεν,) ἔγνων αὐτοῦ τοῖς πολεμίοις συνάπτειν. Καὶ
 20 μέγρι μὲν τινος γενναίως ἀντέσχε σὺν τοῖς περὶ αὐτὸν ὁ Αἰδούτιος· ἀρχεῖον δ' ὄρων κατὰ τὸν τόπον τοῦτον οὖσαν αὐτῷ τὴν ἱππικὴν δύναιμι, ἀναζεύγνυσιν ἀπρακτοῦς εἰς Γαβὰν πόλιν, τρεῖς ἀνδράς ἀποβαλὼν κατὰ τὴν μάχην. Εἰσπόμην δὲ κατὰ πόδας ἐγὼ, δισχιλίους ἐπαγόμενος
 25 ὀπλίτας· καὶ περὶ Βησαρὰν πόλιν γενόμενος ἐν μεθορίοις τῆς Πτολεμαίδος κειμένην, εἴκοσι δ' ἀπέχουσαν στάδια τῆς Γαβᾶς, ἐνθα διέτριβεν ὁ Αἰδούτιος, στήσας τοὺς ὀπλίτας ἐξωθεν τῆς κώμης, καὶ φρουρεῖν αὐτοῖς ἀσφαλίως τὰς ὁδοὺς προσταίας ὑπὲρ τοῦ μὴ ἐνοχλῆσαι
 30 τοὺς πολεμίους ἡμῶν, ἕως τὸν σίτον ἐκπορήσωμεν, (πολὺς γὰρ ἀπέκειτο Βερενίκης τῆς βασιλίδος ἐκ τῶν πέριξ κωμῶν εἰς τὴν Βησαρὰν συλλεγόμενος,) πληρώσας καμῶ καὶ τοὺς ὄνους (πολλοὺς δὲ ἐπηγόμεν) διέπεμψα τὸν σίτον εἰς τὴν Γαλιλαίαν. Τοῦτο δὲ πράξας προε-
 35 καλούμην εἰς μάχην τὸν Αἰδούτιον. Οὐχ ὑπακούσαντος δ' ἐκείνου, (κατεπέληκτο γὰρ τὴν ἡμετέραν ἐτοιμότητα καὶ τὸ θάρρος,) ἐπὶ Νεοπολιτανὸν ἐτραπόμην, τὴν Τιβεριῶν χώραν ἀκούσας ὑπ' αὐτοῦ λεηλατεῖσθαι. Ἦν δὲ ὁ Νεοπολιτανὸς Ἰλῆς μὲν ἐπαρχος, παρελθὼν
 40 δὲ τὴν Σκυθόπολιν εἰς φυλακὴν τὴν ἀπὸ τῶν πολεμίων. Τοῦτον οὖν κωλύσας ἐπὶ πλέον τὴν Τιβεριάδα κακοῦν, περὶ τὴν τῆς Γαλιλαίας πρόνοιαν ἐγινόμεν.

κε'. Ὁ δὲ τοῦ Λευὶ παῖς Ἰωάννης, ὃν ἔφαμεν ἐν
 45 τοῖς Γιογάλοις διατρίβειν, πυθόμενος πάντα κατὰ νοῦν μοι προχωρεῖν, καὶ δι' εὐνοίας μὲν εἶναι με τοῖς ὑπηκόοις, τοῖς πολεμίοις δὲ δι' ἐκπλήξεως, οὐκ εὖ τὴν γνώμην ἐτέθη· καταλυσιν δ' αὐτῷ τὴν ἐμὴν εὐπραγίαν φέρειν νομίζων, εἰς φθόνον ἐξώκειλεν οὐ τι μέτριον,
 50 καὶ παύσειν με τῆς εὐτυχίας ἐλπίσας, εἰ παρὰ τῶν ὑπηκόων μῖσος ἐξάψειεν, ἐπειθε τοὺς τὴν Τιβεριάδα κατοικοῦντας καὶ τοὺς τὴν Σέπφωριν, νομίζων πρὸς τοὺς τοῦ καὶ τοὺς Γάβα (πόλεις δ' εἰσὶν αὗται τῶν κατὰ τὴν Γαλιλαίαν α' μέγιστα) τῆς πρὸς με πίστεως

24. Interea autem rex Agrippa copias mittit duce Aequo Modio, Gamala castellum expugnaturas. Qui vero missi erant, quum numero nimis exiguo essent ad castellum cingendum, in locis apertis collocati Gamala oppugnabant. Ebutius autem decurio, cui uni credita erat magni campii praefectura, audito quod in Simoniadem vicum venissem in confiniis Galilaeae situm, distantem ab ipso sexaginta stadiis, noctu assumptis quos secum habebat centum equitibus, peditibus item aliquot circiter ducentis, ascitis insuper in auxilium civitatis Gabae incolis, nocturno itinere in eum vicum pervenit in quo morabar. Quum autem ipse cum valido exercitu aciem ex adverso explicuissem, Ebutius quidem id sedulo egit ut nos in planitiem proliciteret; nam equitibus magnopere confidebat; nos tamen eo adduci nolimus. Ego enim, quum probe nossem quam magnum in commodum cessurum esset equitibus, si in planitiem descenderemus, (nam nos universi pedites eramus,) decrevi in vico cum hostibus confligere. Et Ebutius quidem illic qui cum eo erant aliquid strene resistere: quum autem videret copias equestres isto in loco inutiles ipsi esse, re infecta in Gabam civitatem se recepit, tribus viris in ea pugna amissis. Ego vero e vestigio eos persequabar cum armatorum duobus millibus; et postquam fere ad urbem Besaram veneram, in confiniis Ptolemaidis sitam, viginti autem stadiis a Gaba distantem, ubi tum erat Ebutius, quum milites extra vicum stavissem, jussissenque eos caute admodum observare omnes viarum aditus, ne nobis molestiam facerent hostes, quam diu frumentum exportarem, (nam magna ejus vis, quae Berenices reginae erat, recondebatur, ex vicis finitimis in Besaram congesta,) oneratis camelis asinisque, (quippe multas adduxeram,) frumentum in Galilaeam dimittendum curavi. Quum autem hoc perfecissem, ad pugnam provocabam Ebutium. Illo vero eam detrectante, (perterritus enim erat nostra alacritate et audacia,) contra Neopolitanum iter flexi, audito Tiberiensium regionem ab eo esse depredatam. Erat autem Neopolitanus hic equitum agminis praefectus, et Scythopolim vero acceperat, ut eam ab hostium incurru custodiret et tueretur. Huic igitur quum obstitissem, ne amplius Tiberiadem vexaret, in eo eram ut Galilaeae rebus prospicerem.

25. Ceterum Joannes Levi filius, quem diximus Gischalis agere, postquam audivit omnia mihi ex animi sententia succedere, quodque subditorum quidem benevolentiam habere, hostibus vero terrori essem, iniquo animo id tulit: meamque felicitatem sibi exitio fore existimans, velementer mihi invidere cepit. Quumque sperasset se prosperam meam fortunam eversurum esse, si subditorum in me odium concitaret, sollicitabat Tiberienses et Sepphoritas, ratus his accessuros Gabarenos, (illae enim civitates omnium in Galilaea maximae sunt,) ut a sua in me fide di-

ἀποστάντας αὐτῷ προστίθεσθαι· κρείττον γὰρ ἐμοῦ
στρατηγήσειν αὐτῶν ἔρασκεν ἑαυτόν. Καὶ Σεπφωρεῖς
μὲν (οὐδετέρῳ γὰρ ἡμῶν προσεῖχον διὰ τὸ Ῥωμαίους
ἡρῆσθαι δεσπότας) οὐκ ἐπένευσεν αὐτῷ, Τιβεριεῖς δὲ τὴν
μὲν ἀπόστασιν οὐκ ἔδεοντο, καὶ αὐτοῦ δὲ συγκατέ-
νευσον γενήσεσθαι φίλοι. Οἱ δὲ Γάβαρα κατοικοῦντες
προστίθενται τῷ Ἰωάννῃ· Σίμων δ' ἦν ὁ παρακαλῶν
αὐτοὺς, πρωτεύων μὲν τῆς πόλεως, ὡς φίλῳ δὲ καὶ
ἐταίρῳ τῷ Ἰωάννῃ χρώμενος. Ἐκ μὲν οὖν τοῦ φα-
νεροῦ τὴν ἀπόστασιν οὐχ ὁμολογοῦν, (σφόδρα γὰρ ἔδα-
δοίκεσαν τοὺς Γαλιλαίους, ἅτε δὴ πείραν αὐτῶν τῆς
πρὸς ἐμὲ πολλάκις εὐνοίας λαβόντες,) ἐκ τοῦ λεληθότος
δὲ καιρὸν παραφυλάττοντες ἐπιτήδειον ἐπεδοῦνεν.
Καὶ δὴ ἀφικόμην εἰς κίνδυνον τὸν μέγιστον, διὰ τοιαύ-
την αἰτίαν.

κς'. Νεανίσκοι τινὲς θρασεῖς, Δαβαριτηνοὶ γένος,
ἐπιτηρήσαντες τὴν Πτολεμαίου γυναῖκα, τοῦ βασιλέως
ἐπιτρόπου, μετὰ πολλῆς παρασκευῆς καὶ τινων ἱππέων
ἀσφαλείας χάριν ἐπομένων, διὰ τοῦ μεγάλου πεδίου
τὴν πορείαν ποιοιμένην, ἐκ τῆς τοῖς βασιλεῦσι ὑποτε-
λοῦς χώρας εἰς τὴν Ῥωμαίων ἐπικράτειαν, ἐπιτίπτουσιν
αὐτοῖς ἄρῳ· καὶ τὴν μὲν γυναῖκα φεύγειν ἠνάγκασαν,
δσα δ' ἐπεφέρετο πόντα διήρπασαν. Καὶ ἔχον εἰς
Ταριχαιάς πρὸς με τέτταρας ἡμιόνους καταφόρους
ἀγοντες ἐσθῆτος καὶ σκευῶν· ἦν δὲ καὶ ἀργυρίου στα-
θμὸς οὐκ ὀλίγος, καὶ χρυσοὶ πενταχόσιοι. Ταῦτ' ἐγὼ
βουλόμενος διαφυλάττειν τῷ Πτολεμαίῳ, (καὶ γὰρ ἦν
ὁμόφυλος, ἀπηγόρευται δ' ἡμῖν ὑπὸ τῶν νόμων μηδὲ
τοὺς ἐχθροὺς ἀποστρεῖν,) πρὸς μὲν τοὺς κομισάντας
ἔφην αὐτὰ φυλάττειν δεῖν, ἵν' ἐκ τῆς πράσεως αὐτῶν
ἐπισκευασθῇ τὰ τεῖχη τῶν Ἱεροσολύμων. Οἱ δὲ νεα-
νίαι χαλεπῶς ἔσχον οὐ λαβόντες μοῖραν ἐκ τῶν λαφύρων
καθάπερ προσεδόκησαν· καὶ πορευθέντες εἰς τὰς πέριξ
τῆς Τιβεριάδος κώμας, προδιδόναι μέλλειν με Ῥωμαίοις
τὴν χώραν αὐτῶν ἔλεγον· χειρῆσθαι γὰρ σοφίσματι
πρὸς αὐτοὺς, λέγοντα τὰ ἐκ τῆς ἀρπαγῆς κομισθέντα
φυλάττειν εἰς τὴν ἐπισκευὴν τῶν τεχνῶν τῆς Ἱεροσο-
λυμιτῶν πόλεως, ἐγνωκέναι δὲ πάλιν τῷ δεσπότη
ἀποδοῦναι τὰ ἥρπασμένα. Καὶ κατὰ τοῦτο γε τῆς
ἐμῆς γνώμης οὐ διήμαρτον. Ἀπαλλαγέντων γὰρ
αὐτῶν μεταπεμφάμενος δύο τοὺς πρώτους Δασσίωνα
καὶ Ἰάνναιον τὸν τοῦ Λευὶ, φίλους ἐν τοῖς μάλιστα
τοῦ βασιλέως καθεστῶτας, τὰ ἐκ τῆς ἀρπαγῆς σκευὴ
λαβόντας διαπεμφάσθαι πρὸς ἐκεῖνον ἐκέλευον, θάνατον
ἀπειλήσας αὐτοῖς τὴν ζημίαν, εἰ πρὸς ἕτερον ταῦτα
ἀπαγγελοῦσιν.

κς'. Ἐπιστολῆς δὲ φήμης τὴν Γαλιλαίαν ἄπασαν
ὡς τῆς χώρας αὐτῶν μελλούσης ὑπ' ἐμοῦ τοῖς Ῥωμαίοις
προδίδεσθαι, καὶ πάντων παροξυνθέντων ἐπὶ τὴν ἐμὴν
τιμιωρίαν, οἱ τὰς Ταριχαιάς κατοικοῦντες, καὶ αὐτοὶ
τοὺς νεανίσκους ἀληθεῖν ὑπολαβόντες, πείθουσι τοὺς
συναποφύλακας καὶ τοὺς ὀπλίτας καί μωμένον με κατα-
λιπόντας παραγενέσθαι θάττον εἰς ἱππόδρομον, ὡς ἐκεῖ
βουλευσομένους μετὰ πάντων περὶ τοῦ στρατηγοῦ,

gressi se ipsi adjungerent; airbat enim se illis ducem fore
me praestantiorum. Et Sepphoritae quidem (nostrum enim
nuntii auscultabant, quod Romanos pro dominis elegerant)
illi nequaquam assenserunt; Tiberienses autem, etsi ad
defectionem se persuaderi non sinebant, omnes tamen in eam
sententiam ibant, se illi futuros esse amicos. At Gabaro-
rum incolae Joanni sese addixerunt, utpote quod ad hoc
eos adhortaretur Simon, qui primas ferebat in civitate, et
Joanne ut amico socioque utebatur. Ceterum se defectores
esse haud palam declarabant; (nam Galilaeos valde metue-
rant, ut qui jam ante saepius experti fuissent eorum
erga me benevolentiam;) verum clam, observato tempore
opportuno, mihi insidiabantur. Adeoque maximum adii
periculum ex hujusmodi causa.

26. Juvenes quidam audaces, genere Dabaritenni, quum
animadvertissent uxorem Ptolemæi, regis procuratoris,
multo cum apparatu, equitibus etiam aliquot securitatis
gratia eam sequentibus, per magnum campum ex provincia
regibus subdita in Romanorum ditionem iter facere, in eos
repente irruunt: et mulierem quidem profugere coegerunt,
quæ vero secum portabat omnia diripuerunt. Quo facto
Taricheas ad me veniebant, quatuor mulos adducētes
vestimentis onustos et alia supellectile: quia et argenti
pondus erat non exiguum, et aurei quingenti. Hac ego
servare volens Ptolemæo, (nam et ejusdem mecum tribus
erat, et nobis legibus vetitum est vel inimicos spoliare,) his
qui ea attulerant dicebam, oportere servari, ut
ex illis venditis instaurarentur Hierosolymorum muri.
Juvenes autem isti moleste ferebant, quod partem de præda
non ceperant quemadmodum exspectabant: profectique in
vicos Tiberiadi finitimos, rumore spargebant, velle me
Romanis regionem eorum prodere: me enim ipsos com-
mento elusisse, dicentem, quæ ex rapto allata erant, ser-
vatum ire in reparationem murorum civitatis Hierosolymi-
tanæ, quum contra apud me decrevissem quæ erepta essent
suo reddere domio. Atque meum hac de re propositum
recte conjiciebant. Post illorum enim discessum, accitis
duobus e primoribus, Dassione et Jannæo Levi filio, qui
regi facti erant amicissimi, mandabam eis ut sumpta quæ
rapta erat supellectile, eam ad regem transmittendam cura-
rent, mortem eis in multam interminatus, si alteri ista
renunciaverint.

27. Quum autem rumor Galileam totam pervasisset,
quasi regio ipsorum a me prodenda esset Romanis, eoque
omnibus exasperatis ad expetendum de me supplicium, Ta-
richæarum etiam incolæ, qui et ipsi juvenes verum dicere
arbitrabantur, suadent satellites ac milites me obdormien-
tem deserere, seque quam occissime in circum recipere,
cum omnibus de duce suo consilium iniituros. Quum au-

Πειθομένων δὲ τούτων καὶ συνελθόντων, πολλὸς ὄχλος
ἤδη προσυνήθροιστο, μίαν τε πάντες ἐποιοῦντο φωνήν,
κολάζειν τὸν προδότην πωλητὴν περὶ αὐτοὺς γεγεννημέ-
νον. Μάλιστα δ' αὐτοὺς ἐξέκαιεν ὁ τοῦ Σαπφία παῖς
Ἰησοῦς, ἄρχων τότε τῆς Τιβεριάδος, πονηρὸς ἄνθρωπος
καὶ ταραῖσαι μεγάλα πράγματα φύσιν ἔχων, στασιόποιός
τε καὶ νεωτεριστὴς ὡς οὐχ ἕτερος. Καὶ τότε δὴ λαβὼν
εἰς χεῖρας τοὺς Μιούσεως νόμους καὶ προσελθὼν εἰς
μέσον, « εἰ μὴ ὑπὲρ αὐτῶν, ἔφη, πολῖται, μισεῖν
10 « δύνασθε Ἰωσήπον, εἰς τοὺς πατέριους ἀποβλέψαντες
« νόμους; ὃν ὁ πρῶτος ὑμῶν στρατηγὸς προδότης
« ἐμελλε γίνεσθαι, καὶ μισοπονηρήσαντες ὑπὲρ τούτων,
« τιμωρήσασθε τὸν τοιαῦτα τολμήσαντα. »
κῆ'. Ταῦτ' εἰπόν, καὶ τοῦ πλήθους ἐπιδοήσαντας,
15 ἀναλαβὼν τινὰς ὀπλίτας, ἐπὶ τὴν οἰκίαν ἐν ᾗ κατηγό-
μεν ἐσπευδεν ὡς ἀναιρήσων. Ἐγὼ δ' οὐδὲν προαισθό-
μενος διὰ κόπον πρὸ τῆς παραχρῆς κατεσχήμεν. Σίμων
δ' ὁ τοῦ σώματος μου τὴν φυλακὴν πεπιστευμένος, ὁ
καὶ μόνος παραμείνας, ἰδὼν τὴν ἐπιδρομὴν τῶν πολι-
20 τῶν, διεγείρει με καὶ τὸν ἐφ'esτώτῃ μοι κίνδυνον ἐξαγ-
γέλλει· ἤξιου τε γενναίως θνήσκειν ὡς στρατηγὸν
ὑπ' αὐτοῦ, πρὶν διελθεῖν τοὺς ἐχθροὺς ἀναγκάσσοντας ἢ
κτενοῦντας. Ὁ μὲν ταῦτα ἔλεγεν, ἐγὼ δὲ, τῷ Θεῷ
τὰ κατ' ἐμαυτὸν ἐπιτρέψας, εἰς τὸ πλῆθος ὤρμηθην
25 προελθεῖν. Μετενδὺς οὖν μελαινὰν ἑσθῆτα, καὶ τὸ
ξίφος ἀπαρτησάμενος ἐκ τοῦ αὐχένος, καθ' ὁδὸν ἐτέ-
ραν, ἣ μὴδένα μοι τῶν πολεμίων ὑπαντιάσαιν ὤμην,
ῥῆιν εἰς τὸν ἱπποδρόμον, ἄνωγέ τε φανείας καὶ κρήνης
πεσὼν καὶ τὴν γῆν δακρυαὶ ζύρων ἐλεεινὸς ἐβόα πᾶσιν.
30 Συνεῖς δὲ τοῦ πλήθους τὴν μεταβολὴν, διστάναι τὰς
γνώμας αὐτῶν ἐπειρωμένων πρὸ τοῦ τοὺς ὀπλίτας ἀπὸ
τῆς οἰκίας ὑποστρέψαι. Καὶ συνεχύρουν μὲν ἀδικεῖν
ὡς αὐτοὶ νομιζούσιν, ἐδεόμην δὲ διδάξαι πρότερον εἰς
τίνα χρεῖαν ἐφύλαττον τὰ ἐκ τῆς ἀρπαγῆς κομισθέντα
35 χρήματα, καὶ τότε θνήσκειν, εἰ κελεύοιεν. Τοῦ δὲ
πλήθους λέγειν κελεύοντος, ἐπλήθον οἱ ὀπλίται, καὶ
θεασάμενοί μὲ προσέτρεχον ὡς κτενοῦντες. Ἐπισχεῖν
δὲ τοῦ πλήθους κελεύοντος ἐπαίσθησαν, προσδοκῶντες,
ἐπειδὴν ὁμολογήσω πρὸς αὐτοὺς τὰ χρήματα τῷ βασι-
40 λεὶ τετηρηκέναι, ὡς ὁμολογηκότα τὴν προδοσίαν ἀναι-
ρήσειν.

κβ'. Σιγῆς οὖν παρὰ πάντων γενομένης, « ἄνδρες, εἴ-
« πον, ὁμόφωλοι, θανεῖν μὲν εἰ δίκαιόν ἐστιν οὐ παραιτοῦ-
«μαι· βούλομαι δ' ὁμως πρὸ τοῦ τελευτῆσαι τὴν ἀλήθειαν
45 « φράσαι πρὸς ὑμᾶς. Τὴν γὰρ πόλιν ταύτην φιλοξε-
« νωτάτην οὖσαν ἐπιστάμενος, πληθύνουσάν τε τοσούτων
« ἀνδρῶν, οἱ τὰς ἐαυτῶν πατρίδας καταλιπόντες ἀφί-
« κοστο κοινωνοὶ τῆς ὑμετέρας γενομένοι τύχης, ἐβου-
« λήθην τεῖχῃ κατασκευάσαι ἐκ τῶν χρημάτων τούτων,
50 « περὶ ὧν ἡ παρ' ὑμῶν ἐστὶν ὀργὴ δαπανωμένων εἰς
« τὴν οἰκοδομίαν αὐτῶν. » Πρὸς ταῦτα παρὰ μὲν τῶν
Ταρχιζαίων καὶ ξένων γέγερται φωνή, χάριν ἔχειν
ὁμολογούντων καὶ θαρρεῖν προτροπομένων, Γαλιλαῖοι
δὲ καὶ Τιβεριεῖς τοῖς θυμοῖς ἐπέμενον. Καὶ γίνεται

tem isti persuaderentur eoque convenissent, frequens jam
ante congregatus erat populus, unaque voce clamabant
omnes supplicio plectendum esse qui sese pro nefario ipso-
rum proditore gesserit. Sed maxime eos accendebat Jesus
Sapphiae filius, summus eo tempore Tiberiadis magistra-
tus, vir malus et a natura factus ad res magnas turbandas,
quique ut nemo alius seditiosus erat rebusque novis stude-
bat. Et tum quidem, quum manu sumpsisset Moysis leges
et in medium prodidisset, « si non vestri gratia, inquit, o
« cives, Josephum poteritis odisse, oculis in patrias leges
« conjectis, quarum iste, exercitus vestri dux primarius,
« proditor futurus erat, et illarum ergo odio ipsum proe-
« quiti, ab eo qui huiusmodi quid ausus est penas exi-
gile. »

28. Ista loquutus et populi acclamatione exceptus, mili-
tibus quibusdam assumptis, ad domum, in qua ipse devers-
abar, properabat, quasi me occisurus. Ego vero, ut qui
nihil praesenseram, ex lassitudine ante tumultum somno
captus, quiescebam. At Simon, cui commissa erat corpo-
ris mei custodia, et qui tum solus mecum permanserat,
viso civium incursu, e somno me excitat, et periculum mihi
impendeus enunciat : orabatque ut forti animo, prout du-
cem oporteret, ipsius manu mortem oppeterem, prius-
quam penetrarent hostes vim illaturi aut interfecturi.
Atque ille quidem ista dicebat, ego vero, ut qui meipsum
Deo pernissem, desiderio tenebar memet proripiendi in
mediam multitudinem. Veste igitur nigra indutus, appen-
soque ad collum gladio, alia via, qua neminem hostium
mihi occurrurum esse putabam, in circum ibam, et ex im-
provviso apparens humique prostratus, et terram lacrimis
perfundens, omnibus miserandum visus sum spectaculum.
Quum autem intellexissem factam esse in populo mutatio-
nem, pro virili adnitebar illos ut in varias distraherem
sententias, priusquam milites a domo reverterentur : et
concedebari quidem me inique egisse, ut ipsorum foret opi-
nio, postulabam vero ut primum ipsos docerem, quem in
usum pecuniam rapto quaesitam et ad me allatam serva-
rem, et tunc me mori non recusare, si juberent. Multitudine
vero ut dicerem jubente, supervenerunt milites, et ad me
conspicuum occidendi animo accurrerunt. At quum plebs
imperaret ut sese continerent, paruerunt, fore exspectantes
ut, ubi ipsis fassus fuero me regi pecuniam servasse,
quasi mea confessione proditoris compertum necarent.

29. Itaque facto ab omnibus silentio, « viri, inquam,
« tribules, mortem, si eam commeritis fuerim, non de-
« precor : volo tamen, antequam moriturus sim, verita-
« tem apud vos proloqui. Civitatem enim hanc quam ani-
« madverterem ad hospites excipiendos propensissimam,
« multisque adeo hominibus abundantem, qui patria sua
« relicta huc se contulerunt, ut de vestra participarent
« fortuna, mihi in animo erat moenia condere ex istis pecu-
« niis, de quibus vos mihi succensetis et irascimini, quas
« plane fueram insimpturus in eorum aedificandam. » Ad haec
Tarchiζαίοι quidem et hospites vocem attollunt, gratias mihi
agentes, neque homo esse animo adhortantes; Galilaei vero
et Tiberienses perstabant in iracundia. Factumque est

στάσις πρὸς ἀλλήλους, τῶν μὲν κολάσειν ἀπειλούντων, τῶν δὲ καταφρονεῖν. Ἐπεί δὲ ἐπηγγεiliάμην καὶ Τιβερίῳ κατασκευάσειν τείχη καὶ ταῖς ἄλλαις πόλεσιν αὐτῶν ταῖς ἀναγκαῖαις, πιστεύσαντες ἐπεχώρου ἕκαστος εἰς τὴν ἑαυτοῦ. Κἀγὼ παρὰ πᾶσαν ἐλπίδα διαφυγόντων τὸν προειρημένον κίνδυνον, μετὰ τῶν φίλων καὶ ὁπλιτῶν εἰκοσιν εἰς τὴν οἰκίαν ὑπέστρεψα.

λ'. Πάλιν δὲ οἱ ληστὰι καὶ τῆς στάσεως αἰτίοι, δεισάντες περὶ ἑαυτῶν μὴ δίκας εἰσπραχθῶσιν ὑπ' ἐμοῦ τῶν πεπραγμένων, ἀναλαβόντες ἑξακοσίους ὁπλίτας ἔχον ἐπὶ τὴν οἰκίαν ἔνθα διέτριβον, ἐμπρήσαντες αὐτήν. Ἀπαγγελθείσης δὲ μοι τῆς ἐφόδου, φεύγειν μὲν ἀπρεπὲς ἡγήσαμην, ἔκρινα δὲ παραβαλόμενος χρήσασθαι τι καὶ τόλμῃ. Προστάξας οὖν ἀποκλείσαι τῆς οἰκίας τὰς θύρας, αὐτὸς δὲ ὑπὲρ τῶν ἀνάσας παρεκάλουν εἰσέμψαι τινὰς ληφόμενους τὰ χρήματα· παύσασθαι γὰρ οὕτως τῆς ὀργῆς αὐτοὺς ἔβην. Εἰσπεμψάντων δὲ τὸν θρασύτατον αὐτῶν μαστίειν αἰκισάμενος εἰς τὸ μυχαίτατον τῆς οἰκίας παρασύρας, τὴν ἑτέραν τε τῶν χειρῶν ἀποκόψαι κελεύσας καὶ κρεμάσας ἐκ τοῦ τραχήλου, τοιοῦτον ἐξέβαλον πρὸς τοὺς ἀποστειλάντας. Τοὺς δ' ἔλαβεν ἐκπληξίς καὶ φόβος οὐ τι μέτριος. Δεισαντες οὖν καὶ αὐτοὶ ταῦτα πείσεσθαι εἰ μένοιεν, (εἰκάζον γὰρ ἔνδον ἔχειν με πλείους αὐτῶν ὁπλίτας,) εἰς φυγὴν ὤρμησαν. Κἀγὼ τοιοῦτω στρατηγήματι χρήσάμενος τὴν δευτέραν ἐπιβούλῃν διέφυγον.

λα'. Πάλιν δὲ τὸν ὄχλον τινὲς ἡρέθιζον, τοὺς ἀφικομένους πρὸς με βασιλικούς μεγιστᾶνας οὐκ ὀφείλειν ἔχειν λέγοντες, μὴ μεταβῆναι θέλοντας εἰς τὰ παρ' αὐτοῖς ἔθνη, πρὸς οὓς σωθησόμενοι πάρεσι· διέβαλλον τε φαρμακείας εἶναι λέγοντες καὶ κωλυτὰς τοῦ Ῥωμαίων περιγενέσθαι. Ταχὺ δὲ τὸ πλῆθος ἐπέθετο, ταῖς τῶν λεγομένων πρὸς χάριν αὐτοῖς πιθανότησιν ἀπατώμενοι. Πυθόμενος δὲ περὶ τούτων ἐγὼ πάλιν τὸν ὄχλον ἀνε-
 25 δίδασκον μὴ δεῖν διώκεσθαι τοὺς καταφυγόντας πρὸς αὐτοὺς, τὸ δὲ φλύαρον τῆς περὶ τῶν φαρμάκων αἰτίας διέσυρον, οὐκ ἂν τοσαύτας μυριάδας στρατιωτῶν Ῥωμαίους λέγων τρέφειν, εἰ διὰ φαρμακείων ἦν νικᾶν τοὺς πολεμίους. Ταῦτα λέγοντος ἐμοῦ πρὸς ὀλίγων μὲν
 40 ἐπαίθοντο, πάλιν δ' ἀναχωρήσαντες ὑπὸ τῶν πονηρῶν ἐξηραβίζοντο κατὰ τῶν μεγιστάνων. Καὶ ποτε μεθ' ὁπλων ἐπὶ τὴν οἰκίαν αὐτῶν τὴν ἐν Ταριχαίᾳ ἐπῆλθον, ὡς ἀναιρήσαντες. Ἐδείσα δ' ἐγὼ πυθόμενος μὴ τοῦ μύσους τέλος λαβόντος ἀνεπίβατος γέννηται τοῖς κατα-
 45 φυγεῖν εἰς αὐτὴν ὀλέουσιν. Παρεγενόμεν ὦν εἰς τὴν τῶν μεγιστάνων οἰκίαν μετὰ τινῶν ἑτέρων, καὶ κλείσας διώρυγὰ τε ποιήσας ἀπ' αὐτῆς ἐπὶ τὴν λίμνην ἀγούσαν, μεταπεμψάμενός τε πλοῖον, καὶ σὺν αὐτοῖς ἐμβὰς, ἐπὶ τὴν μεθόριον τῶν Ἰπηνῶν διεπέρασα, καὶ
 50 δούς αὐτοῖς τὴν τιμὴν τῶν ἵππων (οὐ γὰρ ἤδυνήθη αὐτοὺς ἐπαγαγέσθαι τοιαύτης γενομένης τῆς ἀποδράσεως) ἀπέλυσα, πολλὰ παρακλήσας τὴν προσπεσοῦσαν ἀνάγκην γενναίως ἐνεγκεῖν. Αὐτὸς τε μεγάλως ἠχθόμεν, β' ασθεὶς τοὺς προσφυγόντας ἐκθεῖναι πάλιν εἰς

inter ipsos dissidium, his quidem supplicium minantibus, illis vero contra securum me esse iubentibus. Postquam autem promiseram et Tiberiadi me aedificaturum mœnia, et aliis eorum civitatibus quibus necessaria erant, fide mihi habita, ad sua quisque recedebant. Atque ego quum præter omnem spem periculum commemoratum effugissem, cum amicis et viginti militibus domum redii.

30. Sed denuo latrones et seditionis auctores, timentes sibi ipsis ne pœnas ab iis exigere ob ea quæ perpetrarant, assumptis secum sexcentis militibus, ad domum, in qua diversabar, veniebant, eam incendio deleturi. Nunciato autem mihi illorum adventu, turpe ratus fuga me proripere, decrevi memet periculo audacter et intrepide objicere. Clausis igitur meo jussu ædium foribus, quum cœnaculum ipse conscendissem, postulabam ut ad me aliquos mitterent pecuniam accepturos; ita enim ab ira ipsos desituros esse dicebam. Quumque audacissimum eorum, quos intromiserant, verberibus cecidissem in abditissimam domus partem tractum, jussissemque alteram e manibus ei abscidi, colloque ejus appendissem, ita affectum ejeci ad eos qui ipsum miserant *rediturum*. At illi animis consternati erant et metu non mediocri percussi. Veriti igitur ne ipsi, si diutius illic hærerent, eadem paterentur, (coniciebant enim me plures intus habere milites quam qui cum ipsis essent,) subito diffugerunt, atque ego, ejusmodi usus strategemate, insidias iterum in me structas evasi.

31. Verum non defuerunt qui rursum in me populum concitarent, affirmantes, magnates illos reges, qui ad me confugerant, indignos esse qui viverent, transire recusantes in eorum ritus et instituta, apud quos agant incolumitatis ergo: eosque traducebant, veneficos esse dicentes, quique impedirent quominus Romanos superarent. Atque illico in eorum sententiam adducta erat multitudo, decepti verborum præstigiis quæ ad gratiam eorum aucupandam erant accommodatæ. Quum autem ista auditione accepiissem, ego rursus populum edocebam, non oportere eos exagitari qui ad ipsos confugerint: futilemque istam veneficii accusationem irridebam, dictitans Romanos militum tot myriadas non fuisse alturos, si veneficorum opera hostes superare possent. Me ista dicente, ad breve quidem tempus quiescebant: quum autem digressi essent, rursum a perditis quibusdam in magnates irritabantur. Et aliquando armati in ædes quas Tarichææ habitabant impelsum faciebant, quasi eos interfecaturi. Quod ut audiui, valde timui ne hoc scelere perpetrato nemo in posterum vellet auderet ad eam confingere. Itaque cum aliis quibusdam in magnatum ædes proficiscebam, et obseratis foribus, ac fossa excavata quæ inde ad lacum duceret, accitum navigium cum eis inscendens, in Hippenorum confinia trajeci; datoque eis equorum pretio (in ejusmodi enim fuga non poteram equos accersere) dimisi, nullis verbis rogatos ut præsentem necessitatem forti ferrent animo. Atque ipse valde dolebam, quod necesse haberem eos in hostilem terram reponere qui ad fidem meam

τὴν πολεμίαν· ἄμεινον δ' εἶναι νομίσας παρὰ Ῥωμαίοις ἀποθανεῖν αὐτοὺς, εἰ συμπέσοι, μᾶλλον ἢ κατὰ τὴν ἐμὴν γῶραν. Οἱ δ' ἄρα διεσώθησαν· συνεχώρησε γὰρ αὐτοῖς βασιλεὺς Ἀγρίππας τὰ ἡμαρτημένα. Καὶ τὰ

5 μὲν περὶ ἐκείνους τοῦτ' ἔσχε τὸ τέλος.

16' Οἱ δὲ τὴν τῶν Τιβερίων πόλιν κατοικοῦντες γράρουν πρὸς τὸν βασιλέα, παρακαλοῦντες πέμψαι δύναμιν τὴν φυλάξουσιν αὐτῶν τὴν γῶραν· θέλουν γὰρ αὐτῷ προστίθεσθαι. Κάκειναι μὲν ταῦτ' ἔγραφον. Ἄρι-
10 κόμενον δέ με πρὸς αὐτοὺς παρεκάλουν τὰ τεύχη κατασκευάζειν αὐτοῖς ὡς ὑπεσχέμην, Ἡκηκόεσαν δὲ τὰς Ταριχαίας ἤδη τετελείσθαι. Κατανεύσας οὖν ἐγὼ καὶ πάντα τὰ πρὸς τὴν οἰκοδομίαν παρασκευασάμενος, τοὺς ἀρχιτέκτονας ἐκέλευον ἐνεργεῖν. Μετὰ δὲ τρίτην
15 ἡμέραν εἰς Ταριχαίας ἀπερχομένου μου, τῆς Τιβεριάδος ἀπεχούσας στάδια τριάκοντα, συνέβη τινὰς Ῥωμαίων ἱππεῖς οὐ πόρρωθεν τῆς πόλεως ὁδοιποροῦντας ὁρῶνται, οἱ δόξαν παρέσχον τὴν παρὰ τοῦ βασιλέως δύναμιν ἔχειν. Εὐθέως γοῶν εἰς μὲν τὸν βασιλέα μετὰ
20 πολλῶν ἐπαίνων ἤρτισαν φωνὰς, κατ' ἐμοῦ δὲ βλασφημίας· καὶ ἐπιρραμῶν τις ἀπήγγειλέ μοι τὴν διάνοιαν αὐτῶν, ὡς ἀρίστασθαί μου διεγνώκασιν. Ἐγὼ δ' ἀκούσας ἐταράχθην μὲν σφόδρα. Τοὺς γὰρ ὁπλίτας ἔτυγον ἐκ τῶν Ταριχαίων ἐπὶ τὰς αὐτῶν οἰκήσεις ἀρει-
25 οῦς, διὰ τὸ τὴν ἐπιούσαν ἡμέραν σάββατον ὑπάρχειν· οὐ γὰρ ἐβουλόμην ἐπὶ τοῦ στρατιωτικοῦ πλήθους ἐνοχλεῖσθαι τοὺς ἐν ταῖς Ταριχαίαις· (δοσάκας γοῶν ἐν αὐταῖς διέτριβον, οὐδὲ τῆς περὶ τὸ σῶμα φυλακῆς ἐποιούμην πρόνοιαν, πείραν περὶ τῶν ἐνοικούντων τῆς
30 πρὸς με πίστει· λαθῶν πολλὰς·) μόνους δ' ἔχων περὶ ἐμαυτὸν ἐπὶ τῶν ὁπλιτῶν καὶ τοὺς φίλους, ἠτόρουν ἐπράξαι. Μεταπέμπεσθαι γὰρ τὴν ἐμὴν δύναμιν διὰ τὸ λήγειν ἤδη τὴν ἐστώσαν ἡμέραν οὐκ ἔδοκίμαζον· οὐδὲ γὰρ ἀρικομένης αὐτῆς εἰς τὴν ἐπιούσαν ὅπλα λα-
35 βεῖν, κωλύοντων ἡμᾶς τῶν νόμων, κὰν μεγάλη τις ἐπείγειν ἀνάγκη δοκῇ. Εἰ δὲ τοῖς Ταριχαιάταις καὶ τοῖς παρ' αὐτοῖς ξένοις ἐπιτρέψαιμιν τὴν πόλιν διαρπάζειν, ἑώρων οὐχ ἱκανοὺς ἐσομένους, τὴν δὲ ἐμὴν ὑπέρβειν ἑώρων μακροτάτην· φηῖσθεσθαι γὰρ καὶ τὴν παρὰ βασιλέως δύ-
40 ναμιν ἀρικομένην καὶ ἐκπεσεῖσθαι τῆς πόλεως ὥρμην. Ἐβουλεύομην οὖν στρατηγήματι χρῆσθαι τινὶ κατ' αὐτῶν. Παραγρήμᾳ δὲ τοὺς πιστοτάτους τῶν φίλων ταῖς πύλαις τῶν Ταριχαίων ἐπιστήσας φυλάζοντας μετ' ἀσφαλείας τοὺς ἐξέινα θέλοντας, καὶ τοὺς πρώτους τῶν
45 οἰκῶν προσκαλεσάμενος, αὐτῶν ἕκαστον ἐκέλευσα καθελκύσαντα πλοῖον, ἐμβάντα συνεπαγόμενον τὸν κυβερνήτην ἐπεσθαι μοι πρὸς τὴν Τιβερίων πόλιν. Καὶ αὐτοὺς δὲ μετὰ τῶν φίλων καὶ ὁπλιτῶν, οὓς ἔστην ἐπὶ τὸν ἀριθμὸν εἶναι, ἐμβὰς ἔπλεον ἐπὶ τὴν Τιβερίαν.
50 λγ'. Τιβερίεις δὲ τὴν παρὰ τοῦ βασιλέως δύναμιν ὡς ἔγνωσαν οὐχ ἤκουσαν αὐτοῖς, πλοίων δὲ τὴν λίμνην πᾶσαν θεάσαντο πλήρη, δέισαντες περὶ τῇ πόλει καὶ καταπληγνέτες, ὡς ἐπιβατῶν πλήρεις εἶεν αἱ νῆες, μετατίθενται τὰς γνώμας. Ῥέψαντες οὖν τὰ ὅπλα,

confluerant : satius tamen esse ducebam Romanorum manu eos, si ita accideret, periri, quam in mea ditione. Atqui demum servati sunt : iis enim peccatorum veniam indulisit rex Agrippa. Et quæ ad eos quidem spectabant huiusmodi exitum habebant.

32. Cives autem Tiberienses per literas regem rogaverunt ut milites, qui regionem ipsorum custodirent, mittendos curaret : se enim velle ad eum transire. Atque ita quidem ei scribebant. Quum autem ad eos venissem, postulabant ut moria ipsorum urbi, sicuti fueram pollicitus, exstruerem. Audiverant enim Tarichæas jam mœnibus cinctas. Ego itaque quum annuissem, et omnia ad structuram necessaria parassem, architectos jubebam operi manus admove-
Post triduum vero, quum a Tiberiade digrederer Tarichæas, triginta stadiis inde dissitas, contigit ut equites aliquot Romanorum conspicerentur non procul a civitate iter facientes, qui Tarichæas adduxerunt ut crederent exercitum venire a rege missum. Mox igitur ingenti clamore orabant, regem multis laudibus efferentes, et in me contumelias jactantes : et quidam accurrens mihi nuntiabat quæ esset eorum sententia, quod a me defectionem facere decreverint. Ego vero istis auditis valde perturbatus eram. Nam milites Tarichæis domum quemque suam dimiserant, quod dies insequens sabbatum esset : quippe nolebam ut qui Tarichæis erant militari multitudine molestiam facerent. (et alioquin, quoties illic versarer, nihil mihi curæ erat corpori adhibere custodiam, ut qui incolarum in me fidei experimentum sæpius fecerim,) sed septem duntaxat e militibus et amicos quosdam circa me habens, incertus hærebam quid mihi agendum esset. Meas autem copias revocare non placebat, die jam inclinante et vespere appellente : nam etiamsi advenissent, crastina die ad arma non iretur, lege nos id facere vetante, magna licet necessitas eo nos adgere videretur. Quodam Tarichæatis et peregrinis qui apud ipsos erant urbem diripiendam permissem, eis numerum laud satis magno fore perspiciebam, meanique moram longiusculam esse sentiebam : nam copias a rege missas brevi venturas et civitatem præoccupaturas esse, foreque arbitrabar ut civitate exciderem. Itaque mecum statuebam quodam adversus eos uti strategemate. E vestigio scilicet quum amicorum fidissimos Tarichæarum portis præfēcisset, summa cum cautione eos qui egredi vellent observatos, et familiarum principes ad me advocassem, singulos eorum jussi navem in lacum detractam conscendere, et gubernatore secum adducto me sequi ad urbem usque Tiberiensem. Dein ipse cum amicis et militibus, quos septem numero fuisse dicebam, nave conscensa ad Tiberiadem navigabam.

33. Tiberienses autem ubi cognoverunt nullas a rege ipsorum in auxilium venire copias, lacum vero omnem navibus stratum conspexerunt, de urbe solliciti et timore percussi, ac si vectoribus plenæ essent naves, mutarunt sententiam. Armis igitur projectis obviam mihi cum uno-

μετὰ γυναικῶν καὶ παίδων ὑπηγνίσαν, πολλὰς μετ' ἐπαίνων φωνὰς εἰς ἐμὲ ἀφίεντας (εἰκαζον γὰρ οὐ προπεύσθαι με τὴν διάνοιαν αὐτῶν) καὶ παρεκάλουν φείσασθαι τῆς πόλεως. Ἐγὼ δὲ πλησίον γενόμενος, ἀγκύρας μὲν ἐνὶ πόρῳ τῆς γῆς ἐκέλευον βολέσθαι τοὺς κυβερνήτας, ὑπὲρ τοῦ μὴ κατάδηλα τοῖς Τιβεριεύσιν εἶναι τὰ πλοῖα κενὰ τῶν ἐπιβατῶν ὄντα. Πλησιάζας δ' αὐτοῖς ἐν τινὶ πλοίῳ κατεμεφόμην αὐτῶν τὴν ἀγωνίαν, καὶ ὅτι δὴ οὕτως εὐχερεῖς εἴην, πάσης δικαίας ἀνευ προφάσεως ἐξίστασθαι τῆς πρὸς με πίστεως. Ὁμολογούν δ' εἰς τε τὸ λοιπὸν αὐτοῖς συγγνώσασθαι βεβαίως, εἰ πέμψειαν δέκα τοῦ πλήθους προσεστώτας. Ὑπακουσάντων δ' ἐτόμιμος καὶ πεμφάντων ἄνδρας οὐς προείπον, ἐμειδίσας ἀπέλυσεν ἰς Ταριχίας φυλαχθῆσομένους.

λδ'. Τῷ στρατηγῇματι δὲ τούτῳ τὴν βουλὴν πασαν κατ' ὀλίγους λαβὼν, εἰς τὴν προειρημένην πόλιν καὶ μετ' αὐτῶν τοὺς πολλοὺς τοῦ δήμου πρώτους ἄνδρας οὐκ ἐλάττους ἐκείνων ὄντας διεπεμψάμην. Τὸ δὲ πλήθος, ὡς εἶδον εἰς ὅλῳν κακῶν ἤκουσι μέγας, παρεκάλουν με τὸν αἴτιον τῆς στάσεως τιμωρῆσασθαι. Κλείτος δ' ἦν ὄνομα τούτῳ, θρασὺς τε καὶ προπετὴς νεανίας. Ἐγὼ δ' ἀποκτεῖναι μὲν οὐχ ὅσον ἡγούμενος ὁμόφυλον ἄνδρα, κολάσαι δ' ἀνάγκην ἔχων, τῶν περὶ ἐμὲ τινὶ σωματοφυλάκων Ἀεὺτ προσέταξα προσελθόντι κόφαι τοῦ Κλείτου τὴν ἐτέραν τῶν χειρῶν. Δείσαντος δὲ τοῦ κελευσθέντος εἰς τοσοῦτο πλήθος προδιελθεῖν μόνου, τὴν δειλίαν τοῦ στρατιώτου μὴ βουλευθεὶς κατάδηλον γενέσθαι τοῖς Τιβεριεύσιν, αὐτὸν Κλείτον φωνήσας, « ἐπειδὴ καὶ ἄξιος, εἶπον, ὑπάρχεις ἡμωτέρως τὰς « χεῖρας ἀποβαλεῖν, οὕτως ἀχάριστος εἰς ἐμὲ γενόμενος, γενοῦ σαυτοῦ δήμιος, μὴ καὶ ἀπειθήσας χεῖρονα « τιμωρίαν ὑπόσχῃς. » Τοῦ δὲ τὴν ἐτέραν αὐτῷ συγχωρῆσαι πολλὰ δεομένου, μόλις κατένευσεν. Κάκεινος ἄσμενος ὑπὲρ τοῦ μὴ τὰς δύο χεῖρας ἀποβαλεῖν λαβὼν μάχαιραν κόπτεϊ τὴν ἀριστερὰν ἑαυτοῦ. Καὶ τοῦτο τὴν στάσιν ἔπαυσεν.

λε'. Τιβεριεῖς δὲ, ὡς εἰς τὰς Ταριχίας ἀφικόμην, γνόντες τὴν στρατηγίαν ἣ κατ' αὐτῶν ἐχρησάμην, ἀπεθυμάζον ὅτι χωρὶς φόνων ἔπαυσα τὴν ἀγωνιουμένην αὐτῶν. Ἐγὼ δὲ τοὺς ἐκ τῆς εἰρκτικῆς μεταπεμφθέντες τοῦ πλήθους τῶν Τιβεριέων (ἦν δὲ σὺν αὐτοῖς Ἰούστος καὶ ὁ πατὴρ αὐτοῦ Πίστος) συνδείπνους ἐποιησάμην· καὶ παρὰ τὴν ἐστίαν εἶπον ὅτι τὴν Ῥωμαίων δύναμιν οὐδ' αὐτοὶ ἀγνοῶ πασὼν διαφέρουσιν, σιγῶν μόνον διὰ τοὺς ληστὰς περὶ αὐτῆς. Καὶ αὐτοῖς δὲ ταῦτα συνεβούλευον ποιεῖν, τὸν ἐπιτήδειον περιμένουσι καιρὸν, καὶ μὴ δυσαναχετεῖν ἐμοὶ στρατηγῷ· μηδὲν γὰρ αὐτοὺς ἐτέρου δυνήσεσθαι βραδίως ἐπιεικούς· ὁμοίως τυχεῖν. Τὸν Ἰούστον δὲ καὶ ὑπεμνήσσκον ὅτι πρόσθεν ἢ με παραγενέσθαι ἐκ τῶν Ἱεροσολύμων εἰ Ἰαλιχαῖοι τῷ δελφῷ τὰς χεῖρας ἀποκοψέαιεν αὐτοῦ, πρὸ τοῦ πολέμου πλαστῶν αὐτῷ γραμμάτων κακούργιαν ἐπιτελέσαντες, καὶ ὅτι μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τὴν Φι-

ribus et liberis prodibant, me summis laudibus efferrantes (existimabant enim me nihil adhuc de illorum proposito nefando quidem audivisse) et obsecrabant ut urbi parcerem. Ego vero, quum jam in propinquo essem, jussi gubernatores paulo longius a terra ancoras jacere, ne Tiberienses vectoribus vacuas esse naves deprehenderent. Ego vero, quum navi quadam vectus eis propinquassem, illorum stultitiam increpabam, quodque adeo faciles essent ad discendum a sua in me fide, idque sine ulla justa causa. Pollicebar tamen etiam in posterum me veniam illis certo daturum, si decem eorum qui populo praeerant mitterent. Quum autem prompse mihi auscultassent, misissentque quos jam dictos postulaveram, in navem impositos Tarichaeas misi in custodiam.

34. Atque hoc strategemate quum paulatim nactus essem universum senatum, eos in civitatem praedictam, unaque cum eis multos e populi primoribus, illis non pauciores, mittendos curavi. Populus vero, ubi viderunt in quantam calamitatem inciderint, me rogabant ut seditionis auctorem supplicio afficerem. Is autem nomine erat Clitus, juvenis et audax et temerarius. Ego vero, qui nefas ducebam ejusdem tribus hominem interficere, et tamen necesse habebam pernam de eo sumere, Levi, uni e satellitibus quum forte aderant, praecepi ut Clitum adiret, eique manum alteram amputaret. Quum autem is, qui jussus erat, non ausus fuerit solus in tantam multitudinem progredi, ipse, ut qui nollem militis timiditatem Tiberiensibus innotescere, Clitum ipsum allocutus, « quandoquidem, aiebam, « meritis es ambas manus amittere, qui in me adeo ingratulus exstitisti, esto tibi ipsi carnifex, ne, si recusaveris, « pernam graviolem subeas. » Quumque multis precibus, alteram manum sibi ut condonarem, peteret, aegre annui. Atque ille libenter, ne utramque perderet manum, sumpto gladio sinistram sibi praecidit. Atque hoc ipsum seditionem restinxit.

35. Tiberienses autem, postquam Tarichaeas perveni, ubi resciverunt quo essem adversus eos usus strategemate, mirabantur quod sine caede sedavisset eorum vesaniam. Ego autem, quum certos quosdam Tiberiensium e custodia accivissem, (erat in his Justus, et Justus pater Pistus,) eos convivio adhibui: atque inter epulandum dicebam me non ignorare Romanorum potentiam omni potestati praestare, eam licet dissimularim propter latronum multitudinem. Atque ipsis suadebam ut eadem facerent, tempus opportunitum expectantes: neque gravatim ferrent quod ipse exercitum ducerem: neminem enim alium eos facile nacturos esse, qui mihi adeo mansuetoque reget imperio. Porroque Justo in memoriam revocaui quod, antequam ego Hierosolymis relictis venissem, Galilaei fratri ejus manus amputaverint, obiecto ei litterarum ante bellum fictarum maleficio: et quod post Philippi discessum Gamalites, dia-

λίππου Γαμαλίται πρὸς Βαβυλωνίους στασιάζοντες ἀνέλοιεν Χάρητα, (συγγενὴς δ' ἦν οὗτος τοῦ Φιλίππου,) καὶ ὡς Ἰησοῦν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ ἄνδρα τῆς ἀδελφῆς Ἰούστου σωφρόνως κολάσειαν. Ταῦτα παρὰ τὴν ἐστία-
 5 σιν διαλεχθεὶς τοὺς περὶ τὸν Ἰούστον ἔωθεν ἐκέλευσα πάντας τῆς φυλακῆς ἀπολυθῆναι.

λζ'. Πρὸ δὲ τούτων συνέβη τὸν Ἰακίμου Φιλίππον ἀπελθεῖν ἐκ Γάμαλα τοῦ φρουρίου, τοιαύτης αἰτίας γενομένης. Φιλίππος, πυθόμενος μεταστῆναι μὲν
 10 Οὐαρὸν ἀπὸ τοῦ βασιλέως Ἀγρίππα, διάδοχον δὲ ἀρῆ-
 χθαι Μόδιον Αἰκουσιν, ἄνδρα φίλον αὐτῷ καὶ συνήθη πάλαι, γράφει πρὸς τοῦτον τὰς καθ' ἑαυτὸν τύχας ἀπαγγέλλων, καὶ παρακαλῶν τὰ παρ' αὐτοῦ πεμ-
 ρθέντα γράμματα πρὸς τοὺς βασιλέας ἀποστεῖλαι. Καὶ
 15 Μόδιος, δεξάμενος τὰς ἐπιστολάς, ἐχάρη σφόδρα, σὺν-
 ζεσθαι τὸν Φιλίππον ἐξ αὐτῶν ἐπιγνούς, καὶ πρὸς τοὺς βασιλέας ἐπέμψε τὰ γράμματα, περὶ Βηρυτὸν ὄντας. Ὁ δὲ βασιλεὺς Ἀγρίππας ὡς ἔγνω ψευδῆ τὴν περὶ
 Φιλίππου φήμην γενομένην, (λόγος γὰρ διήλθεν ὡς στρα-
 20 τηγίῳ τῶν Ἰουδαίων ἐπὶ τὸν πρὸς Ῥωμαίους πόλε-
 μον,) ἐπέμψεν ἱππεῖς τοὺς παραπέμψαντας τὸν Φιλίπ-
 πον. Καὶ παραγενόμενον ἀσπάζεται τε φιλοφρόνως, τοῖς τε Ῥωμαίων ἡγεμοσίν ἐπεδείκνυεν ὅτι δὴ Φιλίπ-
 25 πος οὗτός ἐστιν περὶ οὗ διεξῆκει λόγος ὡς Ῥωμαίων
 ἀποστάντος. Κελεύει δ' αὐτὸν ἱππεῖς τινὰς ἀναλα-
 βόντα ὄξτεον ἐκ Γάμαλα τὸ φρούριον πορευθῆναι, τοὺς οἰκείους αὐτῷ πάντας ἐκείθεν ἐξάγοντα καὶ τοὺς
 Βαβυλωνίους εἰς τὴν Βαταναίαν πάλιν ἀποκαταστή-
 30 σοντα. Παραγγεῖλε δὲ καὶ πᾶσαν ποιήσασθαι πρὸς
 τοὺς ὑπὲρ τοῦ μὴ γίνεσθαι τινὰ νεωτερισμὸν παρὰ
 τῶν ὑπηκόων. Φιλίππος μὲν οὖν, ταῦτα τοῦ βασιλέως
 ἐπιστελλάντος, ἐσπευδεῖ ποιήσων ἃ προσέταξεν.

λζ'. Ἰωσήπος δὲ τῆς ἱατρικῆς πολλοὺς νεανίσκους
 35 θρασεῖς προτεράμενος αὐτῷ συνάρασθαι, καὶ ἐπανα-
 σθαι τοῦ βασιλέως, καὶ ἀναλαβεῖν τὰ ὅπλα, ὡς δι' αὐ-
 τοῦ τὴν ἑλευθερίαν ἀποληψομένου. Καὶ τινὰς μὲν
 ἐδίδασκον, τοὺς δὲ μὴ συναρεσκομένους αὐτῶν ταῖς
 γνώμας ἀνῆρουν. Κτείνουσι δὲ καὶ Χάρητα, καὶ μετ'
 40 αὐτοῦ τινὰ τῶν συγγενῶν Ἰησοῦν, καὶ Ἰούστου δὲ τοῦ
 Τιβεριώως ἀδελφὸν ἀνείλον, καθὼς ἤδη προείπομεν.
 Γράφουσι δὲ καὶ πρὸς με, παρακαλοῦντες πέμψαι δύ-
 ναμιν αὐτοῖς ὀπλιτῶν καὶ τοὺς ἀναστήσοντας αὐτῶν τῇ
 πόλει τεύχη. Κάγῳ πρὸς οὐδέτερον ἀντείπον ὃν ἤξιω-
 45 σαν. Ἀφίσταται δὲ τοῦ βασιλέως καὶ ἡ Γαυλιανίτις
 χώρα μέχρι κώμης Σολύμης. Σελευκεῖα δὲ καὶ Σω-
 γάνη φύσει κώμαις ὀχυρωτάταις ὠκοδόμησα τεύχη·
 τὰς τε κατὰ τὴν ἀνω Γαλιλαϊκὴν κώμας, καὶ πάνυ πε-
 τρώειδας οὖσας, ἐτείχισα παραπηλώσας· ὀνόματα δ' αὐ-
 50 ταῖς, Ἰάμνεια, Μηρῶθ, Ἀγαθάρη. Ὠγύρωσα δὲ
 καὶ τὰς ἐν τῇ κάτω Γαλιλαίᾳ, πόλεις μὲν Ταριχαίας,
 Τιβεριάδα, Σέπφωριν, κώμας δὲ Ἀρβήλων σπήλαιον,
 Βηρσάβην, Σελαινὴν, Ἰωτάπατα, Καφαρεκχὼ καὶ Σιγῶν
 καὶ Ἰαφά καὶ τὸ Ἰταθύριον ὄρος. Εἰς ταύτας καὶ αἶτον

sidentes a Babylonis, Charetem interfecerint, (erat autem hic Philippi consanguineus,) quodque Jesum ejus fratrem, sororis Justi maritum, modica poena affecerint. Ista quum in convivio loquutus essem, mane Justum cum suis omni-
 bus e custodia dimittendos esse jussi.

36. Verum paulo ante contigit Philippum Jacini filium e Gamala castello discessisse, hujusmodi de causa. Philip-
 pus, audito Varum a rege Agrippa defecisse, eique succes-
 surum venisse Modium Equum, virum sibi amicum omni-
 que familiarem, ad hunc scribit, quaecumque ipsi eveniret
 narrans, simulque obsecrans ut literas ab ipso missas ad
 reges perferendas curaret. Tum Modius, quum literas ac-
 cepisset, valde letatus est, ut qui ex eis Philippum sal-
 vum esse et incolumem intellexerit; easque literas ad regem
 misit, qui circa Berytum agebant. Rex autem Agrippa,
 ubi rescivit falsum esse rumorem de eo sparsum, (fama enim
 percubuit ipsum ducem esse Judaeorum qui bellum
 contra Romanos moverint,) equites misit Philippum ad
 ipsum deducturus. Quumque jam adesset, eum amice co-
 miterque salutavit rex, Romanisque ducibus monstravit
 hunc scilicet Philippum esse, qui ferretur a Romanis de-
 scivisse. Moxque jubet eum assumpta equitum munera ocus
 Gamala castellum proficisci, domesticos suos omnes inde
 abducturum, rursusque Babylonios in Bataniam restitutu-
 rum. Insuper illi in mandatis dedit ut modis omnibus
 provideret ne quid novi moliantur subditi. Et Philippus
 quidem, quum ista rex imperasset, festinabat ea sedulo ex-
 qui, quae facere jussus erat.

37. Josephus autem obstetricis filius, quum juvenes mul-
 tos audaces secum stare hortatus esset et in primis Ga-
 malitarum insurrexisset, illis persuasit a rege desicere et
 arma corripere, ut qui ipsius opera sese in libertatem vici-
 carent. Et vi quidem nonnullos eo adegerunt, alios vero
 quibus illorum displicerent consilia, peremerunt. Quae
 et Charetem occidunt, et cum eo Jesum unum e consan-
 guineis, porroque Justi Tiberiensis fratrem interfecerunt,
 ut jam ante diximus. Post haec ad me scribunt, obsecra-
 tes ut vim militum ad ipsos mitterem, quique civitate
 ipsorum munia excitaturi essent. Atque ego neutri postu-
 lationi contradicebam. Tunc a rege desciscit etiam Galilaea
 regio usque ad vicum Solymam. Atque Sogane et Se-
 leucie, vicis natura munitissimis, munia circumdandi; alios
 item in Galilaea superiore vicos, quamvis scopulis imposi-
 tos, muris similiter muni. Nomina autem illis sunt, Jamnia,
 Meroth, Achabare. Loca praeterea Galilaeae inferioris mu-
 nimentis firmavi, urbes quidem, Tarichaeas, Tiberiadem,
 Sepphorin; vicos vero, Arbelorum speluncam, Bersabem,
 Selamin, Jotapata, Caphareccho, et Sigo, et Jajda, et

ἀπεθίμην πολὺν καὶ ὄπλα πρὸς ἀσφάλειαν τὴν μετὰ ταῦτα.

λθ'. Ἰωάννη δὲ τῷ τοῦ Λευὶ τοῦ κατ' ἐμοῦ μῖσος μᾶλλον προσηϋέτο βαρέως φέροντι τὴν ἐμὴν εὐπραγίαν. Προθέμενος οὖν πάντως ἐκποδῶν με ποιήσασθαι, τῇ μὲν αὐτοῦ πατρὶδι τοῖς Ἰσχυαίοις κατασκευάζει τείχη, τὸν ἀδελφὸν δὲ Σίμωνα, καὶ τὸν τοῦ Σισέννα Ἰωάννην καὶ ὀπίστας περὶ ἑκατὸν εἰς Ἱερουσόλυμα πέμπει πρὸς τὴν τοῦ Γαμαλιήλου Σίμωνα, παρκαλέσοντας αὐτὸν πείσαι τὸ κοινὸν τῶν Ἱερουσολυμιτῶν, τὴν ἀρχὴν ἀρελομένους ἐμὲ τῶν Γαλιλαίων αὐτῷ ψηφίσασθαι τὴν ἔξουσίαν τούτων. Ὁ δὲ Σίμων οὗτος ἦν πόλεως μὲν Ἱερουσόλυμων, γένους δὲ σφοδρὰ λαμπροῦ, τῆς δὲ Φαρισαίων αἵρέσεως, οἱ περὶ τὰ πάτρια νόμιμα δοκοῦσι τῶν ἄλλων ἀκριβεῖα διαφέρειν. Ἦν δ' οὗτος ἀνὴρ πλήρης συνέσεώς τε καὶ λογισμοῦ, δυνάμενός τε πράγματα κακῶς καίμενα φρονήσει τῇ ἑαυτοῦ διορθώσασθαι, φίλος τε παλαιὸς τῷ Ἰωάννῃ καὶ συνήθης, πρὸς ἐμὲ δὲ τότε διαφορῶς εἶχεν. Δεξιόμενος οὖν τὴν παράκλησιν ἔπειθε τοὺς ἀρχιερεῖς Ἀνανον καὶ Ἰησοῦν τὸν τοῦ Γαμαλᾶ, τινὰς τε τῶν τῆς αὐτῶν στάσεως ἐκείνης, ἐκκόπτειν με φυόμενον καὶ μὴ περιδεῖν ἐπὶ μήκιστον αὐξηθέντα δόξης, συνοίσειν αὐτοῖς λέγων, εἰ τῆς Γαλιλαίας ἀφαιρεθῇ. Μὴ μέλλειν δὲ παρεκάλει τοὺς περὶ τὸν Ἀνανον, μὴ καὶ φθάσας γινώσκει μετὰ πολλῆς ἐπέλθω τῇ πόλει δυνάμει. Ὁ μὲν Σίμων ταῦτα συνεβούλευεν· ὁ δὲ ἀρχιερεὺς Ἀνανος οὐ βῆδιον εἶναι τοῦ ἔργου ἀπέφαινε· πολλοὺς γὰρ τῶν ἀρχιερέων καὶ τοῦ πλήθους προεστῶτας μαρτυρεῖν ὅτι καλῶς ἐγὼ στρατηγῷ· ποιῆσθαι δὲ κατηγορίαν ἀνδρὸς, καθ' οὗ μὴδὲν λέγειν δίκαιον δύνανται, φθύλον ἔργον εἶναι.

λθ'. Σίμων δ' ὡς ἤκουσε ταῦτα παρὰ τοῦ Ἀνανοῦ, σιωπᾶν μὲν ἐκείνους ἤκτισσε μὴδ' εἰς πολλοὺς ἐκφέρειν τοὺς λόγους αὐτῶν· προνοήσασθαι γὰρ αὐτὸς ἐπασκεν βίαν ὁσέτιον μετασταθῆναι ἐκ τῆς Γαλιλαίας. Προσκαλεσάμενος δὲ τὸν ἀδελφὸν τοῦ Ἰωάννου προσέταξε πέμπειν δωρεὰς τοῖς περὶ τὸν Ἀνανον· τάχα γὰρ οὕτως ἔφη πείσειν αὐτοὺς μεταθέσθαι τὰς γνώμας. Καὶ τέλος ἐπραξεν ὁ Σίμων ὁ προῦθετο. Ὁ γὰρ Ἀνανος καὶ οἱ σὺν αὐτῷ τοῖς χρήμασι διαφθαρέντες συντίθενται τῆς Γαλιλαίας ἐκβαλεῖν με, μηδενὸς ἄλλου τῶν κατὰ τὴν πόλιν τοῦτο γινώσκοντος. Καὶ δὴ ἐδοξεν αὐτοῖς πέμπειν ἄνδρας κατὰ γένος μὲν διαφέροντας, τῇ παιδείᾳ δ' ὁμοίους. Ἦσαν δ' αὐτῶν οἱ μὲν δημοτικοὶ δύο, Ἰωάννης καὶ Ἀνανίας, Φαρισαῖοι τὴν αἵρεσιν, ὁ δὲ τρίτος Ἰοζάρους ἱερατικοῦ γένους, Φαρισαῖος καὶ αὐτὸς, Σίμων δ' ἐξ ἀρχιερέων νεώτατος ἐκείνων. Τούτους ἐκέλευον ἀρικομένους εἰς τὸ πλῆθος τῶν Γαλιλαίων πυθέσθαι παρ' αὐτῶν τὴν αἰτίαν δι' ἣν ἐμὲ φιλοῦσιν. Εἰ δὲ φαίεν ὅτι πολέως εἶην τῆς Ἱερουσόλυμων, καὶ αὐτοὺς ἐξ ἐκείνων λέγειν ὑπάρχειν τοὺς τίσασκας· εἰ δὲ διὰ τὴν ἐμπειρίαν τῶν νόμων, μὴδ' αὐτοὺς ἀγνοεῖν ἔθνη τὰ πάτρια φάσκειν· εἰ δ' αὖ διὰ τὴν ἱερω-

monem Itabyrium. In ea loca et frumenti magnam vim recondidi, et arma ad securitatem in futurum.

38. Interim Joanni Levi filio odium in me adaugebatur, ut qui successus meos graviter ferebat. Quum itaque decrevisset omnino me de medio tollere, Gischalis patriæ suæ mœnia ædificat : Simonem vero fratrem et Jonathan Sissenæ filium, et milites ferme centum Hierosolyma mittit ad Simonem Gamalielis filium, eum obsecratos ut suaderet communi Hierosolymorum mihi auferre imperium in Galilæas, et potestatem in eos ipsi decernere. Simon autem hic ortu quidem erat Hierosolymitanus, genere vero perquam illustri, et e secta Pharisaeorum, qui accurata legum patriarum scientia et custodia inter alios videntur excellere. Hic proinde vir sapientia abundabat et ratione plurimum valebat, et suo unius consilio res labantes restituere poterat, velusque erat Joannis amicus eique perfamiliaris, mihi vero tunc temporis infensus infestusque. Huic igitur adhortationi obsequutus, pontifices Ananum et Jesum Gamalæ filium, alios item aliquot, ejusdem cum illis factionis, adiit suadens me viribus crescentem tollere, nec sinere me ad summum gloriæ fastigium evectum iri, e re ipsorum fore dicens, si a Galilææ præfectura sumimoverer. Ananum autem et qui cum eo erant hortabatur ut nullam moram facerent, ne ipse, si prius rem resciscerem, urbem magno cum exercitu invaderem. Et Simon quidem ista suggerebat. Ananus vero pontifex id negotii difficile esse ostendebat, quod magna pars pontificum, eorumque qui populo præerant, mihi laudem boni ducis suo adstruerent testimonio ; atque improborum esse in eum accusationem instituire, cui nihil haberent quod objiceretur.

39. Tum Simon, ubi ab Anano ista acceperat, illos quidem tacere obsecrabat, neque sinere ut isti sermones in vulgus emanarent : sibi enim curæ fore dicebat ut ipse quantocius e Galilæa ejiceretur. Dein, accito fratre Joannis, mandavit ei munera mittere ad Ananum ejusque amicos : ita enim forsân futurum esse aiebat ut de sua sententia decedere persuadeantur. Tandemque quod proposuit, effecit Simon. Nam Ananus suique, largitionibus corrupti, constituunt me de Galilæa deturbare, e civibus nemine alio hujus rei conscio. Adeoque illis visum est viros mittere generis nobilitate spectabiles, paresque doctrinæ laude. Horum quidem duo viri erant populares, Jonathan et Ananias, secta Pharisei ; tertius autem Jozarus, genere sacerdotali natus, et ipse Phariseus, Simon vero e pontificibus illorum natu minimus. Hos jusserunt, quum in Galilæarum concionem venirent, ab illis quærere quid causæ esset cur me ita diligerent. Quodsi responderent, quia Hierosolymitanus sim, dicere et ipsos quattuor ex eadem urbe esse : sin autem, quod legum bene peritus sim, subjungere nec ipsos institutorum patriarum ignaros esse : sin vero dicere

σύνην λέγοιεν ἀγαπᾶν με, καὶ αὐτῶν ἀποκρίνασθαι δύο ἱερεῖς ὑπάρχειν.

μ'. Ταῦθ' ὑποθέμενοι τοῖς περὶ τὸν Ἰωνάθην, τέσσαρας μυριάδας ἀργυρίου διδῶσιν αὐτοῖς ἐκ τῶν δημοσίων χρημάτων. Ἐπεὶ δὲ τινα Γαλιλαῖον ἤκουσαν, Ἰησοῦν ὄνομα, περὶ αὐτὸν τάξιν ἑξακοσίων ὀπλιτῶν ἔχειν, ἐπιδημοῦντα τοῖς Ἱεροσολύμοις, τότε μεταπεμφάμενοι τούτου καὶ τριῶν μηνῶν μισθὸν δόντες ἐκέλευσαν ἔπεσθαι τοῖς περὶ τὸν Ἰωνάθην πειθαρχοῦντα αὐτοῖς, καὶ τῶν πολιτῶν δὲ τριακοσίοις ἀνδράσι δόντες ἀργύριον εἰς τροφὴν τῶν ὄλων, προσέταξαν ἀκολουθεῖν τοῖς πρέσβεσιν. Πεισθέντων οὖν αὐτῶν καὶ πρὸς τὴν ἑξοδὸν εὐτρεπισθέντων, ἐξήσαν οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην σὺν τούτοις, ἐπαγόμενοι καὶ τὸν ἀδελφὸν τὸν Ἰωάννου καὶ ὀπλίτας ἑκατὸν, λαβόντες ἐντολὰς παρὰ τῶν πεμφάντων, εἰ μὲν ἐκὼν καταθείμην τὰ ὄπλα, ζῶντα πέμπειν εἰς τὴν τῶν Ἱεροσολυμιτῶν πόλιν, εἰ δ' ἀντιτασσοίμην, ἀποκτεῖναι μηδὲν δεδιότας· αὐτῶν γὰρ εἶναι τὸ πρόσταγμα. Ἐγγράφισαν δὲ καὶ τῷ Ἰωάννῃ πρὸς τὸν κατ' ἐμοῦ πόλεμον ἐτοιμάζεσθαι· ταῖς τε Σέπφωριν καὶ Γάβαρα κατοικοῦσι καὶ Τιβεριεῦσι προσέτατον συμμαχίαν τῷ Ἰωάννῃ πέμπειν.

μα'. Ταῦτά μοι τοῦ πατρὸς γράψαντος, (ἐξείπε δὲ πρὸς αὐτὸν Ἰησοῦς ὁ τοῦ Γαμαλᾶ τῶν ἐν αὐτῇ τῇ βουλῇ γενομένων εἰς, φίλος ὢν καὶ συνήθης ἐμοί,) σφόδρα περιήλθισα, τοὺς τε πολίτας οὕτω περὶ ἐμὲ γενομένους ἀγαρίστους ἐπιγινούς διὰ φθόνον ἀναιρεῦθ' αἱ με προστάζει, καὶ τῷ τὸν πατέρα διὰ τῶν γραμμάτων πολλά με παρακαλεῖν ἀφικέσθαι πρὸς αὐτόν· ποθεῖν γὰρ ἔζη θεασάσθαι τὸν υἱὸν πρὸ τοῦ τελευτήσαι. Ταῦτα δὲ πρὸς τοὺς φίλους εἶπον, καὶ οἱ μετὰ τρίτην ἡμέραν καταλιπὼν τὴν χώραν αὐτῶν εἰς τὴν πατρίδα πορευοίμην. Αὐτῇ δ' ἅπαντας τοὺς ἀκούσαντας κατέσχε, παρεκάλουν τε κλαίοντες μὴ ἐγκαταλείπειν αὐτοὺς ἀπολυνμένους, εἰ τῆς ἐμῆς στρατηγίας ἀποστερηθεῖεν. Οὐ κατανεύοντες δὲ μου ταῖς ἱκεταῖς αὐτῶν, ἀλλὰ περὶ τῆς ἑμαυτοῦ φροντίζοντος σωτηρίας, δεῖσαντες οἱ Γαλιλαῖοι μὴ ἀπελθόντος εὐκαταφρόνητοι τοῖς λησταῖς γένοιτο, πέμπουσιν εἰς τὴν Γαλιλαίαν ἅπασαν τοὺς σηματοῦντας τὴν ἐμὴν γνώμην περὶ τῆς ἀπαλλαγῆς. Πολλοὶ δὲ καὶ πανταχόθεν συνήχθησαν, ὡς ἤκουσαν, μετὰ γυναικῶν καὶ τέκνων, οὐ πόθῳ, δοκῶ μοι, τῷ πρὸς ἐμὲ μᾶλλον ἢ τῷ περὶ αὐτῶν δέει τοῦτο πράττοντες· ἐμοῦ γὰρ παραμένοντος πείσεσθαι κακὸν οὐδὲν ἐβλάστανον. Ἦκον οὖν πάντες εἰς τὸ μέγα πεδῖον, ἐν ᾧ διέτριβον· Ἀσοχίς ἐστὶν ὄνομα τούτῳ.

μβ'. Θαυμάσιον δὲ ὅσον ὄνειρον διὰ τῆς νυκτὸς ἐκείνης ἰδεασάμην. Ἐπεὶ γὰρ εἰς κοίτην ἐτραπόμην διὰ τὰ γραφέντα λυπούμενος καὶ τεταραγμένος, ἔδοξά τινα λέγειν ἐπιστάναί μοι, «παῦσαι τὴν ψυχὴν, ὦ οὗτος, ἀλγῶν, παντός τ' ἀπαλλάσσου φόβου. Ἦ γὰρ λυπούντά σε μέγιστον ποιήσει καὶ ἐν πᾶσιν εὐτυχέστατον. Κατορθώσεις δ' οὐ μόνον ταῦτα, ἀλλὰ

pergerent se amare me ob sacerdotii dignitatem, deos subicere et ex ipsis duos sacerdotes esse.

40. Quum ista suggessissent Jonathas ejusque collegi, quattuor illis argenti myriadas dant e publicis pecunia. Deinde audito Galilaeum quendam, Jesum nomine, cum sexcentorum militum cohorte jam venisse Hierosolyma, tunc ipsum accitum et trimestri stipendio dopatum jussurunt Jonatham ejusque collegas sequi et illis obtinere, insuper et trecentis e civibus imperarunt legatos comitari, dato omnibus in comitatum argento. Illis igitur persuasis et ad protectionem paratis, Jonathas ejusque collegae egressi sunt, secum habentes etiam Joannis fratrem alique milites centum, mandatis ab his qui ipsos miserunt acceptis, ut si sponte ab armis discederem, me vivum in Hierosolymitarum urbem ablegarent; sin vero repugnarem, nihil metuentes me occiderent, freti scilicet ipsorum mandato. Scripserunt autem et Joanni ut ad bellum adversus me se accingeret; simul et Sepphoritis et Gabarenis et Tiberiasibus injungebant ut Joanni suppetias mitterent.

41. Ista mihi quum pater literis significasset, (ut qui ea acceperat ab Jesu Gamalae filio, qui concilio interfuit, mihi scilicet amico et familiari,) valde indolui, et quod me veram civem in me adeo ingratos exstitisse, ut per invidiam de medio me tolli juberent; et quod pater me per literas vehementer obsecraverat, ad se ut venirem; dicentem enim se filium videre velle antequam mortem oppeteret. Ista sane amicis narrabam quodque post triduum regione relicta in patriam profecturus essem. Univeros autem, qui ea audierant, occupabat moeror, meque lacrimantes obtestabantur, ne eos desererem, perituros si desuerent meo regi imperio. Quum autem precibus illorum non annuerem, sed de mea unius salute sollicitus essem, veriti Galilaei ne post meum discessum latronibus contempnibilibiores fierent, nuncios per Galilaeam omnem dimiserunt, meam de discessione sententiam indicaturos. Vult autem, quum primum id resciverunt, undique congregati sunt cum uxoribus et liberis, non tam mei, ut opinor, desiderio id agentes, quam quod sibi metuerat: nam persuasum habuerunt, me permanente, nihil se metuituros. Venerunt igitur ad me uni versi in magnum campum, ubi tum agebam: Asochis nomen ipsi est.

42. Nocte autem illa mirandum mihi objectum est somnium. Quum enim in cubile me recepissem, mox turbatus ex iis quae ad me scripta erant, visus sum mihi videre quendam adstantem, dicentemque, «beus tu, quae mœres, alleva animum a mœrore, et liber es!» «dine. Quae tu doles, magnum te reddent et in omnibus» «felicissimum. Nam facies ut non haec solum tibi proferat

• και πολλά ἕτερα. Μὴ χάμνε δὴ· μένησσο δ' ὅτι
 « και Ῥωμαίοις δεῖ σε πολεμῆσαι. » Τοῦτον δὲ τὸν
 ὄνερον θεασάμενος, διανίσταμαι καταδῆναι προθυμού-
 μενος εἰς τὸ πεδίον. Πρὸς δὲ τὴν ἐμὴν ὄψιν πᾶν τὸ
 πλῆθος τῶν Γαλιλαίων ἦσαν δ' ἐν αὐτοῖς γυναῖκες τε
 και παῖδες) ἐπὶ στόμα βρίζαντες ἑαυτοὺς και δακρύον-
 τες ἱκέτευον μὴ σφᾶς ἐγκαταλιπεῖν τοῖς πολεμίοις,
 μὴδ' ἀπελθεῖν ἑάσαντα τὴν χώραν αὐτῶν ἐνούβρισμα
 τοῖς ἐχθροῖς ἐσομένην. Ὡς δὲ ταῖς δεήσεσιν οὐκ
 ἔπειθον, κατηγάγοντο ὄρκοις μένειν παρ' ἑαυτοῖς.
 Ἐλοιδοροῦντό τε τῷ δήμῳ πολλὰ τῶν Ἱεροσολυμιτῶν,
 ὡς εἰρήνευσθαι τὴν χώραν αὐτῶν οὐκ ἔωντι.

μγ'. Ταῦτα δὴ και ἐπακούων αὐτῶν και βλέπων τοῦ
 πλήθους τὴν κατῆρειαν, ἐκλάσθην πρὸς ἔλεον, ἄξιον
 εἶναι νομίζων ὑπὲρ τοσούτου πλήθους και προδήλους
 κινδύνους ὑπομένειν. Κατανεύω δὴ μένειν, και πεν-
 τακισχιλίους ἐξ αὐτῶν ὀπλίτας ἤκειν κελεύσας ἔχοντας
 ἑαυτοῖς τροφὰς, ἐπὶ τὰς οἰκίσεις διαφῆκα τοὺς ἄλλους.
 Ἐπεὶ δὲ οἱ πεντακισχιλιοι παρεγένοντο, τοὺτους ἀνα-
 λαβὼν και τρισχιλίους τοὺς σὺν ἑμαυτῷ στρατιώτας,
 ἱππεῖς δ' ὀγδοήκοντα, τὴν πορείαν εἰς Χαβωλὼν κώμην,
 Πτολεμαῖδος μεθόριον οὔσαν, ἐποιησάμην. Κάκει
 τὰς δυνάμεις συνείχον, ἐτοιμάζεσθαι σκηπτόμενος ἐπὶ
 τὸν πρὸς Πάσιδον πόλεμον. Ἀφίκετο δ' οὗτος μετὰ
 δύο σπειρῶν πεζοῦ στρατεύματος και ἱππέων ἱλγυμῖας,
 ὑπὸ Κεστίου Γάλλου πεμφθεῖς, ἵν' ἐμπρήσῃ τὰς κώ-
 μας τῶν Γαλιλαίων, αἱ πλησίον ἦσαν Πτολεμαῖδος.
 Βαλλόμενον δ' ἐκείνου χάρακα πρὸ τῆς Πτολεμαίου
 πόλεως, τίθειμαι κατὰ στρατόπεδον, τῆς κώμης ὅσον
 ἐξήκοντα σταδίου ἀποσχών. Πολλάκις μὲν οὖν τὰς
 δυνάμεις προηγάγομεν ὥς εἰς μάχην, πλέον ὃ οὐδὲν
 ἀκροβολισμῶν ἐπράττειν. Ὁ γὰρ Πάσιδος ὄψω περ
 ἐγίνωσκε σπευδόντά με πρὸς μάχην, αὐτὸς καταπλη-
 τόμενος ὑπεστέλλετο· τῆς μέντοι Πτολεμαῖδος οὐκ
 ἐχωρίετο.

μδ'. Κατὰ τοῦτον δὲ τὸν καιρὸν ἀφικόμενος Ἰωνά-
 θης μετὰ τῶν συμπρέσβων, ὧν ἔφαμεν ἐκ τῶν Ἱεροσο-
 λύμων ὑπὸ τῶν περὶ Σίμωνα και Ἀνανον τὸν ἀρχιερέα
 πεπεμφθαι, λαθεῖν με δι' ἐνέδρας ἐπεβούλευεν φανερώς
 γὰρ ἐπιχειρεῖν οὐκ ἐτόλμα. Γράφει δὲ πρὸς με τοιαύ-
 τὴν ἐπιστολήν. « Ἰωνάθης και οἱ σὺν αὐτῷ, πεμ-
 « φθέντες ὑπὸ τῶν Ἱεροσολυμιτῶν, Ἰωσήφω χαίρειν.
 « Ἡμεῖς ὑπὸ τῶν ἐν Ἱεροσολύμοις πρώτων, ἀκουσάν-
 « των τὸν ἀπὸ Γισχάλων Ἰωάννην ἐπιβεβουλευκέναι σοι
 « πολλάκις, ἐπέμφθημεν ἐπιπλήζοντες αὐτῷ και παραι-
 « νέσοντας εἰς τὸ λοιπὸν ὑπακούειν σοι. Βουλεύεσθαι
 « δὴ σὺν σοι θέλοντες περὶ τῶν κοινῇ πρακτέων, παρα-
 « καλοῦμεν ἤκειν ὅστων πρὸς ἡμᾶς, και μὴ μετὰ πολ-
 « λῶν· οὐδὲ γὰρ ἡ κώμη δύναται ἂν στρατιωτῶν πλῆθος
 « ὑποδέξασθαι. » Ταῦτα δ' ἔγραφον προσδοκῶντες
 δυσὸν θάτερον, ὅτι χωρὶς ὅλων ἀφικόμενον πρὸς αὐ-
 τοὺς ἔξουσιν ὑπογείριον, ἢ πολλοὺς ἐπαγομένον κρινούσι
 πολέμιον. Ἦκε δέ μοι τὴν ἐπιστολήν ἱππεὺς κομί-
 ζων, ἡρᾶς ἄλλως νεανίας τῶν παρὰ βασιλεῖ ποτε

« cedant, sed et alia permulta. Itaque ne labora. Fac
 « memineris quod oporteat te cum Romanis quoque bellum
 « gerere. » Quum ista per somnium vidissem, surgebam eo
 animo ut in campum descenderem. Ubi vero me conspex-
 rant, multitudo omnis Galileorum (erant autem in his
 mulieres et liberi) prostrata in faciem cum lacrimis suppli-
 cabant ne ipsos dederem in hostium potestatem, neve
 discederem regione ipsorum relicta expositaque inimicorum
 injuriis. Et quum precibus nihil proficerent, cogebant me,
 adjuratione adhibita, apud se manere, jactabantque multa
 in populum Hierosolymitarum convicia, ut qui regionem
 suam pace et tranquillitate frui non sinerent.

43. Itaque quum ista audivissem, et vidissem populi in-
 stitium, flectebar ad misericordiam, æquum esse existi-
 mans ut pro tanta multitudinem non recusarem vel mani-
 festum adire discrimen. Itaque mansurum me annuebam:
 quumque jussissem quinque millia ex ipsis cum armis et
 commeatu ad me venire, ceteros domum quemque suum
 dimisi. Postquam vero mihi præsto erant quinque illa mil-
 lia, assumptis his et ter mille militibus quos necum ha-
 bebam, et equitibus octoginta, recta contendebam ad vicum
 Chabolo in Ptolemaidis continis situm: atque ibi contine-
 bam exercitum, simulans mihi bellum gerendum esse con-
 tra Placidum. Is autem advenit cum duabus peditum
 cohortibus et ala una equitum, missus a Cestio Gallo, ut
 incenderet Galilæorum vicos, qui proximi erant Ptolemai-
 di. Dumque ille ante Ptolemaensin urbem vallum ex-
 strueret, ipse etiam, quum stadiis circiter sexaginta a Cha-
 bolo abessem, castra metatus sum. Et sæpe quidem
 militem utrinque produximus, quasi prælio congressuri,
 sed non ultra velitationes processimus. Placidus enim,
 in quantum norat me modis omnibus agere ut pugnam ini-
 rem, præ metu prælium detrectabat: veruntamen a Ptole-
 maide non recessit.

44. Per idem autem tempus advenit Jonathas cum colle-
 gis, quem missum Hierosolymis diximus a factione Simo-
 nis et Anani pontificis, et insidias ad me capiendum inten-
 debat: non enim audebat aperto Marte me adoriri. Ad me
 vero hujusmodi epistolam scribit. « Jonathas et qui cum
 « eo missi sunt ab Hierosolymitis Josepho S. Nos ab Hie-
 « rosolymitarum primoribus, qui audiverant Joannem
 « Gischalenum sæpe tibi insidias tetendisse, missi sumus,
 « ut illum increparemus, et in posterum facere admonere-
 « mus quicquid tu imperabis. Itaque quum nobis in animo
 « sit tecum deliberare de his quæ in communem tibi nobi-
 « cum utilitatem agenda sint, obsecramus ut ad nos ocius
 « non magno comitatu venias: neque enim vicus hic exci-
 « piendo est militum multitudinem. » Atque hæc scribe-
 bant, alterutrum expectantes, aut fore ut me ad ipsos
 sine armis venientem in sua potestate haberent, aut ut
 multos mecum adducentem pro hoste condemnarent. Istas
 ad me literas deferens veniebat eques, juvenis alioqui au-
 daculus, qui olim sub rege stipendia meruerat. Erat au-

στρατευσαμένων. Ἦν δ' ὥρα νυκτὸς ἤδη δευτέρα, καθ' ἣν ἐτύγχανον μετὰ τῶν φίλων καὶ τῶν Γαλιλαίας πρώτων ἱστυώμενος. Οὗτος δὲ, προσαγγειλαντος οἰκέτου μοι ἤκειν τινὰ ἱππέα Ἰουδαίων, εἰσκληθεὶς ἐμοῦ κελεύσαντος, ἡσάπαστο μὲν οὐδ' ὄλως, τὴν δὲ ἐπιστολὴν προτείνας, « ταύτην, εἶπεν, οἱ ἐξ Ἱεροσολύμων ἤκοντες πεπόμφασί σοι. Γράψα δὴ τάχιστα καὶ σύ » καὶ γὰρ ἐπείγομαι πρὸς αὐτοὺς ὑποστρέφειν. » Οἱ μὲν οὖν κατακείμενοι τὴν τοῦ στρατιώτου τολμᾶν ἐθαύμασαν, ἐγὼ δὲ καθίεσθαι παρεκάλουν καὶ συνδινεῖν ἡμῖν. Ἀρνησαμένου δὲ, τὴν μὲν ἐπιστολὴν μετὰ χειρὸς εἶχον ὡς ἐδεξάμην, πρὸς δὲ τοὺς φίλους περὶ πραγμάτων ἐτέρων τὴν ὁμιλίαν ἐποιούμην. Μετ' οὐ πολλὴν δὲ ὥραν ἐξαναστάς, καὶ τοὺς μὲν ἄλλους ἀπολύσας ἐπὶ κοίτην, τέσσαρας δὲ μοι μόνων τῶν ἀναγκαίων φίλων προσμείναι κελεύσας, καὶ τῷ παιδί προστάξας οἶνον ἐτοιμάσαι, τὴν ἐπιστολὴν ἀναπτύξας μηδενὸς ἐμελέποντος, καὶ αὐτῆς ταχὺ συνείς τὴν τῶν γεγραφότων ἐπίνοιαν, πάλιν αὐτὴν ἐσημνήμην. Καὶ ὡς μὴ προανεγνωκώς, ἀλλὰ μετὰ χειρὸς αὐτὴν ἔχων, προσέταξα τῷ στρατιώτῃ δραχμὰς εἰκοσιν ἐφόδιον δοθῆναι. Τοῦ δὲ λαβόντος καὶ χάριν ἔχειν φήσαντος, συνείς τὴν αἰσχροκερδίαν αὐτοῦ, καὶ ὡς ταύτη μάλιστα ἔστιν ἀλώσιμος, « ἀλλ' εἰ συμπιεῖν ἡμῖν, ἔφη, » « θελήσεις, λήψει κατὰ κύσθον δραχμὴν μίαν. » Ὁ δ' ἀσμένως ὑπήκουσεν, καὶ πολλὴν τὸν οἶνον προσφερόμενος ὑπὲρ τοῦ πλεῖον λαβεῖν ἀργύριον, καὶ μεθύσθεις οὐκέτι τὰ ἀπόρρητα στέγειν ἐδύνατο, ἀλλ' ἐφραζεν οὐκ ἐρωτώμενος τὴν τε συνεσκευασμένην ἐπιβουλὴν καὶ ὡς κατεψηφισμένος εἶην θάνατον παρ' αὐτοῖς. Ταῦτα ἀκούσας ἀντιγράφω τὸν τρόπον τοῦτον. « Ἰωσήπος » « Ἰωνάθ καὶ τοῖς σὺν αὐτῷ χαίρειν. Ἐρρωμένους » « ὑμεῖς » εἰς τὴν Γαλιλαίαν ἤκειν πυθόμενος ἔδομαι, » « μάλιστα δ' ἐτι δυνήσομαι, παραδοὺς ὑμῖν τὴν τῶν » « ἐνθάδε πραγμάτων ἐπιμέλειαν, εἰς τὴν πατρίδα πο- » « ρευθῆναι » τοῦτο γὰρ καὶ πάλαι ποιεῖν ἤθελον. » « Ἐδοὶ μὲν οὖν μὴ μόνον εἰς Ξαλῶθ παραγενέσθαι με » « πρὸς ὑμᾶς, ἀλλὰ πόρρω, καὶ μὴδὲ κελυσάντων. » « Συγγνώμης δὲ τυχεῖν ἀξίω μὴ δυνάμενος τοῦτο » « ποιῆσαι. Παραφυλάσσω γὰρ ἐν Χαβωλὼ Πλάκι- » « δον εἰς τὴν Γαλιλαίαν ἀναβῆναι δι' ἐννοίας ἔχοντα. » « Ἦκετε οὖν ὑμεῖς πρὸς με τὴν ἐπιστολὴν ἀναγνόντες. » « Ἐρρωσθε. »

μέ'. Ταῦτα γράψας καὶ δοὺς τῷ στρατιώτῃ φέρειν, συνεξέπεμψα τριάκοντα τῶν Γαλιλαίων δοκιμωτάτους, ὑποθέμενος αὐτοῖς ἀσάσασθαι μὲν ἐκείνους, ἕτερον δὲ μηδὲν λέγειν. Ἐταῖρα δὲ καθ' ἕκαστον αὐτῶν πιστῶν ὁπλιτῶν ἓνα παραφυλάζοντα, μή τις τοῖς πεμφθεῖσιν ὑπ' ἐμοῦ πρὸς τοὺς περὶ τὸν Ἰωνάθην ὁμιλίαν γένηται. Καὶ οἱ μὲν ἐπορεύθησαν, οἱ δὲ περὶ τὸν Ἰωνάθην, τῆς πρώτης πείρας ἀμαρτύντες, ἐτέραν ἐπιστολὴν μοι τοιαύτην ἐπεμψαν. « Ἰωνάθης καὶ οἱ σὺν αὐτῷ » « Ἰωσήπῳ χαίρειν. Παραγγέλλομέν σοι χωρὶς δ- » « πλίστων εἰς τρίτην παραγενέσθαι πρὸς ἡμᾶς εἰς Γα-

tem hora noctis jam secunda, et tum forte amicos et Galilaeorum primores convivio excipiebam. Hic sane, quum mihi nunciasset famulus adesce equitem quendam Judaeum, intro jussu meo vocalus, ne salutare quidem me dignatus est, sed porrecta epistola, hanc, » inquit, tibi miserant legi. « ti Hierosolymitani. Scribe jam et tu quam celerissime: nam » « mihi necesse est reditum ad ipsos accelerare. » Eliquidem qui accumbebant valde mirati sunt militis audaciam; ego vero obsecrabam ut discumberet et nobiscum epularetur. Quum autem abuvisset, epistolam quidem, uti eam acceperam, manu tenebam, cum amicis vero aliis de rebus colloquebar. At non multo post quum surrexissem, et alios quidem cubitum dimissem, quattuor vero solum e necessariis meis et amicis manere hortatus essem, jussissemque puero ut vinum appararet, literis explicatis quum nemo animadverteret, statimque ex iis intellecto quid sibi vellet, rursum illas obsignabam, et quasi noudum eas legissem, sed manibus adhuc tenens, praecepi ut drachmae viginti militi darentur in viaticum. Quas quum ille accepisset, seque mihi gratias habere dixisset, inde conjiciens hominem lucri valde cupidum esse, quodque hac parte facillime expugnari posset, dicebam, si nobiscum potare volueris, in singulos cyathos drachmam accipies. Ille libenter dicta audiebat, inulquoque vino epoto, quo plus pecuniae auferret, tandemque ebrius facius, non amplius secreta tacere potuit; sed nemine rogante narrabat insidias mihi structas, quodque ipsorum decreto morti esset addictus. Quibus auditis ad hunc modum rescripsi. « Josephus Jonathae » « ejusque collegis S. Audito vos bona cum valetudine in » « Galilaeam pervenisse, equidem laetor, idque maxime, » « quod, rerum in hac regione cura vobis commissa, licet » « mihi in patriam reverti: hoc enim facere mihi jampridem in votis fuit. Et oportebat quidem me, ut in » « convenirem, non solum in Xalothi proficisci, sed et la- » « gius, etiamsi a vobis non accerserer. Rogo tamen ve- » « niam mihi detis, quod non possim quod volui facere. » « Nam apud Chabolo motus Placidi observo, in animo id » « habentis ut in Galilaeam ascendat. Vos igitur, quum has » « epistolam legeritis, ad me venite. Valete. »

45. Quum has literas scripsissem, militique, qui eos perferret, dedissem, misi cum eo triginta Galilaeorum spectatissimos, quibus jussi ut legatos salutarent quidem, nihil vero praeterea dicerent. Singulis autem horum horum adjunxi e militibus unum fidiissimum, qui eos observaret an qui a me missi erant sermones sererent cum Jonathae ejusve sociis. Et illi quidem profecti sunt; Jonathas vero sociique, ob primum iis non successit tentamen, alteram mihi miserunt epistolam, hujusmodi verbis. « Jonathas ejusque colle- » « gae Josepho S. Tibi denunciamus mandamusque ut lertis » « abhinc die sine militibus venias ad nos in oppidum Gaba-

• θαρῶς κώμην, ἵνα διακοσώμεν τὸν πρὸς Ἰωάννην
 • ἐγκλημάτων σοι γεγονότων. • Ταῦτα γράψαντες
 καὶ ἀσπασάμενοι τοὺς Γαλιλαίους οὓς πάπομα, ἀφί-
 κοντες εἰς Ἰάφαν κώμην μεγίστην οὖσαν τῶν ἐν τῇ Γα-
 λιλαιᾷ, τείχεσιν ὀχυρωτάτην καὶ πολλῶν οἰκητόρων
 μετῆν. Ὑπηντίαζεν δὲ τὸ πλῆθος αὐτοὺς μετὰ γυ-
 ναικῶν καὶ τέκνων, καὶ κατεβόων κελεύοντες ἀπιέναι
 καὶ μὴ φθονεῖν αὐτοῖς ἀγαθοῦ τοῦ στρατηγοῦ. Παρη-
 ρεθίζοντο δὲ ταῖς φωναῖς οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην, καὶ φα-
 νεροὺν μὲν τὴν ὁργὴν οὐκ ἐτόλμων, οὐκ ἀζήσαντες δ'
 αὐτοὺς ἀποκρίσας, εἰς τὰς ἄλλας κώμας ἐπορεύοντο.
 Ὅμοιοι δ' ὑπῆνταν αὐτοῖς παρὰ πάντων αἱ καταβολή-
 σεις, μεταπίσειν αὐτοὺς βούντων οὐδένα περὶ τοῦ μὴ
 στρατηγὸν εἶχειν Ἰώσηπον. Ἀπρακτοὶ δὲ παρὰ τού-
 των ἀπαλθόντες οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην, εἰς Σέπφωριν, οἱ
 δ' ἐντεῦθεν ἀνθρώποι πρὸς Ῥωμαίους ταῖς γνώμας
 ἀποβλέποντες ἐκείνοις μὲν ὑπῆντων, ἐμὲ δὲ οὔτε ἐπή-
 νουν οὔτε ἐδλασφῆμον. Παρὰ δὲ Σεπφωριτῶν εἰς
 Ἰσχωλὴν καταβάντες, οἱ ἐντεῦθεν παραπλησίως τοῖς Ἰα-
 φηνοῖς κατεβόων αὐτῶν. Οἱ δὲ τὴν ὁργὴν οὐκέτι κατα-
 σχόντες κελεύουσι τοῖς μετ' αὐτῶν ὀπλίταις τύπτειν
 ξύλοις τοὺς καταβούντας. Κατὰ Γάβαρα δὲ γενομέ-
 νους ὑπαντίζει μετὰ τρισχιλίων ὀπλιτῶν Ἰωάννης.
 Ἐγὼ δ' ἐκ τῆς ἐπιστολῆς ᾗδ' οὐνεὶς ὅτι διεγνώκασι
 πρὸς με πολεμεῖν, ἀναστὰς ἀπὸ Χαβωλῶ μετὰ τρισχι-
 λίων ὀπλιτῶν, καταλιπὼν ἐν τῷ στρατοπέδῳ τὸν πιστό-
 τατον τῶν φίλων, εἰς Ἰωτάπατα παρεγενόμεν, πλησίον
 αὐτῶν εἶναι βουλόμενος ὅσον ἀπὸ τεσσαράκοντα στα-
 θίων· καὶ γράζω πρὸς αὐτοὺς τάδε. • Εἰ πάντως με
 • πρὸς ὑμᾶς ἐλθεῖν βούλεσθε, διακόσαιοι καὶ τέσσαρες
 • κατὰ τὴν Γαλιλαίαν εἰσι πόλεις καὶ κώμαι· τούτων
 • εἰς ἣν θελήσετε παραγενήσομαι χωρὶς Γαβάρων καὶ
 • Γισχάλων. Ἡ μὲν γὰρ πατρίς ἐστὶν Ἰωάννου, ἡ
 • δὲ σύμμαχος καὶ φίλη. •
 μς'. Ταῦτα τὰ γράμματα λαβόντες οἱ περὶ τὸν Ἰω-
 νάθην οὐκέτι μὲν ἀντιγράφουσιν, συνέδριον δὲ τῶν φί-
 λων καθιστάντες καὶ τὸν Ἰωάννην παραλαβόντες ἐβου-
 λεύοντο τίνα τρόπον ἐπιχειρήσωσί μοι. Καὶ Ἰωάννης
 μὲν ἐδόκει γράφειν πρὸς πάσας τὰς ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ
 πόλεις καὶ κώμας· εἶναι γὰρ ἐν ἐκάστῃ πάντως ἕνα
 γοῦν καὶ δεύτερον διάφορον ἔμοι, καὶ καλεῖν τούτους
 ὡς ἐπὶ πολέμιον. Πέμπειν δ' ἐκέλευε τὸ δόγμα τοῦτο
 καὶ εἰς τὴν τῶν Ἱεροσολυμιτῶν πόλιν, ἵνα κακένοι
 γνόντες ὑπὸ τῶν Γαλιλαίων κεκρίσθαι με πολέμιον, καὶ
 αὐτοὶ ψηφίσωνται. Γεγομένου γὰρ τούτου καὶ τοὺς
 εὐνοὺς ἔχοντάς μοι Γαλιλαίους ἐγκαταλείψειν ἔφη φοβη-
 θέντας. Ταῦτα συμβουλευσάντος Ἰωάννου, σφόδρα καὶ
 τοῖς ἄλλοις ἤρεσε τὰ λεγθέντα. Περὶ δὲ ὄραν τῆς
 νυκτὸς τρίτην εἰς γνῶσιν ἤκέ μοι ταῦτα, Σαχχαίου τῶν
 σὺν αὐτοῖς τιнос αὐτομολήσαντος πρὸς με καὶ τὴν ἐπι-
 χείρησιν αὐτῶν ἀπαγγεῖλαντος. Οὐκέτι δὲ ᾗδεν ὑπερ-
 τίθεσθαι τὸν καιρὸν· ᾗδον δὲ κρίνας Ἰάκωβον ὀπλί-
 τῃν τῶν περὶ ἐμὲ πιστῶν κελεύω διακοσῶν ὀπλί-

« roth, ex te cognituros de criminationibus quæ Joanni
 « objecisti. » His scriptis et consalutatis Galilæis quos
 miseram, veniunt in Japham, vicum Galilææ maximum,
 mœnibus munitissimum, plenumque incolarum. Obviam
 autem eis prodiit universa multitudo virorum cum uxoribus
 et liberis, et sublato clamore jubebant eos discedere, et
 ducem bonum ipsis non invidere. Ista vociferatione valde
 irritati erant Jonathas ejusque collegæ; et iram quidem
 patescere non audebant, illos vero nullo dignati responso,
 alios adibant vicos. Clamore autem non dissimili ab omni-
 bus excipiebantur, vociferantibus neminem posse ipsos a
 sententia dimovere Josephum pro duce habendū. Jonathas
 igitur ejusque collegæ re infecta illinc discedentes Seppho-
 rim se recipiunt, urbem omnium in Galilæa maximam.
 Istius autem loci homines, animis in Romanos propenden-
 tes, illis quidem obviam ibant, de me vero nihil dicebant,
 neque in laudem neque in vituperium. At quum a Seppho-
 ritis in Asochin descendissent, ejus incolæ similiter ac
 Japheni clamoribus eos excipiebant. Illi vero, utpote qui
 iram non amplius cohibendo erant, jubent suos milites
 fustibus eos cædere qui adversus ipsos inclamarent. At
 postquam Gabara venerant, Joannes illis occurrit cum tri-
 bus militum millibus. Proinde ego, qui jam ex literis
 præsenſeram quod mihi bellum inferre decreverint, Cha-
 bolo digressus cum tribus militum millibus, relictoque in
 castris amicorum fidissimo, Jotapata me conferebam, ut
 qui ab illis longius quadraginta stadiis abesse nollem: scri-
 psique eis in hunc inodum. « Si omnino me conventum
 « esse expetitis, in Galilæa urbes sunt vicique quattuor et
 « ducenti: horum in quemcunque, prout vos statueritis,
 « ipse veniam, præter Gabara et Gischala. Nam hæc
 « quidem civitas patrias est Joanni, illa vero socia et
 « amica. »

46. Quum istas literas acceperissent Jonathas ejusque col-
 legæ, non amplius ad me rescribunt: sed convocato ami-
 corum concilio et in id adhibito Joanne, consultabant quo
 modo me possent aggredi. Et Joanni quidem videbatur
 scribi oportere ad omnes in Galilæa urbes vicosque: esse
 enim omnino in singulis unum et alterum in diversum a
 me abeuntes, illosque vocandos esse tanquam adversus
 hostem. Atque decretum hoc mittendum esse jubebat etiam
 in Hierosolymitarum urbem, ut quum et illis cognitum esset
 me a Galilæis haberi pro hoste, idem et ipsi confirmatum
 irent. Quod si fieret, fore aiebat ut Galilæi, quotquot be-
 nevolis uter, perterriti me desererent. Quum ita eis con-
 sultasset Joannes, valde ceteris placuere quæ dicebat.
 Ceterum sub horam noctis tertiam ista mihi innotuerunt,
 beneficio Sacchei cujusdam, qui cum illis erat, et ad me
 transfugit, et quid molirentur renunciavit. Noveram autem
 non amplius cunctandum esse. Itaque quum virum ido-
 neum existimassem Jacobum, e fidis qui circa me erant
 militibus jubeo ut ducentis assumptis exitus omnes e

τας λαβόντα φρουρεῖν τὰς ἀπὸ Γαβάρων εἰς τὴν Γαλιλαίαν ἐξόδους, καὶ τοὺς παριόντας συλλαμβάνοντα πρὸς ἐμὲ πέμπειν, μάλιστα δὲ τοὺς μετὰ γραμμάτων ἀλίσκομένους. Ἰερεμίαν δὲ καὶ αὐτὸν ἐκ τῶν φίλων μου
5 μετὰ ἑξακοσίων ὀπλιτῶν εἰς τὴν μεθόριον τῆς Γαλιλαίας ἐπεμψα, τὰς ἀπὸ ταύτης εἰς τὴν Ἱεροσολυμιτῶν πόλιν ὁδοὺς παραφυλάζοντα, πρόσταγμα δὸς χάκινω τοὺς μετ' ἐπιστολῶν δεικνύοντας συλλαμβάνειν, καὶ τοὺς μὲν ἄνδρας ἐν δεσμοῖς ἐπὶ τόπου φυλάττειν, τὰ δὲ γράμματα
10 πρὸς ἐμὲ διαπέμπειν.

μζ'. Ταῦτα τοῖς πεμπομένοις ἐντειλάμενος Γαλιλαίοις διήγγειλα κελεύων εἰς τὴν ἐπιούσαν ἀναλαβόντας τὰ ἔπλα καὶ τριῶν ἡμερῶν τροφὴν εἰς Γαβαρόθ κώμην παραγενέσθαι πρὸς με. Τῶν δὲ περὶ ἐμὲ ὀπλιτῶν
15 μοῖρας τέτταρας νείμας, τοὺς πιστοτάτους αὐτῶν περὶ τὴν τοῦ σώματος φυλακὴν ἔταξα, ταξιδάρχους αὐτοῖς ἐπιστήσας, καὶ φροντίζειν κελεύσας ὑπὲρ τοῦ μηδένα στρατιωτῆν ἀγνωστον αὐτοῖς συναμειγρῆσθαι. Τῇ δ' ἐπιούσῃ περὶ πέμπτην ὥραν ἐν Γαβαρόθ γενόμενος
20 εὐρίσκω πᾶν τὸ πεδὶον τὸ πρὸ τῆς κώμης ὀπλιτῶν πλήρες, τῶν ἐκ τῆς Γαλιλαίας ἐπὶ τὴν συμμαχίαν παρόντων, ὡς αὐτοῖς παρηγγέλλειν· πολλὸς δὲ καὶ ἄλλος ἐκ τῶν κωμῶν ὄχλος συνέτρεχεν. Ἐπεὶ δὲ καταστὰς εἰς αὐτοὺς λέγειν ἠρξάμην, ἐβόων ἅπαντες εὐεργέτην καὶ
25 σωτήρα τῆς χώρας αὐτῶν καλοῦντες. Καγὼ χάριν αὐτοῖς ἔχειν ὁμολογῆσας συνεβούλευον πρὸς μηδένα μὴτε πολεμεῖν μῆτε ἀρπαγὴ λαμβάνειν τὰς χώρας, ἀλλὰ σκηνοῦν κατὰ τὸ πεδὶον ἀρκουμένους τοῖς ἑαυτῶν ἐποδίοις· θέλειν γὰρ ἔρασκον τὰς ταραχὰς χωρὶς φόνων
30 καταστεῖλαι. Συνέβη δὲ αὐθημερὸν εἰς τὰς ὑπ' ἐμοῦ κατασταθείσας τῶν ὁδῶν φυλακὰς τοὺς παρὰ τοῦ Ἰωνάθου πεμφθέντας μετὰ τῶν ἐπιστολῶν ἐμπεσεῖν. Καὶ οἱ μὲν ἄνδρες ἐφυλάχθησαν ἐπὶ τῶν τόπων, ὡς παρήγγειλα, τοῖς δὲ γράμμασιν ἐντυχὼν πλήρεσι βλασφημιῶν καὶ ψευσμάτων, οὐδενὶ ταῦτα φράσας, ὁρμᾶν ἐπ' αὐτοὺς
35 διεννοοῦμην.

μη'. Ἀκούσαντες δὲ οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην περὶ τῆς ἐρῆς ἀφίξας, τοὺς ἰδίους πάντας ἀναλαβόντας καὶ τὸν Ἰωάννην, ὑπεχώρησαν εἰς τὴν Ἰησοῦ οἰκίαν· βῆρις
40 δ' ἦν αὕτη μεγάλη καὶ οὐδὲν ἀκροπόλεως ἀποδέουσα. Κρύψαντες οὖν λόχον ὀπλιτῶν ἐν αὐτῇ, καὶ τὰς ἄλλας ἀποκλείσαντες θύρας, μίαν δὲ ἀνοίξαντες, προσεδόκων ἦκειν ἐκ τῆς ὁδοῦ με πρὸς αὐτοὺς ἀσπασόμενον. Καὶ ὃς διδόσαιν ἐντολὰς τοῖς ὀπλίταις, ἐπειδὴν παραγένωμαι
45 μόνον εἰσελθεῖν ἔσθαι, τοὺς ἄλλους ἀπείρξαντας· οὕτω γὰρ ὥροντό με γενήσεσθαι βραδίως αὐτοῖς ὑποχείριον. Ἐψεύσαντο δὲ τῆς ἐλπίδος. Ἐγὼ γὰρ τὴν ἐπιβουλὴν προκισθόμενος, ὡς ἐκ τῆς ὁδοῦ παρεγενόμενην, καταλύσας ἀντικρυς αὐτῶν καθέδρην ἐσχητόμην. Καὶ
50 οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην, ὑπολαμβάνοντες ὅτιως ἀναπαύεσθαι με καθυπνωμένον, ὥρμησαν καταβάντες εἰς τὸ πεδὶον μεταπειθεῖν αὐτοὺς ὡς ἐμοῦ κακῶς στρατηγούντος. Τἀναντία δὲ αὐτοὺς συνέτεσεν. Ὁφθέντων γὰρ εὐθὺς ἐγένετο βοή παρὰ τῶν Γαλιλαίων, πρὸς ἐμὲ τὸν

Gabaris in Galileam custodiret, et quotquot praeirent comprehensos ad me mitteret, eosque inprimis qui cum literis caperentur. Ac Jeremiam, et ipsam ex amicis meis, cum sexcentis militibus misi in confinia Galilaeae, qui vias inde in Hierosolymitarum urbem ducentes caute observaret, dato illi in mandatis, ut iter facientes cum literis corripere, hominesque in vincula coniectos istic loci in custodia teneret, literas vero ad me deferendas curaret.

47. Ista quum iis, qui missi erant, imperassem, Gabaris per nuncios edixi ut in crastinum cum armis et trium dierum cibariis mihi ad Gabaroth vicum praesto essent. Illi vero, quos circa me habebam, militibus in tres cohortes divisio, fidiissimos illorum in corporis custodiam adhibui, et centuriones eis praefeci, qui jussi erant sedulo curare ne quem militem ignotum suis immisceri sinerent. Postidie autem ejus diei, circiter horam quartam, quum essem in vico Gabaroth, invenio campum omnem ante oppidum a militibus occupatum, qui a Galilaea mihi in auxilium aderant, sicuti eis praeceperam: et praeter hos ingens multitudo e vicis eo confluerat. Postquam vero in medium surrexi, verba illis facturus, clamorem omnes sustulerunt, benedictorem appellantes me et regionis suae servatorem. Tum ego, me gratiam illis habere professus, consilium dedi ut nec quenquam pugna lacerarent, nec vi invaderent regiones, sed in agris tentoria figerent, contenti suis stipendiis: nam mihi in animo esse dicebam omnem tumultum absque cruce componere. Accidit autem ut qui ab Jonathas missi erant cum literis, eodem die in viarum custodias incidere, quae a me constitutae erant. Et viri quidem, prout justitiam, istic locorum tenebantur; literis vero perterriti, quae calumniis plenae erant et invidiis, mecum statuebam, quo verbo quidem cuiquam facto, ad eos aggrediendum properare.

48. At Jonathas ejusque collegae, quum de adventu meo nonnihil accepissent, cum omnibus suis et Joanne receperunt in domum Jesu: quae turris erat magna, et nihil ab arce differens. Itaque quum in eam militum cohortes abdidissent, unamque januam aperuissent reliquis occisus, expectabant me ad ipsos salutandum ex itinere venturum. Adeoque militibus praecipunt ut me, simul atque adferentem, solum ingredi sinerent, ceteris repulsis: sic enim putabant me facile posse in ipsorum potestatem redigi. Verum quae sna falsi sunt: nam ego, qui insidias praesenseram, quum primum e via pervenissem, et in devorsorium illis ex adverso situm me recepissem, dormitum ire simulabam. Atque Jonathas suique, existimantes me somno oppressum requiescere, facto in campum descensu, tentant eos ad se pertrahere, quasi male ducis officio fuigerer. Verum res longe aliter cecidit. Nam ad primum illorum conspectum Galilaei clamorem ediderunt, plane sua erga me docem be-

στρατηγὸν εὐνοίας ἀξία· κατὰ μεμψίν τε ἐποιούντο τῶν περὶ τὸν Ἰωνάθην, ὅτι πάρεσιν, οὐδὲν μὲν αὐτοὶ κακὸν προπεπονθότες, ἀνατρέφοντες δὲ τὰ ἐκείνῳ πράγματα· καὶ παρεκλείοντο ἀπιέναι· μὴ γὰρ ἂν ποτε μετα-
 5 πεισθῆναι προσάτην ἕτερον ἀντ' ἐμοῦ λαθεῖν. Τούτων ἀπαγγελλέντων μοι προελθεῖν εἰς μέσους οὐκ ὤκνησα. Κατέβαινον οὖν εὐθέως αὐτὸς τί λέγουσιν οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην ἀκουσόμενος. Προελθόντος δέ μου κρότος παρὰ παντὸς τοῦ πλήθους εὐθὺς ἦν, καὶ μετ' εὐφημιῶν
 10 ἐπιδοῆσαι χάριν ἔχειν ὁμολογούντων τῇ ἐμῇ στρατηγίᾳ.

μβ'. Ταῦτα δ' οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην ἀκούοντες ἐφο-
 15 βήθησαν μὴ καὶ κινδυνεύσωσιν ἀποθανεῖν, ἐπ' αὐτοὺς ὁρμησάντων τῶν Γαλιλαίων κατὰ τὴν πρὸς ἐμὲ χάριν. Δρασμὸν οὖν ἐπενόουν. Μὴ δυνήθεις δὲ ἀπελθεῖν, (προσμεῖναι γὰρ αὐτοὺς ἤξιωσα,) κατήφησαν ἐκστησά-
 20 μενοι τῷ λόγῳ. Προσάζας οὖν τῷ μὲν πλήθει τὰς εὐφημίας πάντας ἐπισχεῖν, καὶ τῶν ὁπλιτῶν τοὺς πι-
 25 στοτάτους ταῖς ὁδοῖς ἐπιστήσας, ὑπὲρ τοῦ φρουρεῖν μὴ ἀπροσδοκῆταις ἡμῖν ὁ Ἰωάννης ἐκπέσει, παραινέσας δὲ
 30 καὶ τοῖς Γαλιλαίοις ἀναλαβεῖν τὰ ὅπλα, μὴ πρὸς τὴν ἐφοδὸν τῶν πολεμιῶν, ἐὰν γένηται τις αἰφνίδιος, τα-
 35 ραγθῶσιν, πρῶτον τῆς ἐπιστολῆς τοὺς περὶ τὸν Ἰωνά-
 40 θην ὑπεμίμνησκον, ὃν τρόπον γράψαι ὑπὸ τοῦ κοινοῦ τῶν Ἱεροσολυμιτῶν πεπεμφθαι, διαλύσοντας μου τὰς
 45 πρὸς τὸν Ἰωάννην φιλονεικίας, ὡς παρακαλέσειάν με πρὸς αὐτοὺς ἀρικήσθαι. Καὶ ταῦτα διεξὼν τὴν ἐπι-
 50 στολὴν εἰς μέσους προὔτεινον, ἵνα μηδὲν ἀρνήσασθαι δυνηθῶσιν, ἐλεγχόντων αὐτοὺς τῶν γραμμάτων. « Καὶ
 « μὴν, ἔφην, Ἰωνάθῃ ὑμεῖς τε οἱ συμπρέσβεις, εἰ
 55 « πρὸς Ἰωάννην κρινόμενος, ὑπὲρ τοῦ παραστῆσαι τὸν
 « ἐμαυτοῦ βίον, δύο τινὰς ἢ τρεῖς μάρτυρας καλοὺς
 « κάγαθούς ἤγαγον, ὅσῳ ὡς ἀνάγκη ἂν εἴχετε, προεξ-
 « ἐτάσαντες καὶ τοὺς τούτων βίους, ἀπαλλάξαι με τῶν
 « ἐγκλημάτων. Ἰν' οὖν γνῶτε καλῶς πεπράχθαι μοι
 60 « τὰ κατὰ τὴν Γαλιλαίαν, τρεῖς μὲν μάρτυρας ὀλίγους
 « εἶναι νομίζω τῷ καλῶς βεβιωκότῳ τούτῳ δὲ πάντας
 « ὑμῖν δίδωμι. Παρὰ τούτων οὖν πύθεσθε τίνα τρό-
 « πον ἐβίωσα, εἰ μετὰ πάσης σεμνότητος καὶ πάσης δὲ
 « ἀρετῆς ἐνθάδε πεπολίτευμαι. Καὶ δὴ ὀρκίζω ὑμᾶς,
 65 « ὡς Γαλιλαῖοι, μηδὲν ἐπικρύψασθαι τῆς ἀληθείας, λέ-
 « γεῖν δ' ἐπὶ τούτων, ὡς δικαστῶν, εἴ τι μὴ καλῶς πέ-
 «πρακται. »

γ'. Ταῦτ' ἔτι λέγοντός μου, κοιναὶ παρὰ πάντων ἐ-
 70 γίνοντο φωναί, καλούντων εὐεργέτην με καὶ σωτήρα.
 75 Καὶ περὶ μὲν τῶν πεπραγμένων ἐμαρτύρουν, περὶ δὲ
 τῶν πραγματούμενων παρεκάλουν. Πάντες δ' ὁμνούν
 ἀνυδρίστους μὲν ἔχειν τὰς γυναίκας, λευπηθῆναι δὲ μη-
 80 δέποτε μηδένα ὑπ' ἐμοῦ. Μετὰ τοῦτο δύο τῶν ἐπιστο-
 85 λῶν ἃς οἱ κατασταθέντες ὑπ' ἐμοῦ φρουροὶ, πεμφθείσας
 90 ὑπὸ τῶν περὶ τὸν Ἰωνάθην ἑλόντες, ἀπεστάλκεισαν
 πρὸς ἐμὲ παρανεγίνωσκον τοῖς Γαλιλαίοις, πολλῶν
 βλαστημιῶν πλήρεις καὶ καταψευδομένας ὅτι τυραννίδι
 95 μᾶλλον ἢ στρατηγίᾳ χρῶμαι κατ' αὐτῶν. ἑτέρα τε
 100 πολλὰ πρὸς τούτοις ἐνεγέγραπτο μηδὲν παραλείποντων

JOSEPHUS. I.

nevolentia dignum : et Jonatham ejusque collegas incusa-
 bant, quod adessent, nulla quidem ipsi lacessiti injuria,
 res vero ipsorum funditus eversuri : eosque ad discedendum
 hortabantur : nunquam enim se eo adduci posse ut alium
 pro me acciperent qui ipsis præset. His mihi renunciatis,
 nihil quicquam dubitavi in medium prodire. Itaque conti-
 nuo ipse descendebam, auditurus quid Jonathas ejusque
 collegæ dicerent. Mihi autem in publicum progresso statim
 a populo universo applausum est, lætisque acclamationibus
 me prædicarunt, gratias se habere fatentes meo ductui et
 imperio.

49. Quum autem ista audirent Jonathas et qui cum eo
 erant, valde timuerunt ne mortis discrimen adirent, facto
 in eos a Galilæis impetu mei in gratiam. Itaque de fuga
 cogitabant. Verum quum abire non potuissent, (postulavi
 enim ab ipsis ut manerent,) mœsti vultuque demisso stabant
 verbis meis attoniti. Itaque quum multitudini quidem im-
 perassem ut mihi adeo acclamare omnino desinerent, et
 militum fidissimos viis ad eas custodiendas præcissem,
 ne nos inopinantes Joannes adoriretur, Galilæos vero etiam
 in armis esse admonuissem, ne ad hostium incursum, si
 quis derepente fieret, turbarentur; primo Jonatham ejusque
 collegas commonefaciebam epistolæ, quemadmodum ad me
 scripserint, missos se a communi Hierosolymitarum ad
 contentiones quæ mihi cum Joanne erant finendas, et ut
 me obsecraverint ipsos convenire. Hisque commemoratis,
 epistolam coram ipsis proferebam, ne quid infitiri possent,
 dum literis ipsos coarguerem. « Atqui, dicebam, o Jona-
 « tha vosque ejus collegæ, si mihi cum Joanne contententi
 « reddenda esset vitæ meæ ratio, adductis pro me duobus
 « tribusve testibus qui viri essent probi et honesti, procul
 « dubio necesse fuisset, facta in illorum vitas inquisitione,
 « ab intentato crimine me absolvi. Ut igitur sciatís bene
 « a me administratas esse res Galilææ, tres quidem testes
 « paucos esse arbitror ei qui vitam recte instituerit; hos
 « vero universos vobis exhibeo sistoque. Itaque ab his
 « vitæ meæ rationem poscite, annon cum omni honestate
 « atque etiam virtute omni hic versatus fuerim. Et vos
 « sane cunctos, o Galilæi, adjuro ne quid veri occultetis
 « aut dissimuletis, sed coram his tanquam judicibus dica-
 « tis, si quid minus recte factum fuerit. »

50. Vix ista loquutus sum, quum una omnium vox exori-
 tur, benefactorem me suum et servatorem appellantium.
 Et anteactis quidem testimonium perhibebant, in agendis
 vero adhortabantur. Affirmabant etiam omnes jurejurando
 se uxorum quidem pudicitiam salvam habere, neminem
 vero unquam a me dolore injuriave affectum. Deinde epi-
 stolas duas ab Jonatha ejusque collegis datas, quas custodes
 a me constituti interceptas mihi miserant, prælegebam Ga-
 lilæis, perquam plenas maledictis, meque falso insimulantes,
 quod pro tyranno potius quam duce apud ipsos me gererem;
 insuper et alia multa in iis perscripta erant, illis nihil men-

ἀναίσχυντου ψευδολογίας. Ἔβην δ' ἐγὼ πρὸς τὸ πλη-
θος τὰ γράμματα λαβεῖν, δόντων ἑκουσίως τῶν κοιμι-
ζόντων· οὐ γὰρ ἐβουλόμην αὐτοὺς τὰ περὶ τὰς προου-
ράς τοὺς ἐναντίους εἰδέναι, μὴ δέισαντες τοῦ γράφειν
ἀποστῶσιν.

να'. Ταῦτα ἀκοῦσαν τὸ πλῆθος σφόδρα παροξυνθὲν
ἐπὶ τὸν Ἰωνάθην ὄρμα καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ συμπαρόντας,
ὡς διαφεροῦντες. Κὰν ἐπεπράχισαν τὸ ἔργον, εἰ μὴ
τοὺς μὲν Γαλιλαίους ἔπαυσα τῆς ὀργῆς, τοῖς περὶ τὸν
10 Ἰωνάθην δ' ἔφην συγγινώσκειν τῶν ἤδη πεπραγμένων,
εἰ μέλλοιεν μετανοήσκειν καὶ πορευθέντες εἰς τὴν πατρίδα
λέγοιεν τοῖς πέμψασι τάληθ' ἐπεὶ τῶν ἐμοὶ πεπολιτευ-
μένων. Ταῦτ' εἰπὼν ἀπέλυσεν αὐτοὺς, καίτοι γινώσκων
ὅτι μηδὲν ὦν ὑπέσχηντο ποιήσουσιν. Τὸ πλῆθος δὲ εἰς
15 ὀργὴν ἐξεκαίετο κατ' αὐτῶν, καὶ με παρεκάλουν ἐπιτρέ-
πειν αὐτοῖς τιμωρῆσθαι τοὺς τοιαῦτα τολμήσαντας.
Παντοῖος μὲν οὖν ἐγενόμην πείθων αὐτοὺς φείσασθαι
τῶν ἀνδρῶν· πᾶσαν γὰρ ἤδειν στάσιν δλεθρον οὔσαν
τοῦ κοινῇ συμφέροντος. Τὸ δὲ πλῆθος ἔσχε τὴν κατ'
20 αὐτῶν ὀργὴν ἀμετάβλητον, καὶ πάντες ὄρμησαν ἐπὶ
τὴν οἰκίαν, ἐν ᾗ κατέλιον οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην. Ἐγὼ
δὲ, συνορῶν τὴν ὁρμὴν οὔσαν αὐτῶν ἀνεπίσχετον, ἀνα-
πηδῆσας ἐφ' ἵππον ἐκέλευσα τοῖς πλήθεσι πρὸς Σωγά-
νην κώμην ἔπεσθαι, Γαβάρων ἀπέχουσαν εἴκοσι στάδια.

25 Καὶ τοιοῦτω στρατηγίᾳ χρησάμενος παρέσχον
ἐμαυτῷ τὸ μὴ δοκεῖν ἐμυλίου πολέμου κατάρχειν.
νδ'. Ἐπεὶ δὲ περὶ τοὺς Σωγανέας ἐγενόμην, ἐπιστή-
σας τὸ πλῆθος, καὶ παρκινέσει χρησάμενος περὶ τοῦ μὴ
πρὸς τὰς ὀράς καὶ ταῦτ' ἐπ' ἀνηκίστους τιμωρίαις ὀξέως
30 φέρεσθαι, κελεύω τοὺς καθ' ἑλικίαν ἦδη προβεβηκότας
καὶ πρώτους παρ' αὐτοῖς ἑκατὸν ἀνδρας, ὡς πορευομέ-
νους εἰς τὴν Ἱερουσαλιμτὴν πόλιν εὐτρεπίεσθαι, μέμ-
ψιν ποιησομένων ἐπὶ τοῦ δήμου τῶν τὴν χώραν διαστα-
σιάζόντων· « καὶ ἂν ἐπικλασθῶσιν, ἔφην, πρὸς τοὺς
35 « λόγους ὁμῶν, παρακλέσετε τὸ κοινὸν γράψαι περὶ
« ἐμὲ, μένεις κελεύοντας ἐπὶ τῇ Γαλιλαίᾳ, τοὺς δὲ περὶ
« τὸν Ἰωνάθην ἀναγορεῖν ἐκεῖθεν. » Ταύτας αὐτοῖς
τὰς ὑποθήκας δοὺς, ἐναρμοσαμένων τε ταχέως ἐκείνων,
ἡμέρᾳ τρίτῃ μετὰ τὴν ἐκκλησίαν τὴν ἀποστολὴν ἐποίη-
40 σάμην, συμπέμψας ὀπλίτας πεντακοσίους. Ἐγραψα
δὲ καὶ τοῖς ἐν Σαμαρείᾳ φίλοις προνοήσασθαι τοῦ
ἀσφαλῆ γενέσθαι τὴν πορείαν αὐτοῖς· ἤδη γὰρ ὑπὸ
Ῥωμαίοις ἦν ἡ Σαμαρεία, καὶ πάντως ἔδει τοὺς ταχὺ
βουλομένους ἀπελθεῖν δι' ἐκείνης πορεύεσθαι· τρισὶ
45 γὰρ ἡμέραις ἀπὸ Γαλιλαίας ἐνεστὶν οὕτως εἰς Ἱεροσό-
λυμα καταλῦσαι. Συμπάρεμψα δὲ τοὺς πρόσθεις
καθ' ἑμὲ τῶν τῆς Γαλιλαίας ὄρων, φύλακας ἐπιστή-
σας ταῖς ὁδοῖς, ὑπὲρ τοῦ μὴ ῥαδίως τινὰ μαθεῖν ἀπαλ-
λαττομένους. Καὶ ταῦτα πράξας ἐν Ἰάροις τὴν δια-
50 τριβὴν ἐποιούμην.

νγ'. Οἱ δὲ περὶ τὸν Ἰωνάθην, διαμαρτάνοντες τῆς
κατ' ἐμοῦ πράξεως, Ἰωάννην ἀπέλυσαν εἰς τὰ Γίσχαλα,
αὐτοὶ δὲ εἰς τὴν Τιβεριέαν πόλιν πεπόρευοντο λήψεσθαι
προσδοκῶντες αὐτὴν ὑποχείριον, ἐπειδὴ καὶ Ἰησοῦς,

dacii impudenter confictum omittentibus. Sed multitudo
dicebam me literas accepisse a perferentibus, qui non lovit
eas mihi dederint: quippe nolebam adversarios quiddam
resciscere de custodiis, ne prae metu literas scribere desine-
rent.

51. Quum ista audivisset multitudo, exasperati gestiebant
in Jonatham et qui cum eo aderant impetum facere, quasi
interfecturi. Atque id sane perfecissent, nisi Galileos
quidem furentes coluibissem, Jonathae vero ejusque colle-
gis dixissem me illis ignoscere quae jam ante gesserint, si
modo resipiscere, et profecti in patriam his a quibus missi
erant vera referrent de rebus a me administratis. His di-
ctis eos dimittebam, quamvis scirem nihil esse facturos
eorum quae pollicebantur. At multitudo contra eos in
iram accendebatur, meque obsecrabant ut ipsis permitterem
de illis qui talia ausi fuerint poenas sumere. Verum ego
summo opere adnitebar, quo eis persuaderem, istis ut pare-
rent hominibus: probe enim noveram omnem seditionem
bono publico in perniciem cedere. At multitudo immobilis
perstabat in sua contra eos iracundia, unoque impetu
omnes in domum ferebantur, in qua Jonathas ejusque col-
legae diversabantur. Ego vero, quum conspicerem impetum
illorum cohiberi non posse, in equum insiliens, jussi mul-
titudinem me sequi ad Soganam usque vicum, a Gabaris vi-
ginti stadiis distantem. Atque ejusmodi usus strategemate
hoc mihi met praestabam, ut pro belli civilis auctore ne-
quaquam habear.

52. Postquam autem propius ad Soganenses accesseram,
quum multitudinem stitisssem, eosque admonuisssem ne ad
irascendum et gravissimas poenas ocus ferrentur, jubeo
centum aetate proveciores et dignitate praestantes se parare,
ut qui in Hierosolymitarum urbem profecturi essent, et que-
relam apud populum habituri adversus eos qui in regione
seditionem moverent: illisque dicebam, « si contigerit eos
« flecti oratione vestra, a communi Hierosolymorum efflu-
« gitate ut literas ad me dent, jubentes memet in Galilee
« manere, et Jonatham ejusque collegas inde discedere. »
Quum ista illis suggessissem mandassemque, illique statim
se ad profectionem instruxissent, tertio post habitam con-
cionem die eos in legationem misi, unaque cum eis milites
quingentos. Etiam amicis Samariae scripsi, darent operam
ut legati per eorum agrum tuto iter facerent: tum enim
Romanorum in potestate erat Samaria; et omnino necesse
erat volentibus celeriter Hierosolyma proficisci per eam
transire: sic enim tribus diebus e Galilee Hierosolyma per-
venitur. Praeterea ipse legatos deduxi ad fines usque Gali-
laeae, custodes qui viis praessent constituens, ne quis facile
legatos discessisse rescisceret. Quumque ista perfecissem,
apud Japha morabar.

53. Jonathas autem ejusque collegae, quum frustrati es-
sent in iis quae contra me moliti sunt, Joannem Gischala
remiserunt; ipsi vero in urbem Tiberiadem profecti sunt, spe
pleni fore ut eam in suam potestatem redigerent: quando-

δ κατὰ τὸν καιρὸν τούτων ἐκείνων ἄρχων, ἐγεγράφει πρὸς αὐτοὺς, πείσειν ἐπαγγελλόμενος τὸ πλῆθος ἐλθόντας ὑποδέχασθαι καὶ αὐτοῖς ἐλθεῖν προστεθῆναι. Ἐκείνοι μὲν ἐπὶ τοιαύταις ἐλπίσιν ἀπῆλθον. Ἀπαγγέλλει δέ μοι ταῦτα Σίλας διὰ γραμμάτων, ὃν ἔφην τῆς Τιβεριάδος ἐπιμελητὴν καταλειπέναι, καὶ σπεύδειν ἡξίου. Κἀγὼ, ταχέως ὑπακούσας αὐτῷ καὶ παραγενόμενος, εἰς κίνδυνον ἀπολείας κατέστην ἐξ αἰτίας τοιαύτης. Οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην γενόμενοι παρὰ τοῖς Τιβεριεῦσι, καὶ πολλοὺς πείσαντες ἀποστῆναι μου διαφόρους ὄντας, ὥς ἤκουσαν τὴν ἐμὴν παρουσίαν, δέσαντες περὶ αὐτῶν ἦχον πρὸς ἐμέ. Καὶ ἀσπασάμενοι μακαρίζειν ἔλεγον οὗτοι περὶ τὴν Γαλιλαίαν ἀναστραφέντα, συνήδεσθαι τε διὰ τιμῆς ἀγομένῳ κόσμον γὰρ αὐτῶν εἶναι τὴν ἐμὴν ὁδὸν ἔφρασαν, ὥς ἂν διδασκάλων τ' ἐμοῦ γενομένων καὶ πολιτῶν. Δικαιοτέρων τε τῆς Ἰωνάννου τὴν ἐμὴν πρὸς αὐτοὺς φιλίαν ὑπάρχειν ἔλεγον, καὶ σπεύδειν μὲν εἰς τὴν οἰκίαν ἀπελθεῖν, περιμένειν δὲ ἕως ὑποχείριον τὸν Ἰωνάννην ἐμοὶ ποιήσωσιν. Καὶ ταῦτα λέγοντες ἐπώμοσαν τοὺς φρικτωδεστάτους ὄρκους παρ' ἡμῖν, δι' οὓς ἀπιστεῖν οὐ θεμιτὸν ἡγούμεν. Καὶ δὴ παρακαλοῦσι με τὴν κατάλυσιν ἀλλαχρῷ ποιήσασθαι, διὰ τὸ τὴν ἐπιούσαν ἡμέραν εἶναι σάββατον· ὀφείσθαι δὲ μὴ δεῖν ὑπ' αὐτῶν τὴν πόλιν τῶν Τιβεριεῶν ἔρξασκον.

νδ'. Κἀγὼ μηδὲν ὑπονοήσας, ἐς τὰς Ταριχαίας ἀπῆλθον, καταλιπὼν ὅμως ἐν τῇ πόλει τοὺς πολυπραγμονήσοντας εἰ τι περὶ ἡμῶν λέγοιτο. Διὰ πάσης δὲ τῆς ὁδοῦ, τῆς ἀπὸ Ταριχαίων εἰς Τιβεριάδα φεροῦσης, ἐπέστησα πολλοὺς, ἵνα μοι δι' ἄλλῶν σημειώσιν ἅπερ ἂν παρὰ τῶν ἐν τῇ πόλει καταλειφθέντων πυνθάνωνται. Κατὰ τὴν ἐπιούσαν οὖν ἡμέραν συνάγονται πάντες εἰς τὴν προσευχὴν, μέγιστον οἰκημα πολὺν ὅλγον ἐπιδέξασθαι δυνάμενον. Εἰσελθὼν δὲ ὁ Ἰωνάθης φανερῶς μὲν περὶ τῆς ἀποστάσεως οὐκ ἐτόλμα λέγειν, ἔφη δὲ στρατηγοῦ κρείττονος χρεῖαν τὴν πόλιν αὐτῶν ἔχειν. Ἰησοῦς δ' ἄρχων οὐδὲν ὑποστειλάμενος ἀναφανδὸν εἶπεν, « αἰμεῖνόν ἐστιν, ὦ πολῖται, τέσσαρσιν ἡμέραις ἀνδράσιν ἢ ὑπακούειν ἢ ἐνί, καὶ κατὰ γένος λαμπροῖς καὶ κατὰ συνέσιν οὐκ ἀδόξοις. » Ὑπεδείκνυε δὲ τοὺς περὶ Ἰωνάθην. Ταῦτ' εἰπόντα τὸν Ἰησοῦν ἐπήγει παρελθὼν Ἰούστας, καὶ τινὰς ἐκ τοῦ δήμου συνέπειθεν. Οὐκ ἠρέσκετο δὲ τοῖς λεχθεῖσι τὸ πλῆθος, καὶ πάντως ἂν εἰς στάσιν ἐχώρησαν, εἰ μὴ τὴν σύνοδον διέλυσεν ἐπελθὼν ὁ Ἰησοῦς. Καθ' ἣν τοῖς σάββατον ἀριστοποιεῖσθαι νόμιμόν ἐστιν ἡμῖν. Καὶ οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην, εἰς τὴν ἐπιούσαν ὑπερθέμενοι τὴν βουλήν, ἀπήεσαν ἄπρακτοι. Εὐθὺς δέ μοι τούτων ἀπαγγελλέντων, πρῶτ' ἐγγίνων εἰς τὴν Τιβεριεῶν πόλιν ἀρρικέσθαι καὶ τῇ ἐπιούσῃ περὶ πρώτῃν ὥραν ἦχον ἀπὸ τῶν Ταριχηίων, καταλαμπάσκον δὲ συναγόμενον ἥδ' τὸ πλῆθος εἰς τὴν προσευχὴν· ἔφ' ὅτι ἐν αὐτοῖς σύνοδος, οὐκ ἐγίνωσκον οἱ συλλεγόμενοι. Οἱ δὲ περὶ τὸν Ἰωνάθην ἀπροσδοκῶτως θεασάμενοί με παρόντα διαταράχθησαν· εἴτ' ἐπινόουσι

quidem et Jesus, qui eo tempore summæ rerum istis præerat, scripserat ad ipsos; promittens se populo persuasurum esse ut venientes exciperent, et in eorum partes transire vellent. Illi quidem hujusmodi spe freti illinc digressi sunt. Ista autem Silas mihi per literas significat, (quem dixi Tiberiadis curatorem me reliquisse,) utque festinarem me rogabat. Atque ego, quum e vestigio illi obsequutus eo me contulissem, in interitus periculum incidi ex hujusmodi causa. Jonathas ejusque collegæ, quum apud Tiberienses essent, et multis adversæ mihi factionis a me deficere suassissent, quum primum me adesse audissent, de se solliciti ad me veniunt, meque salutato beatum prædicabant, qui ita me gesserim in Galilææ rebus administrandis, seque mihi gratulari quod tanto in honore habitus essem; meam enim gloriam sibi in decus cedere dicebant, ut qui civis ipsorum et ab ipsis institutus fuisset. Adjudicabantque justius esse ut meam erga ipsos amicitiam quam Joannis complecterentur: et domum quidem ocius redire aiebant, manere vero donec Joannem in meam potestatem tradiderint. Atque ista loquuti jusjurandum jurarunt unum et alterum, ex iis quæ apud nos horroris plenissima habentur, quorum gratia illis diffidere nefas ducebam. Deinde me rogabant ut in alium locum deverterem, quod in crastinum diem sabbatum incideret; ipsosque minime decere aiebant Tiberiensium civitatem in tumultus conjicere.

54. Tum ego nihil suspicatus Tarichæas me conferebam, relictis tamen aliquibus in civitate, curiose in sermones inquisituris, qui de me sererentur; et per omnem viam, quæ a Tarichæis Tiberiadem ferebat, aliquamultos disposui, qui, alius ex alio, mihi significarent quæcunque inaudirent ab iis qui in urbe relictis erant. Die igitur sequenti omnes congregantur in proseucham, domum amplissimam et ingentis multitudinis capacem. Quum autem Joannes esset ingressus, palam quidem minime audebat verba facere de defectione, duce vero incliore civitati ipsorum opus esse aiebat. At Jesus, qui urbi præerat, nihil dissimulans, aperte dicebat, « præstat, ο cives, quattuor nos viris quam « uni parere, præsertim illustri ortis genere, et rerum scientia inclitis. » Quibus verbis Jonatham subindicabat ejusque collegas. Hæc loquutum Jesum Justus, quum in medium protulisset, laudibus extollebat, et nonnullos e plebe in suam sententiam adducebat. At populo haud placebant quæ dicta erant, et proculdubio coorta fuisset seditio, nisi necesse habuissent et concione discedere sexta hora appetente, quo tempore moris est nobis Sabbatis prandere. Atque Jonathas ejusque collegæ, quum in crastinum diem concilium distulissent, re infecta abierunt. Istis autem mihi actutum renunciatis, decrevi mane Tiberiadem pervenire: et prima diei sequentis hora a Tarichæis veniebam, populumque in proseucham jamjam congregatum deprehendo: quem vero in finem advocarentur in concionem, plane nesciverunt qui convenerant. At Jonathas ejusque collegæ, quum ine ex improvviso adesse conspexissent, primo perturbati erant, deinde illis in mentem venit rumorem spargere procul visos

διαδοῦναι λόγον ὅτι Ῥωμαίων ἱππεῖς ἐν τῇ μεθορίῳ πόρρω τριάκοντα σταδίων ἀπὸ τῆς πόλεως, κατὰ τόπον λεγόμενον Ὀμόνοιαν, εἰσὶν ἐωραμένοι. Καὶ προσαγγελλθέντων τούτων ἐξ ὑποβολῆς παρεκάλουν οἱ περὶ τὸν

5 Ἰωνάθην μὴ περιδεῖν ὑπὸ τῶν πολεμίων λεηλατουμένην αὐτῶν τὴν γῆν. Ταῦτα δ' ἔλεγον δι' ἐννοίας ἔχοντες ἐμὲ προφάσει τῆς κατεπειγούσης βοηθείας μεταστήσαντες αὐτοὶ τὴν πόλιν ἐχθράν μοι κατασκευάσαι.

10 νέ. Ἐγὼ δὲ καίπερ εἰδὼς αὐτῶν τὸ ἐνθύμημα ὅμως ὑπήκουσα, μὴ δοῦναι παράσχω τοῖς Τιβεριεῦσιν οὐ προνοούμενος αὐτῶν τῆς ἀσφαλείας. Ἐξῆλθον οὖν, καὶ γενόμενος κατὰ τὸν τόπον, ὡς οὐδ' ἔχνος πολεμίων ἤϊρον, ὑποστρέφω συντόνως δδούσας καὶ καταλαμβάνων

15 τὴν τε βουλὴν πᾶσαν συνεληλυθυῖαν καὶ τὸν δημοτικὸν ὄχλον, ποιούμενους τε πολλὴν κατηγορίαν μου τοὺς περὶ τὸν Ἰωνάθην, ὡς τοῦ μὲν τὸν πόλεμον ἐπελαφρύνειν αὐτοὺς ἀμελοῦντος, ἐν τρυφαίς δὲ διαγόντος. Ταῦτα δὲ λέγοντες προῦφερον ἐπιστολάς τέσσαρας ὡς ἀπὸ τῶν ἐν

20 τῇ μεθορίᾳ τῆς Γαλιλαίας γεγραμμένας πρὸς αὐτοὺς, ἐπὶ βοηθειαν ἤκειν παρακαλούντων, (Ῥωμαίων γὰρ δύναμιν μέλλειν ἱππέων τε καὶ πεζῶν εἰς τρίτην ἡμέραν τὴν χώραν αὐτῶν λεηλατεῖν,) ἐπισπεύδειν τε καὶ μὴ περισφῆναι δεομένων. Ταῦτ' ἀκούσαντες οἱ Τιβεριεῖς,

25 λέγειν ἀληθῆ δοῦντες αὐτοὺς, καταβολῆσεις ἐποιοῦντο, μὴ καθέζεσθαι με δεῖν λέγοντες, ἀλλ' ἀπειθεῖν ἐπικουρήσοντα τοῖς δημοθένεσιν αὐτῶν. Πρὸς ταῦτ' ἐγὼ (συνῆκα γὰρ τὴν ἐπινοίαν τῶν περὶ τὸν Ἰωνάθην) ὑπακούσεσθαι μὲν ἔφην ἐτοίμως, καὶ χωρὶς ἀναβολῆς ὁρ-

30 μήσειν πρὸς τὸν πόλεμον ἐπηγγειλάμεν συνεβούλευον δ' ὅμως, καὶ ἐπεὶ τὰ γράμματα κατὰ τέσσαρας τόπους Ῥωμαίους σημαίνειν προσβαλεῖν, εἰς πέντε μοῖρας διελόντας τὴν δύναμιν, ἐκάστη τούτων ἐπιστῆσαι τοὺς περὶ τὸν Ἰωνάθην καὶ τοὺς ἑταίρους αὐτοῦ· πρέ-

35 πειν γὰρ ἀνδράσιν ἀγαθοῖς μὴ μόνον συμβούλευεῖν, ἀλλὰ καὶ χρεῖας ἐπειγούσης ἡγουμένους βοηθεῖν· ἐγὼ γὰρ πλὴν μιᾶς μοῖρας οὐκ ἔφην ἀφηγεῖσθαι δυνατός εἶναι. Σφόδρα τῷ πλήθει συνήρουν ἡ ἐμὴ συμβουλία. Κακαίνους οὖν ἠνάγκαζον ἐπὶ τὸν πόλεμον ἐξίεναι. Τοῖς

40 δ' οὐχὶ μετρίως συνεχύθησαν αἱ γνώμαι, μὴ κατεργασμένοις ἀδιανοήθησαν, ἐμοῦ τοῖς ἐπιχειρήμασιν αὐτῶν ἀντιστρατηγήσαντος.

νς'. Εἷς δὲ τις ἐξ αὐτῶν Ἀνανάς τοῦνομα, πονηρὸς ἀνὴρ καὶ καχοῦργος, εἰσηγείτο τοῖς πλήθεσι πανδημεῖ 45 νηστεῖαν εἰς τὴν ἐπιούσαν τῷ Θεῷ προθέσθαι· καὶ κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν ἐκέλευσεν εἰς τὸν αὐτὸν τόπον ἀνόπλους παρῆναι, τῷ Θεῷ φανερόν ποιήσαντας ὅτι μὴ τῆς παρ' ἐκείνου τυγχάνοντες βοηθείας πᾶν ὄπλον ἀχρηστον εἶναι νομίζουσιν. Ταῦτα δ' ἔλεγον οὐ δι' εὐσέβειαν, ἀλλ' 50 ὑπὲρ τοῦ λαβεῖν ἀνόπλον με καὶ τοὺς ἐμούς. Κἀγὼ δι' ἀνάγκην ὑπήκουον, μὴ δοῶν καταρροεῖν τῆς περὶ τὴν εὐσέβειαν υποθήκης. Ὡς οὖν ἀνεχωρήσαμεν ἐπὶ τὰ ἑαυτῶν, οἱ μὲν περὶ τὸν Ἰωνάθην γράφουσι τῷ Ἰωάννῃ πρὸς αὐτοὺς ἔωθεν ἀφίκεσθαι κελεύοντες μεθ'

esse Romanorum equites in confiniis, triginta stadiis ab urbe, in loco qui Homonoea dicitur. Atque istis nunciatis, admonendo hortandoque subijciunt Jonathas ejusque collegae, non permittendos esse hostes agrum ipsorum depopulari. Dicebant autem haec eo animo ut, quum me auxilii praesentis ferendi praetextu ab urbe amovissent, ipsi interim eam mihi infestam infensamque redderent.

55. Ego vero, etiamsi probe noram quid illi in mente agerent, eis tamen obsequutus sum, ne Tiberiensibus videretur parum prospicere illorum securitati. Itaque egressus sum, quumque ad locum pervenissem, ubi ne vestigium quidem ullum hostium deprehendi, maturato itinere revertor, et senatum omnem populi que multitudinem congregatam invenio, et Jonatham ejusque collegas prolixam in me accusationem instituentes, quasi nihil pensi haberem eos belli miseriis levare, interim vero in deliciis ipse vitam agerem. Quum ista dicerent, quatuor epistolas proferebant, quasi ab iis qui in Galilaeae confiniis debebant ad ipsos scriptas, ut sibi subveniretur obsccrantibus, (Romanorum quippe copias equestres pedestresque intra triduum regionem illorum populaturas esse,) et orantibus ut summa adhiberetur festinatio, et non negligerentur. His auditis Tiberienenses, rati illos vera dicere, clamore sublatο mihi nequaquam desidendum esse dicebant, sed ad ferendas popularibus suis suppetias abeundum. Ad haec ego, ut qui intelligerem quid Jonathas sociique cogitarent, respondi me prompte imperata facturum esse, promissique sine mora in bellum profecturum: ceterum, quandoquidem literae significarent Romanos in loca quattuor incursionem facere, suadebam oportere in quinque partes divisas copiis Jonatham ejusque socios singulos singulis praefici: decere enim viros fortes non modo consilium dare, sed et aliis necessitate urgente ad opem ferendam praerire; nam fieri non posse dicebam ut ego nisi partis unius me ducem praerberem. Hoc meum consilium vehementer placuit multitudini. Itaque et eos compulerunt ad bellum proficisci. Illi vero non mediocriter animis consternati erant, ut qui perficere non poterant quae mente versaverant, quod ego contra ea quae moliebatur strategemata adhibuerim.

56. Unus autem ex illis, nomine Ananias, vir sceleratus et malorum artifex, auctor erat multitudini ut in crastinum diem universo populo apud Deum indiceretur jejuniū: jussitque eadem hora sine armis convenire in eandem locum, Deo palam facturos quod arma parum valere existiment, nisi ipae eis adsint in auxilium. Haec autem non pietatis ergo dicebat, sed ut me meosque inertes opprimerent. Atque ego, necessitate coactus, parebam, ne piam admonitionem contemnere viderer. Postquam igitur nosmet in domum quisque suam recepimus, Jonathas ejusque collegae scribunt Joanni, adhortantes ut mane ad ipsos veniat secum

δσαν ἂν στρατιωτῶν δυνήθῃ λήψεσθαι γὰρ εἴ ἐμὲ ὑπο-
χειρίων καὶ ποιήσῃν ὅπερ ἔχοι δι' εὐχῆς. Δεξιόμενος
δὲ τὴν ἐπιστολὴν ἔκεινος, ὑπακούειν ἔμελλεν. Ἐγὼ
δὲ τῆς ἐπιστολῆς ἡμέρας δύο τὼν περὶ ἐμὲ σωματοφυ-
λάκων, τοὺς κατ' ἀνδρείαν δοκιματάτους καὶ κατὰ πί-
στιν βεβαίους, κελεύω ξιφίδια κρύψαντας ὑπὸ τὰς
ἐσθῆτας ἐμοὶ συμπροσθεῖν, ἵν' εἰ γένοιτο παρὰ τῶν
ἐχθρῶν ἐπίθεσις ἀμυνώμεθα. Θώρακα δ' ἔλαβον αὐ-
τὸς, καὶ μάχαιραν ὑπεψώσάμην ὡς οἶόν τε ἦν ἀφανέ-
στατα, καὶ ἦλθον εἰς τὴν προσευχὴν.

ν'. Τοὺς μὲν οὖν σὺν ἐμοὶ πάντας ἐκκλεῖσαι προσέ-
ταξεν Ἰησοῦς δ' ἄρχων. Αὐτὸς γὰρ ταῖς θύραις ἐφει-
στήκει· μόνον δὲ μετὰ τῶν φίλων εἰσελθεῖν ἔλασεν.
Ἦδη δ' ἡμῶν τὰ νόμιμα ποιοῦντων καὶ εἰς εὐχὰς τρα-
πομένων, ἀναστὰς δ' Ἰησοῦς περὶ τῶν ληρθέντων ἐκ
τοῦ ἐμπρησμοῦ τῆς βασιλικῆς σκευῶν καὶ τοῦ ἀσπίου
ἀργυρίου ἐπυνθάνετό μου παρὰ τίνι τυγχάνει κείμενα.
Ταῦτα δ' ἔλεγε διατρίβειν τὸν χρόνον βουλόμενος, ἕως
ἂν δ' Ἰωάννης παραγένηται. Κάγῳ πάντα Κάπελλον
ἔχειν ἔφην καὶ τοὺς δέκα πρώτους Τιβεριέων, ἀνακρί-
ναι δ' αὐτοὺς ἔφην εἰ ψεύδομαι. Τῶν δὲ παρ' ἑαυτοῖς
εἶναι λεγόντων, « οἱ δ' εἰκοσιν, εἶπε, χρυσοὶ οὐς ἔλαβες
πωλῆσας τινὰ σταθμὸν ἀσπίου τί γαγόνασιν; » Καὶ τού-
τους ἔφην δεδωκέναι πρέσβειν αὐτῶν ἐφόδιον πεμψθεῖ-
σιν εἰς Ἱερουσόλυμα. Πρὸς ταῦτα οἱ μὲν περὶ τὸν Ἰω-
νάθην οὐ καλῶς ἔφασαν πεποιτημένοι με δόντα τοῖς
πρέσβειν τὸν μισθὸν ἐκ τοῦ κοινοῦ. Παροξυνθέντος δὲ
τοῦ πλήθους ἐπὶ τούτοις, (ἐνόησαν γὰρ τῶν ἀνθρώπων
τὴν πονηρίαν,) συνεῖς ἐγὼ στάσιν μέλλουσαν ἐξάπτε-
σθαι, καὶ προσεξερεθίσαι μάλλον βουλόμενος τὸν δῆμον
ἐπὶ τοὺς ἀνθρώπους, « ἀλλ' εἰ γε μὴ ὀρθῶς, εἶπον,
« ἔπραξα δούς τὸν μισθὸν ἐκ τοῦ κοινοῦ τοῖς πρέσβειν
« ὑμῶν, παύσαθε χαλεπαίνοντες· ἐγὼ γὰρ τοὺς εἰκοσι
« χρυσοὺς αὐτὸς ἀποτίσω. »

νη'. Ταῦτ' εἰπόντος, οἱ μὲν περὶ τὸν Ἰωνάθην ἡσύ-
χασαν, δὲ δὲ δῆμος ἐτι μάλλον κατ' αὐτῶν παρωξύνθη,
φανερὰν ἐπιδεικνυμένων τὴν ἀδίκον πρὸς ἐμὲ δυσμέ-
νειαν. Συνιδὸν δὲ τὴν μεταβολὴν Ἰησοῦς, τὸν μὲν
δῆμον ἐκέλευσεν ἀναχωρεῖν, προσμείναι δὲ τὴν βουλὴν
ἡξίωσεν· οὐ γὰρ δύνασθαι ὁρουμενοὺς περὶ πρα-
γμάτων τοιούτων τὴν ἐξέτασιν ποιεῖσθαι. Τοῦ δὲ δῆ-
μου βοῶντος μὴ καταλείβειν παρ' αὐτοῖς ἐμὲ μόνον,
ἥκέ τις ἀγγέλλων κρύφα τοῖς περὶ τὸν Ἰησοῦν Ἰωάν-
νην μετὰ τῶν ὀπλιτῶν πλησιάζειν. Καὶ οἱ περὶ τὸν
Ἰωνάθην οὐκέτι κατασχόντες αὐτοὺς, (τάχα καὶ τοῦ
Θεοῦ προνοούντος τῆς ἐμῆς σωτηρίας· μὴ γὰρ ἂν γενο-
μένου τούτου πάντως ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου διετράρην,)
« παύσαθε, ἔφη, ὦ Τιβεριεῖς, τὴν ζήτησιν εἰκοσι
« χρυσῶν ἔνεκεν. Διὰ τούτους μὲν γὰρ οὐκ ἄξιός ἐστιν
« Ἰώσηπος ἀποθανεῖν, ὅτι δὲ τυραννεῖν μὲν ἐπεθύμησε,
« καὶ τὰ Γαλιλαίων πλήθη λόγους ἀπατήσας τὴν ἀρ-
« γὴν αὐτῶν κατεκτήσατο. » Ταῦτα δὲ λέγοντος, εὐθύς
μοι τὰς χεῖρας ἐπέβαλλον ἀναιρεῖν τε ἐπειρώντο. Ὡς
δ' εἶδον οἱ σὺν ἐμοὶ τὸ γινόμενον, σπασάμενοι τὰς μα-

adducens quocunque milites possit : facile enim me ca-
pturum esse et facturum quicquid facere vellet. Ille ac-
ceptis literis dicto audire in animo habebat. Ego vero die
sequenti duos ex satellitibus qui circa me erant, fortitudinē
spectatissimos fideique constantes, jubeo sicis sub vestibus
celatis una mecum prodire, ut, si hostes vim intenterent,
eam propulsarem. Thoracem præterea ipse cepi et
gladio me succinxī, quam occultissime fieri potuit, et in
proseucham veniebam.

57. Ceterum eos qui mecum erant omnes excludi præ-
cepit Jesus princeps. Ipse enim fortibus adstitit, solum-
que cum amicis ingredi sivit. Quum autem adhuc in ritibus
patriis occuparemur et ad preces converteremur, surrexit
Jesus, et me de supellectile et argento non signato e regia,
dum combureretur, ereptis percontabatur, apud quem depo-
sita essent : atque hæc eo animo dicebat ut tempus extrahe-
ret tantisper dum Joannes adveniret. Ego respondi, quic-
quid fuerit penes Capellum esse et decem Tiberiensium pri-
mores, jussique ut ex ipsis sciscitarentur an mentirer.
Illis vero in sua potestate esse dicentibus, subjecit, « at isti
viginti aurei quos capiebas, quum certum auri non signati
pondus vendidisses, quid de iis factum est? » Et hos, inquam,
dedi viaticum legatis ab illis Hierosolyma missis. Ad hæc
Jonathas quidem ejusque collegæ responderunt non recte
a me factum, quod legatis ex publica pecunia mercedem
solverim. Ex istis multitudine exasperata, ut quæ homi-
num malignitatem perapexerat, quum ipse intelligerem non
procul a seditione rem abesse, cupiensque magis etiam con-
tra eos populum irritare, adjiciebam : « si male feci,
« quod legatis vestris mercedem dederim ex publico, desi-
« nite mihi succedere; nam ipse viginti istos aureos re-
« pendam. »

58. Quum ista dixissem, Jonathas quidem ejusque col-
legæ conticuerunt : populus vero magis adhuc adversus
illos incitatus erat, ut qui iniuam erga me malevolentiam
palam fecerant. Atque Jesus, ubi *animorum* mutatio-
nem vidit, populum quidem abire jussit, senatum vero ut
maneret imploravit : fieri enim non posse ut in tumultu
de ejusmodi negotiis inquisitio haberetur. Populo autem
clamante se nequitiam me solum apud eos relicturos esse,
accedebat quidam, Jesu ejusque sociis clam nuncios in
propinquo esse Joannem cum militibus. Tum Jonathas
non valens amplius sese colibere, (Deo fortasse salutem
prospiciente; nisi enim id contigisset a Joanne interissem,)
in hæc verba erumpit, « desinite, o Tiberienses, de viginti
« aureis inquirere; propter hos enim haud morte dignus
« est Josephus, sed quod Tyrannidem affectavit, et decepto
« verborum lenociniis Galilæorum vulgo imperium in eos
« est adeptus. » Ista autem quum diceret, e vestigio ma-
nus in me injiciebant, meque interficere adnabantur. At
quum primum comites mei facinus conspexerunt, gladii

χαίρας καὶ παίειν ἀπειλήσαντες, εἰ βιάζοντο, τοῦ τε
 ὄψου λίθους ἀραμένους, καὶ βάλλειν ἐπὶ τὸν Ἰωνάθην
 ὁρμήσαντας, ἐξερπάξουσὶ με τῆς τῶν πολεμίων βίας.

νθ'. Ἐπεὶ δὲ προελθὼν ὀλίγον ὑπαντιάζειν ἐμελλον
 5 τὸν Ἰωάννην ἰόντα μετὰ τῶν ὁπλιτῶν, δέσας ἐκείνων
 μὲν ἐξέκλινα· διὰ στενωποῦ δὲ τινος ἐπὶ τὴν λίμνην
 σωθεὶς καὶ πλοῖον λαβόμενος, ἐμβὰς εἰς τὰς Ταριχαίας
 διεπεραιώθη, ἀπροσδοκῆτως τὸν κίνδυνον διαφυγών.
 Μεταπέμπομαί τε εὐθὺς τοὺς πρωτεύοντας τῶν Γαλι-
 10 λαίων· καὶ φράζω τὸν τρόπον ᾧ παρὰ σπονδῆς ὑπὸ
 τῶν περὶ τὸν Ἰωνάθην καὶ τοὺς Τιβεριεῖς παρ' ὀλίγον
 διαφθαρεῖν παρ' αὐτῶν. Ὅργισθὲν δ' ἐπὶ τούτοις
 τῶν Γαλιλαίων τὸ πλῆθος παρεκέλευτό μοι μηκέτι μέλ-
 λειν τὸν πρὸς αὐτοὺς πόλεμον ἐκφέρειν, ἀλλ' ἐπιτρέ-
 15 πειν αὐτοῖς ἔλθουσιν ἐπὶ τὸν Ἰωάννην ἄρδην αὐτὸν
 ἀφανίσαι καὶ τοὺς περὶ τὸν Ἰωνάθην. Ἐπείγουν δ'
 ὁμοῦ αὐτοὺς ἐγὼ, καί περ οὕτως ὀργιζομένους, περιμέ-
 νειν αὐτοὺς κελεύων ἕως μάθοιμεν τί οἱ πεμψθέντες ὑπ'
 20 αὐτῶν εἰς τὴν Ἱερουσολυμιτῶν πόλιν ἀπαγγελοῦσιν·
 μετὰ τῆς ἐκείνων γὰρ γνώμης τὰ δοκοῦντα πράττειν
 αὐτοὺς ἔφην. Καὶ ταῦτ' εἰπὼν ἔπεισα. Τότε δὴ
 καὶ Ἰωάννης, οὐ λαβούσης αὐτοῦ τέλος τῆς ἐνέδρας,
 ἀνεζεύγνυνεν εἰς τὰ Γίσχαλα.

ξ'. Μετ' οὐ πολλὰς δ' ἡμέρας ἀφικνούνται πάλιν
 25 οὓς ἐπέμψαμεν, καὶ ἀπήγγελλον σφόδρα τὸν ὄψον ἐπὶ
 τοὺς περὶ τὸν Ἀνανὸν καὶ τὸν Σίμωνα τὸν τοῦ Γαμα-
 λιήλου παρωξύνθαι, δι' ἰσχυρῆς γνώμης τοῦ κοινού
 πέμψαντες εἰς τὴν Γαλιλαίαν ἐκπεσεῖν με παρεσκεύα-
 σαν. Ἐρασσαν δ' οἱ πρέσβεις ὅτι καὶ τὰς οἰκίας αὐτῶν
 30 ὁ δῆμος ὥρμησεν ἐμπιπράναι· ἔφερον δὲ καὶ γράμ-
 ματα, δι' ὧν οἱ τῶν Ἱερουσολυμιτῶν πρῶτοι, πολλὰ
 τοῦ δήμου δευθέντος αὐτῶν, ἐμοὶ μὲν τῆς Γαλιλαίας
 ἀρχὴν ἐβεβαίουν, τοῖς δὲ περὶ τὸν Ἰωνάθην προσέ-
 τασσον εἰς τὴν οἰκίαν ὑποστρέφειν θάσσον. Ἐντυ-
 35 χὼν οὖν ταῖς ἐπιστολαῖς εἰς Ἀρβηλα κόμην ἀφικόμην,
 ἐνθά σὺνδοκον τῶν Γαλιλαίων ποιησάμενος ἐκέλευσα
 τοὺς πρέσβεις διηγέσθαι τὴν τῶν Ἱερουσολυμιτῶν ἐπὶ
 τοῖς πεπραγμένοις ὑπὸ τῶν περὶ τὸν Ἰωνάθην ὀργὴν
 καὶ μισοπονηρίαν, καὶ ὡς κυρώσειαν ἐμοὶ τῆς χώρας
 40 αὐτῶν τὴν προστασίαν, τὰ τε πρὸς τοὺς περὶ τὸν Ἰο-
 νάθην γεγραμμένα περὶ ἀπαλλαγῆς· πρὸς οὓς δὴ καὶ
 τὴν ἐπιστολὴν εὐθέως διεπεμψάμην, πολυπραγμονήσαι
 τὸν κομίσαντα κελεύσας τί ποιεῖν μέλλουσιν.

ξα'. Δεζάμενοι δ' ἐκείνοι τὴν ἐπιστολὴν καὶ ταρ-
 45 χθέντες οὐχὶ μετρίως, μεταπέμπονται τὸν Ἰωάννην καὶ
 τοὺς ἐκ τῆς βουλῆς τῶν Τιβεριέων τοὺς τε πρωτεύοντας
 Γαβάρων, βολὴν τε προτιθέσθαι σκοπεῖσθαι κελεύον-
 τες τί πρακτέον ἐστὶν αὐτοῖς. Τιβεριεῦσι μὲν οὖν ἀν-
 τέχεσθαι μᾶλλον ἐδόκει τῶν πραγμάτων· οὐ δεῖν γὰρ
 50 ἔρπασιν ἐγκαταλιπεῖσθαι τὴν πόλιν αὐτῶν ἅπας ἐκείνους
 προσταθεμένους, ἄλλως τε μηδ' ἐμοῦ μέλλοντος αὐτοὺν
 ἀφεξέσθαι. Τοῦτο γὰρ ὡς ἡπειληχότος ἐμοῦ κατε-
 ψεύδοντο. Ὁ δὲ Ἰωάννης οὐ μόνον τούτοις συνηρέ-
 σκετο, προεβλήκει δὲ συνεβούλευεν αὐτοῖν τοὺς δύο κα-

strictis plagisque intentatis, si qua mihi illata esset vis,
 populoque sublati lapidibus in Jonatham irruente, ab ho-
 stium violentia me eripuerunt.

59. Postquam vero paululum progressus in eo eram ut
 Joanni cum militibus iter facienti obviam fierem, prae me
 illius de via deflexi, et per angiportum quendam ad lacum
 salvus perveniens, navigio forte arrepto eoque conscenso
 Tarichaeas trajeci, ita ut praeter expectationem e periculo
 evaserim. Atque illico Galilaeorum primores ad me acciri
 jubeo, illisque denarro quo modo ab Jonatha sociisque et
 Tiberiensibus contra fœdera proditus essem, utque parum
 abfuerit quin ab illis occiderer. Istis auditis, Galilaeorum
 multitudo ira accensa me adhortabatur ut non cunctarer
 illis bellum inferre, sed ipsis permetterem in Joannem profi-
 cisci, eumque cum Jonatha ejusque collegis penitus e
 medio tollere. Attamen eos, ira licet adeo incitatos, ipse
 reprimebam, exspectare jubens donec rescisceremus quid-
 nam legati in Hierosolymitarum urbem ab ipsis missi re-
 nunciaturi sint: ex illorum enim sententia quae factu optima
 viderentur agere ipsos oportere aiebam. Quumque ista di-
 xissem, eis persuasi. Tunc autem et Joannes, quod insidia
 ei parum successerant, Gischala se recipiebat

60. Non multis autem post diebus revertuntur legati, et
 nunciabant populum valde irasci Anano et Simoni Gama-
 lielis filio, quod, inscio communi Hierosolymorum, in
 Galilaeam ab ipsis missi essent qui id egerint ut ex ea e-
 ciderem. Aiebant etiam legati quod incitatus ferebatur
 populus ad domos eorum comburendas. Praeterea literas
 afferebant, quibus Hierosolymitarum primores, multis pre-
 cibus eos obsecrante populo, mihi quidem confirmabant
 Galilaeae principatum, Jonathae vero ejusque collegis præ-
 cipiebant quantocius domum redire. Literis igitur perle-
 ctis in vicum Arbela concessi: quo loci congregatis Galilaeis
 jussi legatos enarrare quantum irascerentur Hierosolymita-
 et indignarentur iniquitatem eorum, quae perpetrata erant
 ab Jonatha suisque, et ut regionis ipsorum praefecturam
 suo decreto mihi ratam fecerint: quaeque Jonathae ejusque
 sociis scripserant de discessu: ad quos literas e vestigio
 mittendas curabam, jussu tabellario curiose inquirere quid-
 nam facturi essent.

61. Illi vero, quum epistolam accepissent et non melio-
 critur turbati essent, accersunt Joannem, et seniores Ti-
 beriensium, primoresque Gabarorum; et hac de re ad co-
 cilium referunt, consultare jubentes quidnam ipsos facere
 oporteat. Tiberiensibus igitur optimum videbatur ut re-
 rum administrationem mordicus tenerent; nec debere eos
 aiebant urbem suam deserere quae semet ipsis commis-
 rit, praesertim quum foret ut ipse illis manus non absti-
 nerem. Hoc enim congingebant, quasi id illis intermi-
 natus fuisset. Et Joannes non solum ista comprobabat,
 sed et suadebat ut ex ipsis duo me accusatum irent co-

τηγορήσοντάς μου πρὸς τὸ πλῆθος, ὅτι μὴ καλῶς τὰ κατὰ τὴν Γαλιλαϊαν διοικῶ, καὶ πείσειν ῥαδίως αὐτοὺς ἔφη διὰ τε τὸ ἀξίωμα καὶ παντὸς πλῆθους εὐτρεπῶς ἔχοντος. Δόξαντος οὖν τοῦ Ἰωάννου κρατίστην εἰσενηνοχέαι γνώμην, ἔδοξε δύο μὲν ἀπιέναι πρὸς τοὺς Ἱεροσολυμίτας, Ἰωνάθην καὶ Ἀνανίαν, τοὺς ἑτέρους δὲ δύο μένοντας ἐν τῇ Τιβεριάδι καταλιπεῖν. Συνεπηγάγοντο δὲ φυλακῆς ἕνεκα τῆς ἐαυτῶν ὀπλίτας ἐκ-
τόν.

10 56'. Τιβεριεῖς δὲ τὰ μὲν τεῖχη προενόησαν ἀσφαλι-
σθῆναι, τοὺς ἐνοίκους δὲ κελεύουσιν ἀναλαβεῖν τὰ
ὄπλα· καὶ παρ' Ἰωάννου δὲ μετεπέμψαντο στρατιώτας
οὐκ ὀλίγους συμμαχῆσόντας εἰ δεήσειεν αὐτοῖς τὰ πρὸς
ἑμέ. Ἦν δὲ ὁ Ἰωάννης ἐν Ἱσχαλοῖς. Οἱ τοίνυν
15 περὶ τὸν Ἰωνάθην ἀναξεύξαντες ἀπὸ τῆς Τιβεριάδος
ὅς ἤκον εἰς Δαβάριττα κώμην ἐν ταῖς ἐσχατιαῖς τῆς Γα-
λιλαίας κειμένην ἐν τῷ μεγάλῳ πεδίῳ, περὶ μέσην
νύκτα τοῖς ἑμοῖς φύλαξιν ἐπιτίπουσιν· οἱ καὶ κελεύ-
σαντες αὐτοὺς τὰ ὄπλα καταθέσθαι, ἐρύλασσαν ἐν
20 δασμοῖς ἐπὶ ὅπου, καθὼς αὐτοὺς ἐντετάλην. Γρά-
φει δὲ πρὸς με ταῦτα θηλὸν Λεύς, ὃ τὴν φυλακὴν
ἐπεπιστεύκειν. Παραλιπὼν οὖν ἡμέρας δύο, καὶ μη-
δὲν ἐγνωσκέαι προσποιησάμενος, πέμψας πρὸς τοὺς
Τιβεριεῖς συνεβούλευον αὐτοῖς τὰ ὄπλα καταθεμένους
25 ἀπολύειν τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὴν ἑαυτῶν. Οἱ δὲ (δό-
ξαν γὰρ εἶλον τοὺς περὶ τὸν Ἰωνάθην εἰς τὰ Ἱεροσό-
λυμα ἤδη διαπεπορεύσθαι) βλασφήμους ἐποίησαντο
τάς ἀποκρίσεις. Μὴ καταπλαγείς δ' ἐγὼ καταστρατη-
γεῖν αὐτοὺς ἐπένοον· πρὸς γὰρ τοὺς πολίτας ἐξάππειν
30 πόλεμον οὐκ ἐνόμιζον εὐσεβές εἶναι. Βουλόμενος δ'
αὐτοὺς ἀποσπάσαι τῶν Τιβεριέων, μυρίους ὀπλίτας
τοὺς ἀρίστους ἐπιλέξας, εἰς τρεῖς μοῖρας διείλον, καὶ
τούτους μὲν ἀφανῶς ἐν κώμαις προσέταξα λοχῶντας
περιμένειν, χιλίους δὲ εἰς ἑτέραν κώμην, ὁρεινὴν μὲν
35 ὁμοίως, ἀπέχουσαν δὲ τῆς Τιβεριάδος τέσσαρας στα-
δίους, εἰσῆγγαγον, κελεύσας ἑκείνους ἐπειδὴν λάβωσι
σημεῖον εὐθὺς καταβαίνειν. Αὐτὸς δὲ τῆς κώμης
προελθὼν ἐν προύπτῳ καθεζόμεν. Οἱ δὲ Τιβεριεῖς
δρῶντες ἐξέτρεχον συνεχῶς καὶ πολλὰ κατεκερτόμουν.
40 Ὅσαύτῃ γοῦν ἀφροσύνη κατέσχευεν αὐτοὺς ὥστε ποιή-
σαντες εὐπρεπῇ κλίνην προὔθεσαν, καὶ περὶ αὐτὴν
ιστάμενοι ὠδύροντό με μετὰ παιδιᾶς καὶ γέλωτος. Διε-
τιθέμην δ' ἐγὼ τὴν ψυχὴν ἡδέως τὴν ἀνοιαν αὐτῶν
ἐπιβλέπων.

46 57'. Βουλόμενος δὲ δι' ἐνέδρας λαβεῖν τὸν Σίμωνα
καὶ σὺν αὐτῷ τὸ Ἰωάζαρον, πέμψας πρὸς αὐτοὺς πα-
ρεκάλουν ὀλίγον τῆς πόλεως πορρωτέρω μετὰ φίλων
πολλῶν τε τῶν φυλαζόντων αὐτοὺς ἔλθειν· βούλεσθαι
γὰρ ἔφη καταβάς σπείσασθαι πρὸς αὐτοὺς καὶ διανεί-
50 μασθαι τὴν προστασίαν τῆς Γαλιλαίας. Σίμων μὲν
οὖν, διὰ τε ἀνοιαν καὶ πρὸς ἐλπίδι κέρδους ἀπατηθείς,
οὐκ ὠκνήσεν ἔλθειν· ὁ δὲ Ἰωάζαρος ἐνέδραν ὑπο-
πέυσας ἔμεινεν. Ἀναβάντα δὲ τὸν Σίμωνα μετὰ
φίλων τῶν παραφυλασσόντων αὐτὸν ὑπαντίστας ἤσπα-

ram populo *Hierosolymitano*, quod Galilææ res non satis
commode administrem; idque eos facile persuasuros esse
dicebat, quum ob auctoritatem, tum quod vulgus varium
sit et mutabile. Itaque quum sententiam optimam dixisse
visus fuerit Joannes, placuit illis ut duo quidem ad Hiero-
solymitas abirent, Jonathas et Ananias, alios vero duos
apud Tiberiadem mausuros relinqui. Atque in sui custo-
diam milites centum cogeant.

62. Tiberienses autem moribus quidem suis firmandis
providerunt, incolas vero arma jubent resumere: et ab
Joanne, qui tum Gischalis erat, non paucos milites accive-
runt, auxilio futuros, si quando res suæ mecum eis ege-
rent. Interim Jonathas suique Tiberiade digressi, simul
atque veniebant ad vicum Dabaritta, in extremis Galilææ
finibus situm, in campo magno, circa mediam noctem in
manus incidunt custodum meorum. Illi vero, quum eos
arma deponere jussissent, in vinculis eodem loco asserva-
bant, prout eis præceperam. Mihi autem ista per literas
significat Levi, cui custodiam commiseram. Itaque biduo
post exacto, quumque nihil me rescivisse simulassem, misso
ad Tiberienses nuncio, consulebam ut sinerent homines
positis armis in suam quemque domum discedere. Illi
vero (nam Jonatham cum suis Hierosolyma jam pervenisse
opinabantur) maledica mihi responsa dederunt. Atqui
ego, nihil consternatus, strategemate contra eos uti cogita-
bam: nam nefas esse ducebam contra cives bellum accen-
dere. Volens igitur eos a Tiberiensibus abstrahere, dele-
ctis militum fortissimorum decem millibus, eos trifariam
divisi, et imperavi ut in vicis in insidiis collocati latitarent;
mille autem in vicum alium deducebam, perinde quidem
montanum, a Tiberiade vero quattuor stadiis dissitum,
quibus edixi ut, simul ac signum acceperint, descende-
rent. At ipse vico egressus in aperto et propatulo loco ca-
stra locabam. Quod quum viderent Tiberienses, continuo
se ex oppido proripiebant, et multa in me convicia jacta-
bant. Imo tanta eos amentia corripiebat, ut lectica de-
center instructa meam imaginem super ea proposuerint,
eamque circumstantes me complorarent cum lusu risuque.
At ego, quum illorum dementia aspicerem, ad hilaritatem
me componebam.

63. Quum autem vellem Simonem per insidias intercipere
et cum eo Joazarum, misso ad eos nuncio obsecrabam ut
paulum extra urbem procederent, assumptis secum amicis et
aliquammultis qui ipsis præsidio essent: velle enim me sie-
bam, cum ad eos descendissem, sedus cum illis ferire et
Galilææ præfecturam dividere. Et Simon quidem, per
imprudenciam et lucri spe inescatus, non cunctatus est ve-
nire; Joazarum vero insidias suspicatus domi manebat.
Simoni igitur, quum ascendisset una cum amicis qui ipsi
præsidio essent, obviam factus benigne comiterque eum

ζώμην φιλοφρόνως καὶ χάριν ἔχειν ὁμολόγουν ἀνα-
 θάντι. Μετ' οὐ πολὺ δὲ συμπεριπατῶν ὡς κατὰ μό-
 νας τι βουλόμενος εἰπεῖν, ἐπεί πορρωτέρω τῶν φίλων
 ἀπήγαγον, μέσον ἀράμενος ἀγαγεῖν εἰς τὴν κώμην τοῖς
 5 μετ' ἐμοῦ φίλοις ἰδῶκα· τοὺς ὀπλίτας δὲ καταβῆναι
 κελεύσας, προσέβαλλον μετ' αὐτῶν τῇ Τιβεριάδι. Μά-
 χης δὲ γενομένης ἀμφοτέρωθεν καρτερᾶς, καὶ ὅσον
 οὕτως τῶν Τιβεριέων νικῶντων, (ἐπεφύγεισαν γὰρ οἱ
 παρ' ἡμῖν ὀπλίται,) τὸ γινόμενον ἰδὼν καὶ τοὺς μετ'
 10 ἐμαυτοῦ παρακαλέσας νικῶντας ἤδη τοὺς Τιβεριεῖς, εἰς
 τὴν πόλιν συνεδίωξα· ἐτέραν δὲ δύναμιν εἰσπέμφας διὰ
 τῆς λίμνης προσέταξα τὴν πρώτην λαβοῦσιν οἰκίαν
 ἐμπρῆσαι. Τούτου δὲ γενομένου νομίσαντες οἱ Τίβε-
 ριεῖς εἰληφθαι κατὰ κράτος αὐτῶν τὴν πόλιν, ὑπὸ φό-
 15 βου ῥίπτουσι τὰ ὅπλα, μετὰ γυναικῶν δὲ καὶ τέκνων
 ἱκέτευον φείσασθαι τῆς πόλεως αὐτῶν. Ἐγὼ δὲ πρὸς
 τὰς δεήσεις ἐπικλασθεὶς τοὺς μὲν στρατιώτας τῆς ὁρμῆς
 ἐπέσχον, αὐτοὺς δὲ (καὶ γὰρ ἐσπέρα κατέλαβεν) μετὰ
 τῶν ὀπλιτῶν ἀπὸ τῆς πολιορκίας ὑποστρέψας περὶ τὴν
 20 τοῦ σώματος θεραπείαν ἐγίνόμην. Καλέσας δὲ ἐπὶ
 τὴν ἐστίαν τὸν Σίμωνα παρεμυθούμην περὶ τῶν γε-
 γονότων ὑπισχνούμην τε δοῦς ἐφόδια αὐτῷ παραπέμ-
 ψειν εἰς Ἱεροσόλυμα μετὰ πάσης ἀσφαλείας.

ξδ'. Κατὰ δὲ τὴν ἐπιούσαν ἡμέραν μυρίου ἐπαγό-
 25 μενος ὀπλίταις ἦγον εἰς Τιβεριάδα, καὶ μεταπεμφάμε-
 νος εἰς τὸ στάδιον τοὺς πρώτους αὐτῶν τοῦ πλῆθους, ἐκέ-
 λευσα φράζειν οἵτινες εἴεν αἵτιοι τῆς ἀποστάσεως.
 Ἐνδοξεῖσιν δὲ τοὺς ἀνδρας, ἐκείνους μὲν δεδεμένους
 εἰς τὴν Ἰωτάπην πόλιν ἐξέπεμψα, τοὺς δὲ περὶ τὸν
 30 Ἰωνάθην καὶ Ἀνανίαν λύσας τῶν δεσμῶν καὶ δοῦς ἐφό-
 δια μετὰ Σίμωνος καὶ Ἰωαζάρου καὶ ὀπλιτῶν πενταχο-
 σίων, οἱ παραφυλάξουσιν αὐτοὺς, ἐξέπεμψα εἰς τὰ
 Ἱεροσόλυμα. Τιβεριεῖς δὲ πάλιν προσελθόντες συγ-
 γινώσκειν αὐτοῖς παρεκάλουν περὶ τῶν πεπραγμένων,
 35 ἐπανορθώσεσθαι τὰς ἀμαρτίας τῇ μετὰ ταῦτα πρὸς ἐμέ
 πίστει λέγοντες. Τὰ δὲ ἐκ τῆς διαρπαγῆς περισσεύ-
 σαντα ὥσαί με τοῖς ἀπολέσασιν ἐδόοντο. Κἀγὼ τοῖς
 ἔχουσι προσέταττον εἰς μέσον πάντα φέρειν· ἀπειθού-
 ντων δὲ μέχρι πολλοῦ, θεασάμενός τινα τῶν περὶ ἐμέ
 40 στρατιωτῶν λαμπροτέραν τοῦ συνήθους περικείμενον
 στολὴν, ἐπυθόμην πόθεν ἔχοι· εἰπόντος δὲ ἐκ τῆς κατὰ
 πόλιν ἀρπαγῆς, ἐκείνον μὲν πληγαῖς ἐκόλασα, τοῖς δὲ
 ἄλλοις ἅπασιν ἠπειλήσα μείζω τιμωρίαν ἐπιθήσειν μὴ
 χομίσασιν εἰς ἐμφανὲς ὅσα ἥρπάκεισαν. Πολλῶν δὲ
 45 συναχθέντων, ἐκάστῳ τῶν Τιβεριέων τὸ ἐπιγνωσθὲν
 ἀποδέδωκα.

ξε'. Γεγονὸς δ' ἐνταῦθα τῆς διηγῆσεως βούλομαι
 πρὸς Ἰουστον, καὶ αὐτὸν τὴν περὶ τούτων πραγματείαν
 γεγραπτά, πρὸς τε τοὺς ἄλλους τοὺς ἱστορίαν μὲν γρά-
 50 ψειν ὑπισχνουμένους, περὶ δὲ τὴν ἀλήθειαν ὀλιγώρους,
 καὶ δι' ἔχθραν ἢ χάριν τὸ ψεῦδος οὐκ ἐντροπόμενους,
 μικρὰ διελθεῖν. Πράττουσι μὲν γὰρ ὁμοίον τι τοῖς πε-
 ρὶ συμβολαίων πλαστά γράμματα συντιθεῖσιν, τῷ δὲ
 μηδεμίαν ὁμοίως τιμωρίαν ἐκείνοις δεδιέναι κατατρο-

salutabam, faterbarque me gratiam illi habere quod ad nos
 ascenderit. Paulo vero post, cum eo deambulans, quasi ei
 seorsum remotisque arbitris vellem aliquid dicere, ubi lo-
 gius eum abduxeram, correptum medium amicis qui
 mecum erant tradidi, in vicum perducendum: militibus-
 que descendere jussis, cum ipsis Tiberiadem ibam oppugnatum.
 Quum autem utrinque acriter pugnatum esset, pa-
 rumque aberat quin victoria cederet Tiberiensibus, (militis
 enim mei jam terga dederant,) ipse hoc conspecto, eos qui
 mecum erant adhortatus, victores prius Tiberienses in civi-
 tatem usque persequutus sum: aliis vero copiis per lacum
 trajectis mandavi ut domum, quam primum occupasset,
 incenderent. Hoc autem facto, Tiberienses, rati vi ex-
 pugnatam esse ipsorum civitatem, præ metu arma abji-
 ciunt, cumque uxoribus ac liberis supplices orabant ut
 ipsorum urbi parceretur. Ego autem, precibus flexus, im-
 petum quidem militum colibui, ipse vero (nam vesper
 appetebat) una cum militibus ab urbis obsidione reversus,
 corpori curando incumbere. Quumque Simonem ad con-
 vivium adhibuissem, eum super iis quæ acciderant conse-
 labar: atque promittebam fore ut, dato ei viatico, Hiero-
 solyma deduceretur salvus et incolomis.

64. Insequenti vero die cum decem militum millibus
 Tiberiadem veniebam, populique istius primoribus in circums
 accitis, jussi ut quinam essent defectionis auctores dire-
 rent. Quumque homines indicassent, eos quidem vinctos
 in urbem Jotapam misi, Jonatham vero et Ananiam sociis-
 que vinculis solutos et commeatu instructos, una cum Si-
 mone et Joazaro, et militibus quingentis qui eos custodirent
 observarentque, Hierosolyma mittendos curavi. At Tibe-
 rienses, quum ad me iterum confluiscent, supplices obe-
 crabant ut quæ facta essent ipsis ignoscere, dicentes se
 emendaturos esse quæ male fecissent, suæ in posterum
 erga me fidei constantia. Insper orabant ut quæcunque
 ex spoliis superessent iis servarentur qui ea perdiderant.
 Atque ego ea habentibus imperabam ut omnia quæ penes
 ipsos essent in medium afferrent: diuque cunctantibus jussa
 mea exsequi, quendam e militibus meis conspicatus veste
 solito splendidiore indutum, eam unde haberet interrogabam;
 quumque respondisset, ex urbis rapinis, illum verberibus
 castigari jubebam, aliis me atrociorē penam inflicturum
 esse minatus, nisi quicquid raperint in apriculum protule-
 rint. Multis itaque comportatis, Tiberiensibus, quod
 quisque pro suo agnovit, reddidi.

65. Quum autem ad hanc narrationis meæ partem dete-
 nerim, libet mihi verba aliquot facere ad Justum, qui et
 ipse hisce de rebus opus composuit, et ad ceteros item,
 qui historiam quidem scribere in se recipiunt, de veritate
 vero parum admodum solliciti sunt, et ex odio gratiæ
 falsi quid dicere non verentur. Nam similiter quidem fa-
 ciunt ac ii qui de rebus contractis scripta in medium affe-
 runt ficta et commentitia: sed quod similia ac isti non

νοῦσι τῆς ἀληθείας. Ἰούστος γοῦν συγγράφειν τὰς
περὶ τούτων ἐπιχειρήσας πράξεις καὶ τὸν πόλεμον, ὑπὲρ
τοῦ δοκεῖν φιλόπονος εἶναι ἐμοῦ μὲν κατέψευσταί, ἡλή-
θευσα δὲ οὐδὲ περὶ τῆς πατρίδος. Ὅθεν (ἀπολογία)
5 σασθαι γὰρ νῦν ἀνάγκην ἔχω καταψευδομαρτυρούμενος)
ἔρῳ τὰ μέχρι νῦν σεσωπημένα. Καὶ μὴ θαυμάσῃ
τις ὅτι μὴ πάλαι περὶ τούτων ἐδήλωσα· τῷ γὰρ
ἱστορίαν ἀναγράφοντι τὸ μὲν ἀληθεύειν ἀναγκαῖον,
ἔστι δ' ὅμως μὴ πικρῶς τὰς τιμῶν πονηρίας ἐλέγχειν,
10 οὐ διὰ τὴν πρὸς ἐκείνους χάριν, ἀλλὰ διὰ τὴν αὐτοῦ
μετριότητά. « Πῶς οὖν (ἵνα φῶ πρὸς αὐτὸν ὡς πα-
ρόντα), Ἰούστε, δεινότερα συγγραφεύς, (τοῦτο γὰρ
« αὐχρὶς περὶ σεαυτοῦ,) αἰτίοι γεγόναμεν ἐγὼ τε καὶ
« Γαλιλαῖοι τῇ πατρίδι σου τῆς πρὸς Ῥωμαίους καὶ
15 « πρὸς τὸν βασιλέα στάσεως; Πρότερον γὰρ ἢ ἐμὲ τῆς
« Γαλιλαίας στρατηγὸν ὑπὸ τοῦ κοινοῦ τῶν Ἱεροσολυ-
« μιτῶν χειροτονηθῆναι, οὐ καὶ πάντες Τιβεριεῖς οὐ
« μόνον ἀνελήφατε τὰ δπλα, ἀλλὰ καὶ τὰς ἐν τῇ Συ-
« ρίᾳ δέκα πόλεις ἐπολεμεῖτε. Σὺ γοῦν τὰς κώμας
20 « αὐτῶν ἐνέπρησας καὶ ὁ σὸς οἰκῆτης ἐπὶ τῆς παρατά-
« ξεως ἐκείνης ἔπεσον. Ταῦτα δὲ οὐκ ἐγὼ λέγω μόνος,
« ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς Οὐσепасианοῦ τοῦ αὐτοκράτορος
« ὑπομνήμασιν οὕτω γέγραπται, καὶ τίνα τρόπον ἐν
« Πτολεμαίδι Οὐσепасианοῦ κατεβόησαν οἱ τῶν δέκα
25 « πόλεων ἐνοικοί, τιμωρίαν ὑποσχέιν σε τὸν αἴτιον
« ἀξιοῦντες. Καὶ ἐδεδώκεις ἂν δίκην Οὐσепасианοῦ
« κελεύσαντος, εἰ μὴ βασιλεὺς Ἀγρίππας, λαβὼν ἐξου-
« σίαν ἀποκτείνει σε, πολλὰ τῆς ἡδελφῆς Βερενίκης
« δεηθείσης, οὐκ ἀνελὼν δεδομένον ἐπὶ πολλὸν χρόνον
30 « ἐφύλαξεν. Καὶ αἱ μετὰ ταῦτα δὲ πολιτεῖαί σου
« σαφῶς ἐμφανίζουσιν τὸν τε βίον τὸν ἄλλον, καὶ ὅτι
« οὐ τὴν πατρίδα Ῥωμαίων ἀπέστησας. Ὡν τὰ
« τεκμήρια καγὼ δηλώσω μετ' ὀλίγον. Βούλομαι δ'
« εἰπεῖν καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους Τιβεριεῖς ὀλίγα διὰ σέ
35 « καὶ παραστῆσαι τοῖς ἐντυχάνειν μέλλουσι ταῖς ἱστο-
« ρίαις ὅτι μῆτε φιλορώμαιοι μῆτε φιλοβασίλεις γεγό-
« νατε. Τῶν ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ πόλεων αἱ μέγισται,
« Σέπφορις καὶ Τιβεριὰς ἡ σὴ πατρίς, ὧ Ἰούστε,
« ἀλλὰ Σέπφορις μὲν ἐν τῷ μεσαιτατίῳ τῆς Γαλιλαίας
40 « κειμένη καὶ περὶ αὐτὴν κώμας ἔχουσα πολλὰς, καὶ
« τι θρασύνεσθαι δυνάμενη πρὸς Ῥωμαίους, εἶπερ
« ἡθέλησεν, εὐχερῶς, διεγνωκυία τῇ πρὸς τοὺς δεσπό-
« τας ἐμμένειν πίστει, καὶ ἐμὲ τῆς πόλεως αὐτῶν ἐξέ-
« κλεισε, καὶ στρατεύσασθαι τινα τῶν πολιτῶν Ἰου-
45 « δαίοις ἐκώλυεν· ὅπως δὲ καὶ τὰ πρὸς ἡμᾶς ἀσφαλῆς
« εἴη, ἡπάτησάν με τεύχεσιν αὐτῶν τὴν πόλιν ὀχυρῶ-
«σαι προτρέψαντες. Καὶ παρὰ Κεστίου Ἰάλλου τοῦ
« τῶν ἐν τῇ Συρίᾳ Ῥωμαϊκῶν ταγματῶν ἡγεμονεύσαν-
«τος φρουρὰν ἐκόντες ἐνεδέξαντο, καταφρονήσαντες
50 « ἐμοῦ τότε μέγα δυναμένου καὶ πᾶσι δι' ἐκπλήξεως
« ὄντος. Πολιορκουμένης δὲ τότε τῆς μεγίστης ἡμῶν
« πόλεως Ἱεροσολύμων, καὶ τοῦ κοινοῦ πάντων ἱεροῦ
« κινδυνεύοντος ἐν τῇ τῶν πολέμων ἐξουσία γενέσθαι,
« συμμαχίαν οὐκ ἔπεμψαν μὴ βουλόμενοι δοκεῖν κατὰ

metuant supplicia, parvi pendunt et contemptui habent
veritatem. Justus igitur de iis quæ a nobis gesta fuerint
et de bello scribere aggressus, ut diligentiam adhibuisse
videretur, de me mentitus est, deque patria sua ne vera
quidem protulit. Quamobrem (necesse enim habeo me-
met contra falsa testimonia defendere) eloquar ea quæ
hactenus siliui. Neque mirum cuiquam sit quod non antea
ea indicaverim : historiam enim scribenti vera dicere ne-
cessarium est; licet tamen ei non acerbe redarguere quo-
rundam improbitatem, non tam illorum gratia, quam ut
sese moderatum esse ostendat. « Quo modo igitur (ut
« ipsum tanquam præsentem alloquar), Juste, historicorum
« gravissime, (id enim libimet arrogas,) ipse et Galilæi pa-
« triæ tuæ auctores fuimus seditionis adversum Romanos
« et regem? Prius enim quam a communi Hierosolymorum
« prætor Galilææ essem constitutus, tu et Tiberienses uni-
« versi non solum arma corripuistis, sed et Syriæ decapoli
« bellum intulistis. Tu quippe illius vicos incendisti, tuus-
« que famulus in acie illic cecidit. Atque hæc non a me tan-
« tum dicuntur, sed et in Vespasianii Imperatoris commen-
« tariis scripta reperiuntur; et quo modo Vespasianum apud
« Ptolemaidem clamoribus prosequuti sunt decapolitani,
« te unum auctorem ad supplicium deposcentes. Et pœna
« dedisses jussu Vespasianii, nisi Agrippa rex, accepta po-
« testate te interimendi, multis precibus a sorore Berenice
« interpellatus, te non sustulisset, sed diu in custodia
« vinctum servasset. Quin et res, quas postea in republica
« gessisti, palam faciunt et reliquam tuam vitam, et quod
« tu patriæ tuæ auctor fueris defectionis a Romanis. Id quod
« multis iudiciis paulo infra confirmatum ibo. Volo autem
« propter te aliis etiam Tiberiensibus pauca dicere, facere-
« que ut sciant qui has legent historias, quod neque Ro-
« manorum neque regis amici fueritis. Urbium in Galilæa
« maximæ sunt Sepphoris et Tiberias, tua, Juste, patria :
« sed Sepphoris quidem in media Galilæa sita, et circa se
« habens vicos quamplurimos, quæque facile poterat, si
« quidem voluisset, adversus Romanos aliquid audere,
« secum tamen statuens suam erga dominos fidem servare,
« et me urbe sua exclusit, edictoque prohibuit civium suo-
« rum quenquam Judæis merere : utque a me extra peri-
« culum esset, dolo me induxerunt ut urbem eorum mœ-
« nibus munirem. Quo facto præsidium receperunt a
« Cestio Gallo, qui Romanis legionibus in Syria præerat,
« me contempto, qui tum potens valde eram et omnibus
« terrori. Quum autem eo tempore oppugnarentur Hiero-
« solyma, urbs apud nos amplissima, et parum aberat quin
« templum omnibus commune in hostium potestatem veni-
« ret, non miserunt suppetias, quod videri nollent arma

« Ῥωμαίων ὄπλα λαβεῖν. Ἡ δὲ σὴ πατρίς, ὧ Ἰούστε,
 « καί μιν ἐν τῇ Γεννησαρίτιδι λίμνῃ, καὶ ἀπέρχουσα
 « Ἰππου μὲν στάδια τριάκοντα, Γαδάρων δὲ ἐξήκοντα,
 « Σκυθοπόλεως δὲ εἴκοσι καὶ ἑκατὸν τῆς ὑπάρχουσας βα-
 « σιλείας, μηδεμιᾶς δὲ πόλεως Ἰουδαίων παρακειμέ-
 « νης, εἰ ἤθελε τὴν πρὸς Ῥωμαίους πίστιν φυλάττειν,
 « ῥάως ἐδύνατο· καὶ γὰρ ἦ τε πόλις ὅ τε δῆμος ὄπλων
 « ὑπερπεῖτο. Ἀλλ' ὥς σὺ φῆς αἴτιος ἤμην ἐγὼ τότε·
 « μετὰ ταῦτα δὲ τίς, ὧ Ἰούστε; πρὸ γὰρ τῆς Ἱεροσο-
 « λύμων πολιορκίας οἶδας ὑπὸ Ῥωμαίοις ἐμὲ γενόμενον
 « καὶ Ἰωταπάτα κατὰ κράτος ληφθέντα, φρούριά τε
 « πολλὰ, πολὺν τε Γαλιλαίων ὄχλον κατὰ τὴν μάχην
 « πεσόντα. Τότε οὖν ἐρχὼν ὑμᾶς πάντως ἀπηλλα-
 « γνέμενος τοῦ δι' ἐμὲ φόβου ῥίψαι τε τὰ ὄπλα καὶ πα-
 « ραστῆναι τῷ βασιλεῖ καὶ Ῥωμαίοις, ὅτι δὴ οὐχ
 « ἐκόντες, ἀλλ' ἀναγκασθέντες ἐπὶ τὸν πρὸς αὐτοὺς
 « ὀρμήσατε πόλεμον. Ὑμεῖς δὲ καὶ περιμένετε
 « Οὐεσπασιανὸν, ἕως αὐτὸς ἀπικόμενος μετὰ πά-
 « σης τῆς δυνάμεως προσέλθῃ τοῖς τεύχεσι, καὶ τότε
 « διὰ φόβον τὰ ὄπλα κατέθεσθε, καὶ πάντως ἀν ὑμῶν ἡ
 « πόλις ἦλω κατὰ κράτος, εἰ μὴ τῷ βασιλεῖ δεομένη
 « καὶ τὴν ἄνοιαν ὑμῶν παραιτούμενῳ συνεχώρησεν
 « Οὐεσπασιανός. Οὐκ ἐγὼ τοίνυν αἴτιος, ἀλλ' ὑμεῖς
 « οἱ πολεμικὰ φρονήσαντες. Ἡ οὐ μένησθε ὅτι το-
 « σαυτάκις ὑμῶν ἐγκρατὴς γενόμενος οὐδένα διέφθειρα;
 « στασιάζοντες δὲ ὑμεῖς πρὸς ἀλλήλους, οὐ διὰ τὴν πρὸς
 « τὸν βασιλέα καὶ Ῥωμαίους εὖνοιαν, διὰ δὲ τὴν ὑμε-
 « τέραν αὐτῶν πονηρίαν ἑκατὸν ὀγδοήκοντα πέντε τῶν
 « πολιτῶν ἀπεκτείνετε, κατὰ τὸν καιρὸν ἐκείνον ἐμοῦ
 « πολιορκουμένου ἐν Ἰωταπάτοις ὑπὸ Ῥωμαίων. Τί
 « δ' οὐχὶ κατὰ τὴν τῶν Ἱεροσολύμων πολιορκίαν δισχί-
 « λιοι Τιβεριέων ἐξητάσθησαν, οἱ μὲν πεπτωκότες, οἱ
 « δὲ ληφθέντες αἰχμαλῆται; Ἀλλὰ σὺ πολέμιος οὐ γε-
 « γονέναι φήσεις, ὅτι πρὸς βασιλέα τότε ἔφυγες· καὶ
 « τοῦτο δὲ διὰ τὸν ἐξ ἐμοῦ φόβον φημί σε πεποιθέναι.
 « Κάγω μὲν πονηρός, ὥς λέγεις· ὁ δὲ βασιλεὺς Ἀγρίπ-
 « πας, ὁ τὴν ψυχὴν σοι συγγωρήσας ὑπὸ Οὐεσπασιανοῦ
 « θανεῖν κατακρίνεται, ὁ τοσοῦτος διορησάμενος χρή-
 « μασι, τίνας ἔνεκεν ὕστερον δις μὲν ἔδῃσε, τοσαυτά-
 « κισ δὲ φυγεῖν τὴν πατρίδα προσέταξε, καὶ ἀποθανεῖν
 « δὲ κελεύσας ἀπαξ, τῇ ἀδελφῇ Βερενίκῃ πολλὰ δεη-
 « θείσῃ, τὴν σωτηρίαν ἐχρίσατο; καὶ μετὰ τοσαῦτα
 « δέ σὺ τὰ κακοῦργήματα τάξιν ἐπιστολῶν σοι πι-
 « στεύσας, ὥς καὶ ταῦτας σὲ ἡδὲ ῥαδιουργοῦντα, ἀπή-
 « λασε τῆς ὕμεως. Ἀλλὰ περὶ μὲν τούτων ἐλέγχειν
 « ἐπ' ἀκριβὲς ἐῷ. Θαυμάζειν δ' ἐπεισὶ μοι τὴν σὴν
 « ἀναίδειαν, ὅτι τολμᾶς λέγειν ἀπάντων τῶν τὴν πρα-
 « γματείαν ταύτην γεγραφότων αὐτὸς ἕμεινον ἐξηγγέλ-
 « κέναι, μήτε τὰ πράχθέντα κατὰ τὴν Γαλιλαίαν
 « ἐπιστάμενος (ἥς γὰρ ἐν Βηρυτῷ τότε παρὰ βασιλεῖ)
 « μήθ' ὅσα ἔπαθον Ῥωμαῖοι ἐπὶ τῆς Ἰωταπάτων πο-
 « λιορκίας ἢ ἔδρασαν ἡμᾶς παρακολούθησας, μήθ' ὅσα
 « κατ' ἐμαυτὸν ἔπραξα πολιορκούμενος δυνήθεις πυθέ-
 « σθαι. Πάντες γὰρ οἱ ἀπαγγέλλοντες ἀν διεφθάρσαν

« sumpsisse adversus Romanos. Tua vero patria, o Juste,
 « ad lacum Gennesariten sita, et distans ab Hippo triginta
 « stadiis, Gadaris sexaginta, et Scythopoli in ditione regis
 « centum et viginti, quum Judaeorum urbs nulla ei adja-
 « ceat, si voluisset, facile Romanis fidem servare potuit:
 « nam et civitati ipsi et populo abunde armorum erat.
 « Verum, ut tu dicis, ipse tunc eram in causa: al quis
 « postea, o Juste? nam antequam obsiderentur Hierosolyma,
 « nosti me sub Romanis fuisse, et vi capta Iotapata, mol-
 « taque castella, magnamque populi Galilææ partem acie
 « cecidisse. Tunc igitur oportebat vos omnino a mei ter-
 « rorē liberatos arma abjicere, et auxilio venisse regi
 « Romanisque, quandoquidem non sponte, sed necessitate
 « coacti in bellum contra eos irruistis. Quin et vos tantis-
 « per exspectastis Vespasianum, dum ipse cum omnibus
 « suis copiis moenibus oppugnandis sese admoveret: ac tunc
 « demum præ metu arma posuistis, et proculdubio vestram
 « vi expugnasset urbem, nisi regi supplicanti vestramque
 « stultitiam excusanti vos condonasset Vespasianus. Nos
 « mea igitur est culpa, sed vestra, qui belligare studuistis.
 « Annon meministis quod, vobis toties superatis, vestrum
 « neminem interfecerim? quum vero vos seditionem inter
 « vosmet agitaretis, non ex benevolentia erga regem et
 « Romanos, sed vestrum ipsorum ex militia, centum et
 « octoginta quinque cives occidistis, quo tempore ipse
 « a Romanis obsiderer Iotapatis. Quid? annon in Hieroso-
 « lymitana obsidione recensita sunt Tiberiensium duo
 « millia, qui partim ceciderunt, partim captivi facti sunt?
 « Sed forsā tu hostem te fuisse negabis, quod tunc profu-
 « geris ad regem: id quod te fecisse aio mei metū. Et tu
 « quidem me hominem improbum esse dicis. Verum rei
 « Agrippa, qui tibi a Vespasiano capitis damno vitam im-
 « pulsit et tam magna pecunia te donavit, qua demum
 « causa semel et iterum in vincula te coniecit, totiesque e
 « patria in exsilium ire jussit? quumque semel te morti ad-
 « dixisset, nonne multis Berenices sororis precibus molis
 « salutem tibi concessit? Postea vero quum te, in tot maleficiis
 « deprehensum, ei ab epistolis esse voluisset, ut comperit
 « hic quoque te mala fide rem agere, a conspectu suo te
 « abegit. Sed in hæc diligentius inquirere eaque redar-
 « guere desino. Ceterum mihi subito mirari impudentiam
 « tuam, qui ausus sis dicere, te omnibus qui harum rerum
 « historiam literis mandarunt, melius eas scriptis tuis
 « enarrasse, quum nec ea resciveris quæ per Galilæam gesta
 « sunt, (tunc enim Beryti eras apud regem,) nec eorum
 « quæ Romani passi sunt in Iotapatorum obsidione nosse
 « pati fecerunt, notitiam assequutus fueris; nec res a me
 « gestas dum obsiderer discere potueris. Nam omnes qui
 « ista narrando erant acierum conflictu illic perierunt. Sed

« ἐπὶ τῆς παρατάξεως ἐκείνης. Ἄλλ' ἴσως τὰ κατὰ
 « τῶν Ἱεροσολυμιτῶν πραγ/θέντα μετὰ ἀκριθείας φήσεις
 « συγγεγραπέναι. Καὶ πῶς οἶόν τε ; οὔτε γὰρ πολέμῳ
 « παρέτυχες οὔτε τὰ Καίσαρος ἀνέγνωνς ὑπομνήματα,
 « μέγιστον δὲ τεκμήριον, τοῖς Καίσαρος ὑπομνήμασιν
 « ἐναντίαν πεποιήσαι τὴν γραφὴν. Εἰ δὲ θαρρεῖς
 « ἀμεινὸν ἀπάντων συγγεγραπέναι, διὰ τί, ζώντων
 « Οὐεσπασιανοῦ καὶ Τίτου τῶν αὐτοκρατόρων τοῦ πο-
 « λέμου γενομένων, καὶ βασιλέως Ἀγρίππας περιόντος
 « ἔτι καὶ τῶν ἐκ γένους αὐτοῦ πάντων, ἀνδρῶν τῆς
 « Ἑλληνικῆς παιδείας ἐπὶ πλείστον ἥκόντων, τὴν ἱστο-
 « ρίαν οὐκ ἔφερες εἰς μέσον ; πρὶ γὰρ εἴκοσιν ἑτῶν εἰ-
 « χες γεγραμμένην, καὶ παρ' εἰδῶτων ἐμελλες τῆς
 « ἀκριθείας τὴν μαρτυρίαν ἀποφέρεισθαι. Νῦν δ' ὅτε
 « ἐκείνοι μὲν οὐκέτι εἰσι μεθ' ἡμῶν, ἐλεγχθῆναι δ' οὐ
 « νομίζεις, τεθάρρηκας. Οὐ μὲν ἐγὼ σοὶ τὸν αὐτὸν
 « τρόπον περὶ τῆς ἑαυτοῦ γραφῆς ἔδεισα, ἀλλ' αὐτοῖς
 « ἐπέδωκα τοῖς αὐτοκράτοσι τὰ βιβλία, μονοῦ τῶν
 « ἔργων ἥδη βλεπομένων. Συνῆδιν γὰρ ἑαυτοῦ τε-
 « τηρηκότε τὴν τῆς ἀληθείας παραδόσιν, ἐφ' ἧς μαρτυ-
 « ρίας τεύξεσθαι προσδοχίας οὐ διήμαρτον. Καὶ
 « ἄλλοις δὲ πολλοῖς εὐθὺς ἐπέδωκα τὴν ἱστορίαν, ὧν
 « ἔνιοι καὶ παρετετυγχεῖσαν πολέμῳ, καθάπερ βασι-
 « λεὺς Ἀγρίππας καὶ τινες αὐτοῦ τῶν συγγενῶν. Ὁ μὲν
 « γὰρ αὐτοκράτωρ Τίτος οὕτως ἐκ μόνων αὐτῶν ἔβου-
 « λήθη τὴν γνῶσιν τοῖς ἀνθρώποις παραδοῦναι τῶν
 « πράξεων, ὥστε χαράξας τῇ ἑαυτοῦ χειρὶ τὰ βιβλία
 « δημοσιεύεσθαι προσέταξεν· δὲ βασιλεὺς Ἀγρίππας
 « ἐξήκοντα δύο γέγραπεν ἐπιστολάς, τὴν τῆς ἀληθείας
 « παράδοσιν μαρτυρῶν. Ὡν ὁ καὶ δύο ὑπέταξα,
 « καὶ βουλευθέντι σοὶ τὰ γεγραμμένα γνῶναι πάρεστιν
 « ἐξ αὐτῶν. « Βασιλεὺς Ἀγρίππας Ἰωσήφῳ τῷ φιλότῳ
 « χαίρειν. Ἦδιστα διήλθον τὴν βίβλον. Καὶ μοι
 « πολὺ ἐπιμελέστερον ἔδοξας τῶν ταῦτα συγγραψάντων
 « ἡκριθῶκεναι. Πέμπε δέ μοι καὶ τὰς λοιπὰς. Ἐρ-
 « ρωσο, φίλτατε. — Βασιλεὺς Ἀγρίππας Ἰωσήφῳ τῷ
 « φιλότῳ χαίρειν. Ἐξ ὧν ἔγραψας οὐδεμίαν ἑοικας
 « γρῆξιν διδασκαλίας ὑπὲρ τοῦ μαθεῖν ἡμᾶς θλους
 « ἀρχῆθεν. Ὅταν μέντοι συντύχῃς μοι, καὶ αὐτὸς σε
 « πολλὰ κατ/χῆσω τῶν ἀγνοουμένων. » Ἐμοὶ δὲ,
 « ἀπαρτισθεὶς τῆς ἱστορίας, Ἀγρίππας οὐ κολακεύων
 « (οὐδὲ γὰρ ἐπέβαλλεν αὐτῷ) οὐδὲ εἰρωνεύμενος, ὡς σὺ
 « φήσεις, (πόρρω γὰρ ἦν ἐκεῖνος τοιαύτης κακοηθείας,)
 « ἀλλὰ τὴν ἀλήθειαν ἐμαρτύρει, καθάπερ πάντες οἱ
 « ταῖς ἱστορίας ἐντυγχάνοντες. » Ἀλλὰ τὰ μὲν πρὸς
 « τὸν Ἰούσιον, ἀναγκαίαν λαβόντα τὴν παρέχασιν, μέ-
 « γρι τούτων λελέχθω.

« ἔς. Διοικήσας δ' ἐγὼ τὰ κατὰ τὴν Γιβεριάδα καὶ
 « καθίσας τῶν φίλων συνέδριον, ἐβουλευόμην περὶ τῶν πρὸς
 « Ἰωάννην πραγ/θησομένων. Ἐδόκει μὲν οὖν πᾶσι τοῖς
 « Γαλιλαίοις ὀπλίσαντα πάντας ἀπελθεῖν ἐπὶ τὸν Ἰωάννην
 « καὶ λαθεῖν παρ' αὐτοῦ δίκας ὡς πάσης τῆς στάσεως
 « αἰτίου γεγονότος. Οὐκ ἤρσατόμην δ' ἐγὼ ταῖς γνώμαις
 « αὐτῶν, προτίρουν ἔχων τὰς ταρχὰς χωρὶς φόβου

« forte dices te accurate omnia perscripsisse, quæ gesta
 « erant contra Hierosolymitas. Et qui potuisti, quum nec
 « ei bello interfueris, nec Caesaris commentarios legeris?
 « maximoque est indicio, quod scripseris contra quam Car-
 « sar in commentariis. Quodsi confidis te omnibus in
 « scribendo præstitisse, cur non, dum viverent Vespasia-
 « nus ac Titus, quorum Imperatorum auspiciis confectum
 « erat bellum, et dum Agrippa rex superstes esset, cogna-
 « tique ejus, viri Græcarum literarum peritissimi, historiam
 « tuam in lucem edidisti? eam utique ante viginti annos
 « scriptis consignatam habebas: et poteras ab iis, quibus
 « omnia explorata erant, accuratæ diligentia: testimonium
 « retulisse. Nunc vero, quando illi quidem nobiscum esse
 « desierunt, teque redargui non posse arbitraris, ausus es
 « librum edere. At non ego de meis libris perinde ac tu
 « sum veritus, sed ipsis Imperatoribus eos obtuli, quum res
 « gestæ præne adhuc ante omnium oculos versarentur:
 « quippe conscius eram mihi servatæ ubicunque veritatis.
 « Ac proinde quum testimonium illorum speravissen, non
 « sum expectatione mea frustratus. Quin etiam cum plu-
 « ribus aliis historiam meam communicavi, quorum non-
 « nulli bello interfuerant: inter quos fuit rex Agrippa, et
 « quidam ex ejus propinquis. Nam Titus quidem Impera-
 « tor ex iis solis rerum gestarum notitiam hominibus tradi
 « tantopere voluit, ut manu sua subscriptos publicari præ-
 « cepit: rex vero Agrippa duas et sexaginta scripsit epi-
 « stolas, quibus veritatem a me traditam esse testatur. Ex
 « quibus sane duas etiam subjeci; et tibi, si volueris, iude
 « licet ea cognoscere quæ scripta erant. « Rex Agrippa
 « Josepho carissimo S. Libenter admodum perlegi li-
 « brum tuum. Et mihi visus es diligenter magis et accu-
 « rate quam alii, qui de iisdem rebus scripserunt, narra-
 « tionem contexuisse. Fac autem mihi mitas quod reli-
 « quum est. Vale, carissime. — Rex Agrippa Josepho
 « carissimo S. Ex iis quæ scripsisti nihil desiderare vide-
 « ris quod aliquis te edoceat, quo nos omnes quæ gesta
 « fuerint ab initio perspecta habeamus. Tamen quum me
 « conveneris, ipse faciam ut auditione aliquam multa acci-
 « pias quæ ignorantur. » Mihi autem, historia absoluta,
 « Agrippa, non adulatione utens, (hoc enim ei non convenie-
 « bat,) neque ut tu dices dissimulatione, (nam plurimum
 « aberat ab ista ingenii malignitate,) sed, quemadmodum ii
 « omnes qui historias legunt, de veritate ejus testimonium
 « perhibebat. » Et hæc quidem quæ ad Justum spectant, de
 « quibus necessario instituenda erat digressio, hactenus dicta
 « sunt.

66. Ego vero quum res Tiberiadis curassem et amicorum
 concilium coegissem, deliberabam quid de Joanne facien-
 dum esset. Et Galilæis quidem omnibus placuit ut, quum
 ipsos armis instruxissem, in Joannem impetum facerem, de-
 que eo tanquam seditionis totius auctore pœnas sumerem.
 At mihi displicebat illorum sententia, cui constitutum erat
 sine cæde tumultus componere. Quamobrem eos adhorta-

καταστέλλειν ὅθεν δὴ παρήνεσα πᾶσαν εἰσενέγκασθαι πρόνοιαν ὑπὲρ τοῦ γυνῶναι τὰ ὀνόματα τῶν ὑπὸ τῷ Ἰωάννῃ ὄντων. Ποιησάντων δὲ ἐκείνων, γνούς ἐγὼ τοὺς ἀνθρώπους οὔτινες ἦσαν, ἐξέθηκα πρόγραμμα, διὰ τούτου πιστὴν καὶ δεξιὰν προτείνων τοῖς μετὰ Ἰωάννου θελήσασιν λαβεῖν μετάνοιαν, καὶ ἡμερῶν εἰκοσι χρόνον προέτεινα τοῖς βουλευσασθαι θέλουσι περὶ τῶν ἑαυτοῖς συμφερόντων. Ἡπείλουν δὲ, εἰ μὴ ῥίψωσι τὰ ὅπλα, καταπρήσειν αὐτῶν τὰς οἰκίσεις καὶ δημοσιώσιν τὰς οὐσίας. Ταῦτα δὲ ἀκούσαντες οἱ ἄνθρωποι καὶ ταραχθέντες οὐ τι μετρίως, καταλείπουσι μὲν τὸν Ἰωάννην, τὰ δ' ὅπλα ῥίψαντες ἤκον πρὸς μετρακισχίλιοι τὸν ἀριθμὸν. Μόνοι δὲ τῷ Ἰωάννῃ παρέμειναν οἱ πολῖται καὶ ξένοι τινὲς ἐκ τῆς Τυρίων μητροπόλεως ὡς χίλιοι καὶ πεντακόσιοι. Ἰωάννης μὲν οὕτω καταστρατηγηθεὶς ὑπ' ἐμοῦ, τὸ λοιπὸν ἐν τῇ πατρίδι περίφοβος ἔμεινεν.

ζζ'. Κατὰ τοῦτον δὲ τὸν καιρὸν Σεπφωρίται θαρρήσαντες ἀναλαμβάνουσιν ὅπλα, πεποισμένοι τῇ τε τῶν τευχῶν ὀχυρότητι καὶ τῷ πρὸς ἑτέροις ὄντα με ὄρᾶν. Πέμπουσιν δ' πρὸς Κέστιον Γάλλον (Συρίας δ' ἦν οὗτος ἡγεμὸν) παρακαλοῦντες ἢ αὐτὸν ἔχειν θάττον παραληψόμενον αὐτῶν τὴν πόλιν, ἢ πέμψαι τοὺς φρουρήσοντας. Ὁ δὲ Γάλλος ἐλευσεσθαι μὲν ὑπέσχετο, πότε δὲ οὐ διεσάρησεν. Κἀγὼ ταῦτα πυθόμενος, ἀναλαβὼν τοὺς σὺν ἐμοὶ στρατιώτας καὶ ὁρμήσας ἐπὶ τοὺς Σεπφωρίτας, εἶλον αὐτῶν τὴν πόλιν κατὰ κράτος. Λαβόμενοι δ' ἀφορμῆς οἱ Γαλιλαῖοι, καὶ παρεῖναι τοῦ μίσους τὸν καιρὸν οἰηθέντες, (εἶχον γὰρ ἀπεχθῶς καὶ πρὸς ταύτην τὴν πόλιν,) ὤρμησαν ὡς ἄδην ἀφανίσοντες πάντας σὺν τοῖς ἐποίκοις. Εἰσδραμόντες οὖν ἐνεπίμψαν αὐτῶν τὰς οἰκίας, ἐρήμους καταλαμβάνοντες· οἱ γὰρ ἄνθρωποι, δεισάντες εἰς τὴν ἀκρόπολιν συνέφυγον. Διήρπάζον δὲ πάντα, καὶ τρόπον οὐδένα πορθήσεως κατὰ τῶν δημοφύλων παρελίμπανον. Ταῦτ' ἐγὼ θεασάμενος σφόδρα διετέθην ἀνιάρως, καὶ παύεσθαι προσέταττον αὐτοῖς, ὑπομιμνήσκων ὅτι τοιαῦτα ὄρᾶν δημοφύλους οὐκ ἔστιν ὅσιον. Ἐπεὶ δ' οὔτε παρακαλοῦντος οὔτε προστάσσοντος ἤκουον, ἐνίκα δὲ τὸ μῖσος τὰς παραινέσεις, τοὺς πιστοτάτους τῶν περὶ ἐμὲ φίλων ἐκέλευσα διαδοῦναι λόγους ὡς Ῥωμαῖον μετὰ μεγάλης δυνάμεως κατὰ τὸ ἕτερον μέρος τῆς πόλεως εἰσβεβληκότων. Ταῦτα δ' ἐποιοῦν ὑπὲρ τοῦ τῆς φήμης ἐμπεσοῦσης ἐπισχεῖν μὲν τῶν Γαλιλαίων τὰς ὁρμὰς, διασῶσαι δὲ τὴν τῶν Σεπφωριτῶν πόλιν. Καὶ τέλος προὐχώρησε τὸ στρατήγημα. Τῆς γὰρ ἀγγελίας ἀκούσαντες ἐφοβήθησαν ὑπὲρ αὐτῶν καὶ καταλιπόντες τὰς ἀρπαγὰς ἔφυγον, μάστιγα δὲ, ἐπεὶ καμὲ τὸν στρατηγὸν ἐώρων ταῦτα ποιοῦντα. Πρὸς γὰρ τὸ πιστὸν τῆς φήμης ἐσκηπτόμων ὁμοίως αὐτοῖς διατίθεσθαι. Σεπφωρίται δὲ παρ' ἐλπίδα τὴν ἑαυτῶν ὑπὸ τοῦ ἐμοῦ σοφίσματος ἐσώθησαν.

ζη'. Καὶ Τιβεριὰς δὲ παρ' ὀλίγον διηρπάσθη ὑπὸ Γαλιλαίων, τοιαύτης αἰτίας ὑποπεσοῦσης. Τῶν ἐκ

tus sum ad curam omnem adhibendam, ut eorum qui sub Joanne erant nomina edicerent. Quod quum illi fecissent, comperto mihi qui viri essent, edictum proposui, quo fidam dextramque me illis porrigere dicebam, qui ab Joanne starent, modo resipiscerent: atque viginti dierum spatium eis præscripsi, qui suis rebus vellent consulere. Porro minitabar, nisi arma projicerent, me ignem illorum domibus subjecturum esse, bonaque illorum publicatorem. His illi auditis, nec mediocri timore percussi, Joannem reliquunt, armisque projectis ad me venerunt, numero citius quattuor millia. Soli vero apud Joannem manserunt cives ipsius, et peregrini quidam e Tyriorum metropoli, mille ferme et quingenti. Joannes quidem, ita meo strategemate superatus, deinceps in patria prae metu ceceperant.

67. Sub idem autem tempus Sepphoritæ sumptis animis ad arma provolant, freti firmitate munitionum, et quod ne viderent aliis rebus destituti. Itaque mittunt ad Cestium Gallum, (erat autem is tum Syriæ præses,) rogantes ut aut ipse ocius veniret in suam fidem ipsorum civitatem accepturus, aut saltem eo mitteret militum præsidium. Galles vero se venturum quidem esse promittebat, sed de tempore nihil constituit. Atque ego, quum ista accepissem, assumptis mecum militibus meis et in Sepphoritas facta impressior, vi illorum urbem expugnabam. Galilæi vero, hac occasione arrepta, ratique sibi adesse odii sui satiandi tempus, (isti enim civitati infesti erant insensique,) incitati lerebatur, quasi cives omnes advenasque ad internecionem usque deleturi. Itaque quum excursionem fecissent, ædes illorum, quas vacuas deprehendebant, igne cremarunt: nam homines prae metu in arcem confugiebant. Diripiebant autem omnia, nec ullum vastationi modum adhibebant adversus populares suos. Ista quum ego animadvertissem, vehementer dolebam, illisque imperabam ut desinerent, nam esse suggerens ita tractare ejusdem tribus homines. Postquam vero neque obsecranti neque imperanti morem fiebant, (nam admonitionibus prævalebat odii magnitudo, amicorum qui circa me erant fidissimos jussi rumorem spargere, Romanos cum magna militum manu irruptionem fecisse in alteram urbis partem. Hæc autem faciebam, ut fama percrebescente Galilæorum quidem impetus rignaretur, servareturque Sepphoritarum civitas. Tandemque bene successit hoc strategema. Audito enim ejusmodi nuncio sibi ipsis timuerunt, relictisque a tergo quæ capere ceperant, fugæ se mandarunt, præsertim quum me eadem facere viderent. Nam ad fidem rumori faciendam simulabam me similiter atque ipsos periculo terri. Sepphoritæ autem præter omnium suorum spem hoc meo commento salutem consequuti sunt.

68. Sed et Tiberias parum absuit quin a Galilæis diriperetur, ex hujusmodi causa. Senatus ejus primores ex-

τῆς βουλῆς οἱ πρῶτοι γράφουσι πρὸς τὸν βασιλέα, παρακαλοῦντες ἀφικέσθαι πρὸς αὐτοὺς παραληγόμενον τὴν πόλιν. Ὑπέσχετο βασιλεὺς ἐρξεσθαι, καὶ τὰς ἐπιστολάς ἀντιγράφει, καὶ τῶν περὶ κοιτῶνά τινι, Κρίσπῳ μὲν τοῦνομα, τὸ δὲ γένος Ἰουδαίου, δίδωσι πρὸς τοὺς Τιβεριεῖς φέρειν. Τοῦτον κομίσαντα γράμματα γνωρίζαντες οἱ Γαλιλαῖοι καὶ συλλαβόντες ἄγρουσιν ἐπ' ἐμέ· τὸ δὲ πᾶν πλῆθος, ὡς ἤκουσε, παροῦνθ' ἐφ' ὅπλα τρέπεται. Συναγθέντες δὲ πολλοὶ πανταγρόθεν κατὰ τὴν ἐπιούσαν ἦγον εἰς Ἀσχωλὶν πόλιν, ἐνῶα δὲ τὴν κατὰ λυσιν ἐποιούμην, καταβοήσεις τε σφόδρα ἐποιούντο, προδότην ἀποκαλοῦντες τὴν Τιβεριάδα καὶ βασιλέως φίλην, ἐπιτρέπουν τε ἡξίουσιν αὐτοὺς καταδύειν ἀρδην ἀφανίσαι. Καὶ γὰρ πρὸς τοὺς Τιβεριεῖς εἶχον ἀπεχθῶς ὡς πρὸς τοὺς Σεπφορίτας.

ξβ'. Ἐγὼ δὲ ἀκούσας ἡπόρουν τινα τρόπον ἑξαρκάσω τὴν Τιβεριάδα τῆς Γαλιλαίων ὁργῆς ἐπ' αὐτοῦ. Ἀρνήσασθαι γὰρ οὐκ ἐδυνάμην μὴ γεγραφέναι τοὺς Τιβεριεῖς καλοῦντας τὸν βασιλέα· ἤλεγχον γὰρ αἱ παρ' ἐκείνου πρὸς αὐτοὺς ἀντιγραφαὶ τὴν ἀλήθειαν. Σύνουσι οὖν πολλὴν ὄραν γενόμενος, ὅτι μὲν ἡδικήκασιν, εἶπον, « Τιβεριεῖς, οἶδα καγὼ τὴν πόλιν δὲ αὐτῶν ὑμᾶς οὐ καλῶς διαρπάσαι. Δεῖ δ' ὅμως καὶ μετὰ κρίσεως τὰ τηλικαῦτα πράττειν. Οὐ γὰρ μόνοι Τιβεριεῖς προδότες τῆς ἐλευθερίας ἡμῶν γεγονάσιν, ἀλλὰ πολλοὶ καὶ τῶν ἐν Γαλιλαίᾳ δοκιμωτάτων. Προσμεῖναι δὲ μέχρι τοὺς αἰτίους ἀκριδῶς ἐκμῆθω, καὶ τότε πάντας ὑποχειρίους ἔξετε καὶ δεοὺς ἰδίᾳ ἐπάξει, καὶ δυνήσεσθε ». Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἐπέισα τὸ πλῆθος, καὶ παυσάμενοι τῆς ὁργῆς διελύθησαν. Τὸν παρὰ βασιλέως δὲ πεμφθέντα δῆσαι κελεύσας, μετ' οὐ πολλὰς ἡμέρας ἐπὶ τινα τῶν ἐμαυτοῦ χρεῶν ἐπείγουσαν σκηψάμενος ἐκδημῶν τῆς βασιλείας, καλέσας τὸν Κρίσπον λάθρα προσέταξε μεθύσαι τὸν στρατιωτὴν φύλακα καὶ φυγεῖν πρὸς βασιλέα· μὴ γὰρ διωγθήσεσθαι. Καὶ ὁ μὲν ταῖς ὑποθήκαις πεισθεὶς διέφυγε, Τιβεριὰς δὲ μέλλουσα δεύτερον ἀφανίζεσθαι, στρατηγία τῇ ἐμῇ καὶ προνοία τῇ περὶ αὐτῆς ὅζων οὕτω κίνδυνον διέφυγεν.

ο'. Κατὰ τοῦτον δὲ τὸν καιρὸν Ἰούστος ὁ Πίστου παῖς λαθὼν ἐμὲ διαδιδράσκει πρὸς τὸν βασιλέα. Τὴν αἰτίαν δὲ, δι' ἣν τοῦτο ἐπραξεν, ἀρηγγύσκει. Λαθόντος ἀρχὴν Ἰουδαίους τοῦ πρὸς Ῥωμαίους πολέμου, Τιβεριεῖς διεγνώκεισαν ὑπακοῦν βασιλεῖ καὶ Ῥωμαίων μὴ ἀφίστασθαι. Πείθει δ' αὐτοὺς Ἰούστος ἐφ' ὅπλα χωρῆσαι, νεωτέρων αὐτὸς ἐπιέμενος πραγματών, καὶ δι' ἐλπίδος ἔχων ἄρξειν Γαλιλαίῳ τε καὶ τῆς ἐαυτοῦ πατρίδος. Οὐ μὴν τῶν προσδοκηθέντων ἐπέτυχεν. Γαλιλαῖοι τε γὰρ, ἐχθρῶς ἔχοντες πρὸς τοὺς Τιβεριεῖς, διὰ μὴν ὧν ὑπ' αὐτοῦ πρὸ τοῦ πολέμου ἐπεπόνθεισαν, οὐκ ἠνείχοντο στρατηγούντος αὐτῶν Ἰούστου. Καγὼ δὲ τὴν προστασίαν τῆς Γαλιλαίας πιστευθεὶς ὑπὸ τοῦ κοινού τῶν Ἱεροσολυμιτῶν πολλὰκις εἰς τσαοστὴν ἦγον ὁργὴν ὥς ὀλίγου δεῖν ἀποκτείναι τὸν Ἰούστον, φέρειν αὐτοῦ τὴν μογθηρίαν οὐ δυνάμενος. Δείσας οὖν ἐκεί-

bunt ad regem, rogantes ut ad ipsos veniret urbemque sub imperium suum acciperet. Rex se venturum promittebat, illisque rescripsit, et literas ad Tiberienses perferendas cuidam eorum dedit, qui ei a cubiculo erant, Crispo quidem nomine, genere vero Judæo. Galilæi hunc qui literas defererebat agnitum comprehensumque ad me ducunt: plebs autem omnis, hac re audita, valde exasperata erat, et ad arma procurrebat. Quinque multi postridie ejus diei undique congregati essent, ad urbem Asochin, in qua deversabar, veniebant, et vehementer vociferabant Tiberiadem proditricem appellantes regisque amicam: postulabantque ut permitterem ipsis, descensu illic facto, eam funditus evertere. Tiberiensibus quippe æque infensi erant ac Sepphoritis.

69. Ego vero, istis auditis, mecum dubitabam quo modo Tiberiadem iratis Galilæis eriperem. Nam infitriari non poteram Tiberienses literis regem ad se accivisse; nam literarum, ab illo ad eos rescriptarum, rei veritatem arguebant. Itaque quum diu tacitus mecum cogitasset, tandem respondebam, « Tiberienses quidem inique egisse et ipse novi, nec per me stabit quominus urbem eorum diripiatis. Veruntamen ejusmodi quid non nisi adhibito judicio admittendum. Non enim soli Tiberienses libertatem nostram prodiderunt, sed et multi eorum qui in Galilæa fidei spectatissimæ habentur. Quare manete tantisper, dum exactius edidicerō quinam fuerint conditionis auctores: et tunc omnes in potestate vestra habebitis, et quotquot eorum vos singuli adducere poteritis. » Atque hac loquutus persuasi multitudini: moxque, ubi ira resederat, domum quisque suam discesserunt. Quum autem eum qui a rege missus erat vinciri jussissem, non ita multis post diebus, quum simulasset me necesse habere e regno abire ad aliquid negotii conficiendum, Crispo ad me clam accito, jussi ut militem custodem incibriaret, atque ita ad regem fugeret: neque enim a fuga retractum iri. Et hic quidem consilio meo obsequutus, evasit, Tiberias vero, quum in extremo excidii discrimina iterum constituta esset, mea solertia, qua ei providebam, periculum brevi adendum hoc modo effugit.

70. Sub idem tempus Justus Pisti filius me inscio ad regem per fugit. Causam autem, cur ita fecerit, exponam. Quum primum ortum esset bellum, quod Judæi contra Romanos gesserunt, Tiberienses decreverant regi parere et a Romanis nequitiam desciscere. Justus vero suadet eis arma capere, quod et ipse novis rebus studeret, speraretque imperium adipisci Galilæorum patriæque suæ. Non tamen voti compos factus est. Nam et Galilæi Tiberiensibus infensi ex ira quam conceperant ob ea quæ ante bellum ab eo passi fuerant, Justum pro duce habere non ferebant. Atque ego, cui commissæ erat præfectura Galilææ a communi Hierosolymorum, sæpenumero adeo ira accensus eram ut parum abfuerim ab Justo occidendo, quod malitiam ejus perpeti nequiverim. Ille igitur veri-

νος μὴ καὶ λάθῃ τέλος ἀπαξ ὁ θυμὸς, ἐπεμψε πρὸς βασιλέα, κρείσσον καὶ ἀσφαλέστερον οἰκῆσειν παρ' ἐκείνῳ νομίζων.

α'. Σεπφωρίται δέ, παραδόξως τὸν πρῶτον κίνδυνον διαφυγόντες, πρὸς Κέστιον Γάλλον ἐπεμψαν, καὶ ἤκειν παρακάλουν ὥς αὐτοὺς θάπτον παραληφόμενον τὴν πόλιν, ἢ πέμπειν δύναμιν τὴν ἀνακόψουσαν τὰς ἐπ' αὐτοὺς τῶν πολεμίων ἐπιδρομὰς. Καὶ τέλος ἐπέσαν τὸν Γάλλον πέμψαι δύναμιν αὐτοῖς ἱππικὴν τε καὶ πεζικὴν πάλιν συχὴν, ἣν ἐλθοῦσαν νυκτὸς εἰσεδέξαντο. Κακουμένη δὲ ὑπὸ τῆς Ῥωμαϊκῆς στρατιάς τῆς περὶ χώρας, ἀναλαβὼν ἐγὼ τοὺς περὶ ἐμὲ στρατιώτας, ἦγον εἰς Γάρις κόμην· ἐνθα βαλλόμενος χάρακα πόρρω τῆς Σεπφωριτῶν πόλεως ἀπέχων σταδίων εἴκοσι, νυκτὸς ἐπ' αὐτὴν προσέμειξα, καὶ τοὺς τείχεσι προσέβαλλον· καὶ διὰ κλιμάκων ἐμβιδίσας συγχύς τῶν στρατιωτῶν ἐγκρατῆ· τοῦ πλείστου τῆς πόλεως μέρους ἐγενόμην. Μετ' οὐ πολὺ δὲ διὰ τὴν τῶν τόπων ἀγνοίαν ἀναγκασθέντες ἀνεχωρήσαμεν, ἀνελόντες μὲν δυοκαίδεκα Ῥωμαίων πεζούς, δύο δὲ ἱππεῖς, ὀλίγους δὲ Σεπφωριτῶν, αὐτοὶ δὲ ἓνα μόνον ἀπέβαλομεν. Γενομένης δὲ ὕστερον ἡμῖν κατὰ τὸ πεδὸν μάχης πρὸς τοὺς ἱππεῖς, μέχρι πολλοῦ καρτερώς διακινδυνεύσαντες ἡττήθημεν. Περιελθόντων γάρ με τῶν Ῥωμαίων, οἱ μετ' ἐμοῦ δεῖσαντες ἔφυγον εἰς τοῦ πίσω. Πίπτει δὲ τῆς παρατάξεως ἐκείνης εἰς τῶν πεπιστευμένων τὴν τοῦ σώματος μου φυλακὴν, Ἰούστος τοῦνομα, καὶ παρὰ βασιλεῖ ποτε τὴν αὐτὴν τάξιν ἐσχηκώς. Κατὰ τοῦτον δὲ τὸν καιρὸν ἡ παρὰ βασιλέως δύναμις ἦκεν ἱππικὴ τε καὶ πεζικὴ, καὶ Σύλλας ἐπ' αὐτὴν ἡγεμών, ὃ ἐπὶ τῶν σωματοφυλάκων. Οὗτος οὖν βαλόμενος στρατοπέδον Ἰουλιάδος ἀπέχον σταδίων πέντε, φρουρὰν ἐπέστησε ταῖς ὁδοῖς, τῇ τε εἰς Κανά ἀγορῇ καὶ τῇ εἰς Γάμαλα τὸ φρούριον, ὑπὲρ τοῦ τὰς παρὰ τῶν Γαλιλαίων ὠρελείας τοῖς ἐνοικοῖς ἀποκλείειν.

οβ'. Ταῦτα δ' ὥς ἐγὼ ἐπυθόμην, πέμπω διςχιλίους δολίτας καὶ στρατηγὸν αὐτῶν Ἰερεμίαν· οἱ δὲ καὶ χάρακα θέντες ἀπὸ σταδίου τῆς Ἰουλιάδος πλησίον τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ πλέον ἀκροβολισμῶν οὐδὲν ἔπραξαν, μέχρι τριςχιλίους ἐγὼ στρατιώτας ἀναλαβὼν ἦγον πρὸς αὐτούς. Κατὰ δὲ τὴν ἐπιούσαν ἡμέραν ἐν τινι φάραγγι καθίσας λόχον οὐκ ἀπωθεν αὐτῶν τοῦ χάρακος, προεκαλούμην τοὺς βασιλικούς εἰς μάχην, παραινέσας τοῖς μετ' ἐμοῦ στρατιώταις στρέψαι τὰ νῦντα μέγρις ἂν ἐπιστάσωνται τοὺς πολεμίους προελθεῖν· ὅπερ καὶ ἐγένετο. Σύλλας γάρ, εἰκάσας ταῖς ἀληθείαις τοὺς ἡμετέρους φεύγειν, προελθὼν ἐπιδιώκειν οἷός τε ἦν. Κατὰ νότου δ' αὐτὸν λαμβάνουσιν οἱ ἐκ τῆς ἐνέδρας καὶ σφόδρα πάντας ἐθορύβησαν. Ἐγὼ δὲ εὐθὺς ὀξεία χρυσάμενος ὑποστροφῇ, μετὰ τῆς δυνάμεως ὑπήντησα τοῖς βασιλικοῖς, καὶ εἰς φυγὴν ἔτρεψα· καὶ κατώρθωτό μοι κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἡ πρᾶξις μὴ ἐμποδῶν γενομένου δαίμονός τινος. Ὁ γὰρ ἵππος ἐφ' ὃ τὴν μάχην ἐποιούμην εἰς τελευτάῳδὴ τόπον ἐμπεσὼν συγ-

tus ne ira mea aliquando in caedem prorumperet, ad regem misisse fore ratus ut apud illum et melius et tutius habitaret.

71. Sepphoritae autem, praeter opinionem e primo periculo elapsi, ad Cestium Gallum impetrunt, rogantes ut ad eos ocius veniret, urbem in fidem suam accepturus, aut militum manum expediret, quae hostium incursiones reprimeret. Tandemque persuaserunt Gallo de integro ad ipsos mittere copias aliquam multum pedestres equestresque: quas, quum venissent, noctu receperunt. Quum autem regio finitima a militibus Romanis vexaretur, ipse, assumptis qui mecum erant militibus, in vicum cui nomen Garis veniebam, ubi, castris positis valloque circumdatis, quum abessem a Sepphori viginti stadiorum intervallo, nocte copiae urbi admotis monibus successi, quumque per scalas magnam militum vim ea scandere fecissem, maximam viam partem in meam potestatem redigebam. Non multo autem post propter locorum ignorantiam necessitate coacti regressi sumus, occisis duodecim quidem Romanorum pedibus, duobus vero equitibus, et Sepphoritarum nonnullis, uno tantum e nostris desiderato. Aliquanto autem post praelio in planitie cum equitibus conserto, quum diu pericula fortiter adissemus, victi sumus. Nam quum circumventus essem a Romanis, qui mecum erant praeter metu terga vertebant. Ex illa vero acie cadit unus eorum quibus credita erat corporis mei custodia, Justus nomine, quique apud regem aliquando eundem locum tenebat. Per idem autem tempus a rege veniebant copiae equestres pedestresque, et Sylla qui dux eis praerat, satellitum praefectus. Hic igitur, quum ad stadia quinque a Juliade castra posuisset, custodias praefecit viis, uni ad Cana ducenti, alteri ad castellum Gamala, ut omni a Galilaeis commeatu incolas excluderet.

72. Ista quum primum ego accepiissem, duo militum millia eo mitto, et qui dux illis esset Jeremiam. Illi vero, positis prope Jordanem amnem castris stadii intervallo a Juliade, ad nullam nisi velitarem pugnam venerunt, donec ipse ad eos me conferebam cum tribus militum millibus. Sequenti vero die quum insidias in valle quadam collocassem, haud ita procul ab illorum castris, regiones ad pugnam provocabam, admonitis qui mecum erant militibus, ut tisper terga ut obverterent, quoad hostes ad progrediendum elicerent: id quod factum erat. Nam Sylla, ratus nostram fugam non simulatam capessere, egressus aese ad nos persequendum expediebat. A tergo autem ipsum occupant qui ex insidiis surgebant, et omnes valde perturbant. Ego vero e vestigio celeriter conversus, cum meis omnibus regibus obviam processi, et in fugam compuli. Atque praeterea mihi ea die proreus ex animi sententia successisset, nisi forquadam mihi obstitisset. Equus enim, ex quo pugnabam, in locum caenosum forte incidens, simul cum ipso me

κατήνευχε με ἐπὶ τοῦ ἑδάφους· ὀραύσεως δὲ τῶν ἄρθρων γενομένης ἐπὶ τὸν καρπὸν τῆς χειρὸς, ἐκομίσθη εἰς κόμην Κεφαρνὸμην λεγομένην. Οἱ δὲ ἐμοὶ ταῦτ' ἀκούσαντες, καὶ δεδοικότες μή τι χεῖρον ἔπαθον, τῆς μὲν ἐπὶ πλείον διώξεως ἀπέσχοντο, ὑπέστρεφον δὲ περὶ ἐμὲ λίαν ἀγωνιώοντες. Μεταπεμφάμενος οὖν ἱατροῦς καὶ θεραπευθεὶς τὴν ἡμέραν ἐσείνην, αὐτοῦ κατέμεινα πυρέξας, δόξαν τε τοῖς ἱατροῖς, τῆς νυκτὸς εἰς Ταριχαίαν μετεκομίσθη.

70 ογ'. Σύλλας δὲ καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ πυθόμενοι τὰ κατ' ἐμὲ πάλιν ἐθάρσαν. Καὶ γνόντες ἀμελεῖσθαι τὰ περὶ τὴν φυλακὴν τοῦ στρατοπέδου, διὰ νυκτὸς ἰππέων λόχον ἰδρύσαντες ἐν τῷ πέραν τοῦ Ἰορδάνου, γενομένης ἡμέρας εἰς μάχην ἡμᾶς προεκαλέσαντο. Τῶν δ' ὑπάκουσάντων καὶ μέχρι τοῦ πεδίου προελθόντων, ἐπιφανέντες οἱ ἐκ τῆς ἐνέδρας ἰππεῖς καὶ ταρᾶντες αὐτοὺς εἰς φυγὴν ἔτρεψαν, ἕξ τε τῶν ἡμετέρων ἔκτειναν, οὐ μὴν μέχρι τέλους τὴν νίκην ἤγαγον. Καταπεπλευκέναι γάρ τινας δπλίτας ἀκούσαντες ἀπὸ Ταριχαίων εἰς Ἰουλιάδα, φοβηθέντες ἀνεχώρησαν.

οδ'. Μετ' οὐ πολὺν δὲ χρόνον Οὔεσπασιανὸς εἰς Τύρον ἀφικνεῖται καὶ σὺν αὐτῷ ὁ βασιλεὺς Ἀγρίππας. Καὶ οἱ Τύριοι βλασφημεῖν ἤρξαντο τὸν βασιλέα, Τυρίων αὐτὸν καλοῦντες καὶ Ῥωμαίων πολέμιον. Τὸν γὰρ στρατοπεδάρχην αὐτοῦ Φίλιππον ἔλεγον προδεδωκέναι τὴν βασιλικὴν αὐλὴν καὶ τὰς Ῥωμαίων δυνάμεις τὰς οὐσας ἐν Ἱεροσολύμοις κατὰ τὴν αὐτοῦ πρόσταξιν. Οὔεσπασιανὸς δὲ ἀκούσας Τυρίους μὲν ἐπέπληξεν, ὑβρίζουσιν ἄνδρα καὶ βασιλέα καὶ Ῥωμαίους φίλον· τῷ δὲ βασιλεῖ παρήνεσε πέμψαι Φίλιππον εἰς Ῥώμην, ὑφ' ἑξόντα λόγον Νέρωνι περὶ τῶν πεπραγμένων. Φίλιππος δὲ πεμφθεὶς οὐχ ἤκεν εἰς θῆβιν Νέρωνι· καταλαβὼν γὰρ αὐτὸν ἐν τοῖς ἐσχάτοις ὄντα διὰ τὰς ἐμπεσοῦσας ταραχὰς καὶ τὸν ἐμφύλιον πόλεμον, ὑπέστρεψε πρὸς τὸν βασιλέα. Ἐπεὶ δὲ Οὔεσπασιανὸς εἰς Πτολεμαῖδα παρεγένετο, οἱ πρῶτοι τῶν τῆς Συρίας δέκα πόλεων κατεδόνω Ἰούστου τοῦ Τιβερίου, οἱ τὰς κόμας αὐτῶν ἐνέπρησεν. Παρέδωκεν οὖν αὐτὸν Οὔεσπασιανὸς τῷ βασιλεῖ κολασθησόμενον ὑπὸ τῶν τῆς βασιλείας ὑποτελῶν. Ὁ βασιλεὺς δ' αὐτὸν ἔδωκεν, ἐπικρυψάμενος τοῦτο Οὔεσπασιανόν, ὡς ἀνωτέρω δεδήλωται. Σεπφωρίται δ' ὑπαντήσαντες καὶ ἀσπασάμενοι Οὔεσπασιανὸν λαμβάνουσι δύναμιν καὶ στρατηγὸν Πλάκιδον, ἀναβάντες δὲ μετὰ τούτων, ἐπομένου μου ἄχρι τῆς εἰς Γαλιλαίαν Οὔεσπασιανοῦ ἀφίξεως. Περὶ ἧς τίνα τρόπον ἐγένετο, καὶ πῶς περὶ Ταριχαίαν κόμην τὴν πρώτην πρὸς ἐμὲ μάχην ἐποιήσατο, καὶ ὡς ἐκείθεν εἰς τὰ Ἰωτάπατα ἀνεχώρησαν, καὶ τὰ πεπραγμένα μοι κατὰ τὴν ταύτης πολιορκίαν, καὶ ὅν τρόπον ζῶν ληφθεὶς ἐδέθη, καὶ πῶς ἐλύθη, πάντα τε τὰ πεπραγμένα μοι κατὰ τὸν Ἰουδαϊκὸν πόλεμον καὶ τὴν Ἱεροσολύμων πολιορκίαν, μετὰ ἀκριβείας ἐν ταῖς περὶ τοῦ Ἰουδαικοῦ πολέμου βίβλοις ἀτήγηλα. Ἀναγκαῖον δ' ἐστίν, ὡς οἶμαι, καὶ ὅσα

affliit : quum autem articulorum ad manus carpum facta esset contusio, deportatus sum in vicum, cui nomen Cepharnome. At mei, quum ista audivissent, sollicitique essent ne quid forsan pejus mihi acciderit, ab hostibus quidem persequendis destiterunt, atque reversi de me vehementer animis angebantur. Accitus igitur medicis et curatione adhibita, ubi per eam diem mansi, quod febriculam haberem, et nocte ex medicorum sententia translatus sum Tarichæas.

73. Sylla autem et qui cum eo erant, ubi ad eos perlata essent quæ mihi acciderant, animos resumpserunt : quumque novissent negligentius custodiri castra, noctu trans Jordanem collocata in insidiis equitum turma, prima luce nos ad prælium provocarunt. Quibus pugnam non detrectantibus, et in planitiem progressis, coorti e latebris equites, terrore injecto eos in fugam verterunt; ex nostris etiam sex occiderunt, sibi tamen e manibus victoriam excidere passi sunt. Nam quum audissent milites nonnullos Tarichæis navibus Juliadem advectos esse, præ metu recepti ceciderunt.

74. Non multo autem post Vespasianus Tyrum venit, et cum eo Agrippa rex. Atque Tyrii regem maledictis incensere cœperunt, hostem eum vocantes et Tyriorum et Romanorum. Ejus enim exercituum præfectum Philippum regiam prodidisse dicebant et Romanorum milites qui Hierosolymis erant, idque ipsius jussu. Atqui Vespasianus his auditis Tyrios quidem ohjurgavit, quod virum et regem et Romanorum amicum contumeliis afficerent; regem vero adhortatus est ut Philippum Romam mitteret, Neroni eorum quæ gesta erant rationem redditurum. Philippus proinde missus in Neronis conspectum non veniebat : quum enim offendisset eum in extremis agentem propter tumultus qui inciderant bellumque civile, ad regem reversus est. Vespasianus autem, posteaquam Ptolemaidem advenerat, Decapolitanorum primores in Justum Tiberiensem palam vociferabant, quod vicos eorum incenderit. Quamobrem Vespasianus eum regi in potestatem tradidit, ut pœnas daret regni stipendiariis. At rex eum inscio Vespasiano in vincula conjecit, quemadmodum supra dictum est. Tum Sepphoritæ, obviam progressi Vespasiano, eoque salutato, præsidium acceperunt duce Placido, cumque illis ascenderunt, me a tergo eos persequente, donec in Galilæam veniret Vespasianus. De quo adventu et cujusmodi erat, et quo modo circa vicum Tarichæam necum acie primum conflixerunt, utque illinc in Jotapata se receperint, quæque ipse gessi in ejus loci obsidione, et qui factum est ut ipse vivus captus vinculis astrictus fuerim, et non multo post solutus, quæ item ipse in bello Judaico perfeci, quæque spectant ad Hierosolymorum obsidionem, in libris de bello Judaico non perfunctorie narravi. Mihi autem necessarium esse arbitror ut res a me in vita mea gestas, quas in libros

μη κατὰ τὸν Ἰουδαϊκὸν πόλεμον ἀνέγραψα τῶν ἐν τῷ βίῳ μου πεπραγμένων νῦν προσαναγράψαι.

οε'. Τῆς γὰρ τῶν Ἰουδαίων πολιορκίας λαβούσης τέλος, γενόμενος παρὰ Ῥωμαίοις μετὰ πάσης ἐπιμελείας ἐφυλασσόμεν, τὰ πολλὰ διὰ τιμῆς ἀγοντός με Οὐεσπασιανοῦ. Καὶ δὴ χελεύσαντος αὐτοῦ ἡγαγόμεν τινὰ παρθένον ἐκ τῶν αἰχμαλωτῶν τῶν κατὰ Καισάρειαν ἀλουσῶν ἐγγώριον· οὐ παρέμεινε δ' αὕτη μοι πολλὸν χρόνον, ἀλλὰ λυθέντος καὶ μετὰ Οὐεσπασιανοῦ πορευθέντος εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἀπηλλάγη. Γυναικίᾳ δ' ἑτέραν ἡγαγόμεν κατὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν. Κάκειθεν ἐπὶ τὴν Ἱεροσολύμων πολιορκίαν συμπεμφθεὶς Τίτῳ πολλάκις ἀποθανεῖν ἐκινδύνευσα, τῶν τε Ἰουδαίων διὰ σπουδῆς ἐγόντων ὑποχείριόν με λαβεῖν τιμωρίας ἐνεκεν καὶ Ῥωμαίων, δότικις νικηθεῖν, πάσχειν τοῦτο κατ' ἐμὴν προδοσίαν δοκούντων, συνεχεῖς καταδοήσεις ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος ἐγίνοντο, κολάζειν με ὡς καὶ αὐτῶν προδοτὴν ἀξιοῦντων. Τίτος δὲ Καίσαρ, τὰς τοῦ πολέμου τύχας οὐκ ἀγνοῶν, σιγῇ τὰς ἐπ' ἐμὲ τῶν στρατιωτῶν ἐξέλευεν ὁρμάς. Ἦδη δὲ κατὰ κράτος τῆς τῶν Ἱεροσολυμαίων πόλεως ἐχομένης, Τίτος Καίσαρ ἐπειθὲν με πολλάκις ἐκ τῆς κατασκαφῆς τῆς πατρίδος πᾶν ὅ τι θέλομι λαβεῖν συγχωρεῖν γὰρ αὐτὸς ἔρασκεν. Ἐγὼ δὲ τῆς πατρίδος πεσούσης μὴδὲν ἔχων τιμιώτερον, ὃ τῶν ἐμαυτοῦ συμφορῶν εἰς παραμυθίαν λαβὼν φυλάττω, σωμάτων ἐλευθέρων, τὴν αἴτησιν ἐποιούμην Τίτον, καὶ βιβλίων ἱερῶν ἔλαβον χαρισσάμενός Τίτου. Μετ' οὐ πολὺ δὲ καὶ τὸν ἀδελφὸν μετὰ πενήνηντα φίλων αἰτησάμενος οὐκ ἀπέτυχον. Καὶ εἰς τὸ ἱερὸν δὲ πορευθεὶς, Τίτῳ τὴν ἐξουσίαν δόντος, ἔνθα πολὺ πλῆθος αἰχμαλώτων ἐγκέκλειστο γυναικῶν τε καὶ τέκνων, ὄσους ἐπένγων φίλων ἐμῶν καὶ συνήθων ὑπάρχοντας ἐρυσάμην, περὶ ἑκατὸν καὶ ἐνενήκοντα ὄντας τὸν ἀριθμὸν, καὶ οὐδὲ λύτρα καταθεμένους ἀπέλυσα, συγχωρήσας αὐτοὺς τῇ προτέρᾳ τύχῃ. Περσθεὶς δὲ ὑπὸ Τίτου Καίσαρος σὺν Κερεαλίῳ καὶ χιλοῖς ἰππεῦσιν εἰς κώμην τινὰ Θεωκῶν λεγομένην, προκατανοήσων εἰ τόπος ἐπιτήδειός ἐστι χάρακα δέξασθαι, ὡς ἐκείθεν ὑποστρέφων εἶδον πολλοὺς αἰχμαλώτους ἀνεσταυρωμένους καὶ τρεῖς ἐγνώρισα συνήθεις μοι γενομένους, ἤλγησα τὴν ψυχὴν, καὶ μετὰ δακρύων προσελθὼν Τίτῳ εἶπον. Ὁ δ' εὐθὺς ἐκέλευσεν καταιρεθέντας αὐτοὺς θεραπείας ἐπιμελεστάτης τυχεῖν. Καὶ οἱ μὲν δύο τελευταῖως θεραπευόμενοι, ὃ δὲ τρίτος ἐξῆσεν.

ος'. Ἐπεὶ δὲ κατέπαυσε τὰς ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ ταραχὰς Τίτος, εἰκάσας τοὺς ἀγροὺς οὓς εἶχον ἐν τοῖς Ἱεροσολύμοις ἀνονήτους ἰσομένους μοι, διὰ τὴν μέλλουσαν ἐκεῖ Ῥωμαίων φρουρὰν ἐγκαθέξασθαι, ἔδωκεν ἑτέραν χώραν ἐν πεδίῳ· μέλλων τε ἀπαίρειν εἰς τὴν Ῥώμην, συμπλῶν ἐδέξατό με πᾶσαν τιμὴν ἀπονέμειν. Ἐπεὶ δὲ εἰς τὴν Ῥώμην ἦλκομεν, πολλῆς ἐτυχον παρὰ Οὐεσπασιανοῦ προνοίας· καὶ γὰρ καὶ καταλυσιν ἔδωκεν ἐν τῇ οἰκίᾳ τῇ πρὸ τῆς ἡγεμονίας αὐτῷ γενομένη,

de bello Judaico non retulerim, nunc quidem memorem.

75. Jotapatorum igitur obsidione ad finem perducta, quum jam essem in Romanorum potestate, summa curae habebam, Vespasiano in plurimis honore me afficiente. Ideo illius jussu uxorem ducebam virginem quandam, ex illarum numero quae Caesaris captae erant, indigenae. Verum apud me non diu manebat, sed quum solutus essem et cum Vespasiano una profectus Alexandriam, discessit. Uxorem autem alteram ducebam Alexandriam. Illinc quoque una cum Tito mihi ad Hierosolymorum obsidionem, non semel de vita periclitatus sum, et Judaeis modis omnibus id agentibus ut me in potestatem suam redigerent, quo me supplicio afficerent; et Romanis, quoties cladem aliquam acciperent, ac si ea ex mea proditione accidisset, continuo imperatorem appellantis, et me ad penam tanquam illarum proditorum deposcentibus. At Titus Caesar, non ignarus belli vicissitudinum, militum in me impetum silentio dicebat. Quumque in eo esset urbs Hierosolymorum ut vi expugnaretur, subinde me hortabatur Titus Caesar ut ex patriae excidio quicquid vellem ipse sumerem: quippe hanc potestatem se mihi concedere dicebat. Ego vero patria collapsa nihil prius habens et antiquius, quod in me arum calamitatum consolationem acceptum servarem, quam corpora libera, Titum ea poscebam, simulque accepi libros sacros, quos dono mihi dedit Titus. Quum autem non multo post fratris etiam vitam eum rogassem et amicorum quinquaginta, res mihi ex animi sententia successit. Sed et, facta mihi a Tito potestate, in templum ingressus, in quo inclusa erat magna captivarum mulierum et puerorum multitudo, quotquot inter eos amicorum meorum et familiarium deprehendi, omnes, circiter centum et novaginta numero, liberavi, nulloque redemptionis pretio soluto dimisi in pristinum fortunae statum restitutos. Missus deinde a Tito Caesare cum Cerialio et mille equitibus in vicem quandam cui nomen Thecoa, ad dispiendum an locus esset castris metandis idoneus, quum illinc revertens vias viderem crucibus suffixos, et in his tres mihi quondam familiares agnoscerem, animo indolui, et quum Titi pedibus lacrimans accidissem, rem ut erat ei referebam. Ille vero mox jussit ipsis detractis adhibendam esse curationem omni cum diligentia, et horum quidem duo dum curantur animam efflurant, tertio vero longior vitae usura reddita est.

76. At Titus, postquam res in Judaea turbatae compererat, facta conjectura agros quos habebam circa Hierosolyma mihi inutiles fore, propter milites Romanos illic a regionis custodiam relinquendos, alia mihi praedia donari in planitie: et Romam profecturus, me navigationis socium assumpsit, magno in honore habitum. Ubi vero Romam pervenimus, curae non mediocri eram Vespasiano: nam et hospitium mihi dedit iis in aedibus, quas antequam facti

πολιτείᾳ τε Ῥωμαίων ἐτίμησε καὶ σύνταξιν χρημάτων
 ἔδωκεν· καὶ τιμῶν διετέλει μοι τῆς ἐκ τοῦ βίου με-
 ταστάσεως, οὐδὲν τῆς πρὸς ἐμὲ χρηστότητος ὑφελών·
 5 μοι διὰ τὸν φθόνον ἤνεγκε κίνδυνον. Ἰουδαῖος γάρ
 τις, Ἰωνάθης τοῦνομα, στάσιν ἐξεγείρας ἐν Κυρήνῃ
 καὶ δισχίλους τῶν ἑγχωρίων συναναπέισας, ἐκείνοις μὲν
 αἰτίος ἀπωλείας ἐγένετο, αὐτὸς δὲ ὑπὸ τοῦ τῆς χώρας
 ἡγεμονεύοντος δεθείς καὶ ἐπὶ τὸν αὐτοκράτορα πεμφθεὶς
 10 ἔρασκεν ἐν φυτῇ δπλα πεπομφέναι καὶ χρήματα.
 Οὐ μὴν Οὐεσπασιανὸν ψευδόμενος ἔλαθεν, ἀλλὰ κα-
 τέγων θάνατον αὐτοῦ, καὶ παραδοθείς ἀπέθανεν.
 Πολλάκις δὲ καὶ μετὰ ταῦτα τῶν βασκαίνοντων μοι
 τῆς εὐτυχίας κατηγορίας ἐπ' ἐμὲ συνθέντων, Θεοῦ
 15 προνοίᾳ πάσας διέφυγον. Ἐλαβον δὲ παρὰ Οὐεσπα-
 σιανοῦ δωρεὰν γῆν οὐκ ὀλίγην ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ. Καθ'
 ὃν δὴ καιρὸν καὶ τὴν γυναῖκα, μὴ ἀρεσκόμενος αὐτῆς
 τοῖς ἡθεσιν, ἀπεπεμφάμην, τριῶν παιδῶν γενομένην
 μητέρα· ὧν οἱ μὲν δύο ἐτελεύτησαν, εἷς δὲ ὃν Ὑρκανὸν
 προσηγόρευσα περίεστιν. Μετὰ ταῦτα ἡγαγόμεν γυ-
 20 ναῖκα κατωκηκυῖαν μὲν ἐν Κρήτῃ, τὸ δὲ γένος Ἰου-
 δαίαν, γονέων εὐγενεστάτων καὶ τῶν κατὰ τὴν χώραν
 ἐπιφανεστάτων, ἥθει πολλῶν γυναικῶν διαφέρουσαν· ὥς
 ὁ μετὰ ταῦτα βίος αὐτῆς ἀπέδειξεν. Ἐκ ταύτης
 δὴ μοι γίνονται παῖδες δύο· πρεσβύτερος μὲν Ἰου-
 25 στος, Σιμωνίδης δὲ μετ' ἐκείνων, ὁ καὶ Ἀγρίππας
 ἐπικληθεὶς. Ταῦτα μέντοι τὰ κατὰ τὸν οἶκον.
 Διέμεινε δὲ μοι ὁμοία καὶ τὰ παρὰ τῶν αὐτοκρα-
 τῶρων. Οὐεσπασιανοῦ γὰρ τελευτήσαντος, Τί-
 30 τος, τὴν ἀρχὴν διαδεξάμενος, ὁμοίαν τῇ πατρὶ τὴν
 τιμὴν μοι διεφύλαξε, πολλάκις τε κατηγορηθέντος
 οὐκ ἐπίστευσεν. Διαδεξάμενος δὲ ταῦτον Δομετιανὸς
 καὶ προσήυξησε τὰς εἰς ἐμὲ τιμὰς. Τούς τε γὰρ κα-
 τηγορήσαντάς μου Ἰουδαίους ἐκόλασε καὶ δοῦλον
 εὐνοῦχον, παιδαγωγὸν τοῦ παιδός μου, κατηγορήσαντα
 35 κολασθῆναι προσέταξεν. Ἐμοί τε τῆς ἐν Ἰουδαίᾳ
 χώρας ἀτέλειαν ἔδωκεν, ἥπερ ἐστὶ μεγίστη τιμὴ τῷ
 λαβόντι. Καὶ πολλὰ δ' ἡ τοῦ Καίσαρος γυνὴ Δομετία
 διετέλεσεν εὐεργετοῦσά με. Ταῦτα μὲν τὰ πεπρα-
 γμένα μοι διὰ τοῦ βίου ἐστίν. Κρινέτωσαν δ' ἐξ
 40 αὐτῶν τὸ ἥθος, ὅπως ἂν ἐθέλωσιν, ἕτεροι. Σοὶ δ' ἀπο-
 δεδωκὸς, κράτιστε ἀνδρῶν Ἐπαφρόδιτε, τὴν πᾶσαν τῆς
 ἀρχαιολογίας ἀναγραφὴν, ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐνταῦθα
 καταπαύω τὸν λόγον.

Imperator habitaverat, et civis Romani jure cohonestavit,
 et annuam mihi pensionem assignavit; meque honoribus
 camulare non destitit, sed erga me liberalitate ne minimum
 quidem deminuta donec e vita migrarim: id quod ex invidia
 me in discrimen adduxit. Judæus enim quidam, Jonathas
 nomine, quum seditionem apud Cyrenen excitasset, et his
 mille indigenis ut idem facerent persuasisset, istis quidem
 in causa erat exitii; ipse vero, a provinciae præsiede victus
 et ad Imperatorem missus, aiebat me arma et pecunias illi
 suppeditasse. Vespasianum tamen non latebat quod men-
 titus fuerit, capitisque eum condemnabat, adeo ut carnifici
 traditus perierit. Saep̄ etiam postea accusationibus ab iis,
 qui meae inviderunt felicitati, in me institutis, Dei provi-
 dentia ex omnibus evasi. A Vespasiano autem dono accepti
 latifundium in Judæa. Quo etiam tempore uxorem di-
 misi, quod ejus mores mihi non placerent, quum jam mater
 facta esset trium liberorum: quorum duo quidem diem suum
 obierunt, unus vero, quem Hyrcanum appellavi, adhuc
 superstes est. Paulo post aliam duxi uxorem, quæ in Creta
 habitarat, genere autem Judæa erat, parentibus nobilissi-
 ris nata et omnium in illa regione splendidissimis, quæ
 multas mulieres morum præstantia superabat, ut vita ejus
 quam deinceps mecum agebat indicio fuit. Ex ea duos
 suscepi filios, Justum natu grandiorē, et post eum Simo-
 nidem, qui et Agrippæ cognomen habet. Et hujusmodi
 quidem res nostræ domesticæ. Mansit autem mihi Impe-
 ratorum benevolentia perpetuo eadem. Nam defuncto
 Vespasiano, Titus, qui eum in imperio excepit, in eodem
 quo pater honore me habuit, quumque sæpius accusarer,
 non credidit. Domitianus autem, qui ei successit, hono-
 ribus etiam et dignitate me auxit. Nam et Judæos accusa-
 tores meos supplicio affecit, et servum eunuchum filii mei
 pædagogum, qui accusationem in me instituerat, puniri
 jussit. Quin mihi, quod attinet ad agros in Judææ pro-
 vincia, tributorum immunitatem dedit, id quod ei qui acce-
 perit honorificentissimum censetur. Ad hæc Cæsaris uxor
 Domitia mihi benefacere nunquam destitit. Et hæc quidem
 sunt quæ per omnem vitam a me gesta sunt. Ex illis vero
 de moribus meis judicent alii, prout cuicunque libuerit.
 Quum autem tui in usum, præstantissime virorum Epa-
 phrodite, antiquitates omnes perscripserim, in præsentia
 hic narrationem claudio.